

KIRKENS PRÆSIDENTERS LÆRDOMME

HOWARD W. HUNTER

KIRKENS PRÆSIDENTERS LÆRDOMME
HOWARD W. HUNTER

Udgivet af
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige
Salt Lake City, Utah

Bøger i serien *Kirkens præsidenters lærdomme*

Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith (katalognr. 36481 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young (35554 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: John Taylor (35969 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Wilford Woodruff (36315 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Lorenzo Snow (36787 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith (35744 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Heber J. Grant (35970 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: George Albert Smith (36786 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: David O. McKay (36492 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Fielding Smith (36907 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Harold B. Lee (35892 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball (36500 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Ezra Taft Benson (08860 110)

Kirkens præsidenters lærdomme: Howard W. Hunter (08861 110)

Du kan bestille disse bøger ved at rette henvendelse til dit lokale distributionscenter eller ved at gå ind på store.lds.org. Bøgerne er også tilgængelige i digitale formater på LDS.org og på app'en Evangelisk bibliotek.

Forslag og kommentarer til denne bog er velkomne. Indsend dem venligst til:

Curriculum Development

50 East North Temple Street

Salt Lake City, UT 84150-0024 USA

E-mail: PTH-Development@ldschurch.org

Opgiv venligst navn, adresse, menighed og stav. Sørg for at angive titlen på bogen. Skriv dernæst dine kommentarer og forslag vedrørende bogens stærke sider og områder, der eventuelt kan forbedres.

© 2015 Intellectual Reserve, Inc.

Alle rettigheder forbeholdes.

Printed in Germany

Engelsk original godkendt: 3/11

Godkendt til oversættelse: 3/11

Oversættelse af *Teachings of the Presidents of the Church:*

Howard W. Hunter

Danish

08861 110

Indhold

Indledning	V
Historisk oversigt	IX
Howard W. Hunters liv og tjenestegerning	1
1 Jesus Kristus – vores eneste vej til håb og glæde	37
2 »Min fred giver jeg jer«	49
3 Modgang – en del af Guds plan for vores evige fremgang	59
4 Hjælp fra det høje	73
5 Joseph Smith, genoprettelsens profet	85
6 Jesu Kristi forsoning og opstandelse	97
7 Fortsat åbenbaring gennem levende profeter	109
8 Bring evangeliet ud til hele verden	119
9 Tiendeloven	129
10 Skrifterne – det mest udbytterige studium	139
11 Ægte storhed	151
12 Kom tilbage og tag for jer ved Herrens bord	163
13 Templet – det store symbol på vores medlemskab	171
14 Fremskynd slægtshistorie og tempeltjeneste	181
15 Nadveren	191
16 Ægteskab – et evigt partnerskab	201
17 Bevar og beskyt familien	213
18 Vi tror, at vi skal være ærlige	227
19 Vores pligt over for Gud	237
20 Gå på Frelserens sti af næstekærlighed	249
21 Tro og vidnesbyrd	261
22 Undervisning i evangeliet	273
23 »Stod ikke mindre til tjeneste«	285
24 Følg Jesu Kristi eksempel	299
Billedfortegnelse	309
Indeks	311

Howard W. Hunter

Indledning

Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum har ladet serien *Kirkens præsidenters lærdomme* udarbejde for at hjælpe dig til at få et tættere forhold til din himmelske Fader og give dig en dybere forståelse af Jesu Kristi gengivne evangelium. Efterhånden som Kirken udgiver nye bind i denne serie, kan du opbygge en samling af evangeliske opslagsbøger i dit hjem. Disse bøger er udarbejdet med henblik på anvendelse til både personligt studium og undervisning om søndagen. De kan også være en hjælp til at forberede familieaftenlektioner, andre lektioner, taler eller svare på spørgsmål om Kirkens lære.

Denne bog indeholder præsident Howard W. Hunters lærdomme. Han tjente som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige fra den 5. juni 1994 til den 3. marts 1995.

Personligt studium

Søg bønsumt Helligåndens inspiration, når du studerer præsident Howard W. Hunters lærdomme. Spørgsmålene i slutningen af hvert kapitel kan hjælpe dig til at overveje, forstå og anvende præsident Hunters lærdomme. Følgende forslag kan også være en hjælp:

- Nedskriv tanker og følelser, du modtager fra Helligånden, når du studerer.
- Understreg passager, som du ønsker at huske. Overvej at lære disse passager udenad, eller skriv dem i dine skrifter ud for tilknyttede vers.
- Læs et kapitel eller en passage mere end en gang, så du bedre kan forstå det.
- Stil dig selv spørgsmål såsom: Hvordan har præsident Hunters lærdomme forøget min forståelse af evangeliske principper? Hvad ønsker Herren, at jeg skal lære af disse lærdomme?

- Spørg dig selv, hvordan lærdommene i denne bog kan hjælpe dig med personlige udfordringer og problemer.
- Fortæl familiemedlemmer og venner om, hvad du har lært.

Undervisning baseret på denne bog

Følgende retningslinjer kan hjælpe dig til at undervise ud fra denne bog, hvad enten det er derhjemme eller i Kirken.

Forbered undervisningen

Søg Helligåndens vejledning, når du forbereder dig på at undervise. Studér kapitlet bønsmødt for at gøre dig godt bekendt med præsident Hunters lærdomme. Du kan undervise med større kraft, når hans ord har påvirket dig personligt (se L&P 11:21).

De fleste kapitler indeholder mere materiale, end I vil være i stand til at drøfte i løbet af et møde. Udvælg bønsmødt de lærdomme, som du føler, vil være mest gavnlige.

Tilskynd dem, du underviser, til at studere kapitlet på forhånd, så de er bedre forberedt til at tage del i drøftelserne og opløfte hinanden.

Når du forbereder dig på at få dem, du underviser, til at deltage, så læg især mærke til afsnittet »Forslag til studium og undervisning« i slutningen af hvert kapitel. I det afsnit finder du spørgsmål, skriftsteder og hjælp til studium og til undervisningen. Spørgsmålene og skriftstederne hænger sammen med materialet i kapitlet. Hjælp til studium og undervisning kan anvendes i bredere sammenhæng til at lære om og undervise i evangeliet.

Præsentation af kapitlet

Når du præsenterer kapitlet, så prøv at skabe en atmosfære, hvor Ånden kan røre både hjerte og sind hos dem, du underviser. Du kan eventuelt bruge et eller flere af følgende forslag:

- Læs eller gennemgå afsnittet »Fra Howard W. Hunters liv« i begyndelsen af kapitlet, og tal derefter om det.
- Tal om et citat, et billede eller et skriftsted fra kapitlet.

- Syng en salme sammen.
- Fortæl kort om en personlig oplevelse om emnet.

Led en drøftelse om præsident Hunters lærdomme

Tilskynd andre til at fortælle om deres tanker, stille spørgsmål, bære vidnesbyrd og undervise hinanden, når du underviser ud fra denne bog. Når de deltager aktivt, vil de være mere beredt på at lære og modtage personlig åbenbaring.

Giv plads til gode drøftelser frem for at prøve at gennemgå alle lærdommene. Led drøftelserne, så de fokuserer på præsident Hunters lærdomme.

Spørgsmålene sidst i hvert kapitel er et værdifuldt hjælpemiddel til at anspore til drøftelse. Du kan også formulere dine egne spørgsmål, der passer specifikt til dem, du underviser. Nogle andre forslag til at anspore drøftelser nævnes nedenfor:

- Bed deltagerne om at fortælle, hvad de har lært af deres personlige studium af kapitlet. Det kan være en fordel at kontakte nogle af dem i forvejen og bede dem om at forberede sig på at fortælle om det, de har lært.
- Tildel udvalgte spørgsmål fra slutningen af kapitlet til folk enkeltvis eller i små grupper. Bed deltagerne om at se efter lærdomme i kapitlet, der vedrører spørgsmålene. Lad dem derpå fortælle om deres tanker.
- Læs nogle af præsident Hunters lærdomme fra kapitlet sammen. Bed deltagerne om at komme med eksempler fra skrifterne og egne oplevelser, som relaterer til disse lærdomme.
- Bed deltagerne om at vælge et afsnit og læse det på egen hånd. Bed dem om at samles i grupper af to eller tre personer, som har valgt det samme afsnit, og tale om det, de har lært.

Tilskynd til at anvende lærdommene og fortælle andre om dem

Præsident Hunters lærdomme vil give mest mening, når deltagerne anvender dem og fortæller andre om dem. Du kan eventuelt bruge et eller flere af følgende forslag:

- Spørg deltagerne om, hvordan de kan anvende præsident Hunters lærdomme i det ansvar, de har derhjemme, i Kirken og andre steder. Du kan for eksempel opfordre dem til at overveje og drøfte, hvordan de kan anvende hans lærdomme som ægteemand, hustru, forælder, søn, datter, hjemmelærer eller besøglærer.
- Anspor deltagerne til at fortælle om deres oplevelser med at anvende det, de har lært.
- Tilskynd deltagerne til at fortælle familiemedlemmer og venner om præsident Hunters lærdomme.

Afrunding af drøftelsen

Sammenfat kort lektionen, eller bed en eller to andre om det. Bær vidnesbyrd om de lærdomme, I har talt om. Du kan også bede andre om at bære deres vidnesbyrd.

Information om kildematerialet

Lærdommene i denne bog er direkte citater fra præsident Howard W. Hunters taler og artikler. De oprindelige kilder på engelsk spænder over en lang periode, og oversættelsen har forsøgt at bibeholde sproget, medmindre det af hensyn til læsbarheden har været nødvendigt at foretage redaktionelle eller typografiske ændringer. I citaterne har man forsøgt at være tro mod tidligere oversættelser, hvorfor der kan være mindre interne forskelle i teksten.

Præsident Hunter brugte også ofte de engelske ord for *mand* og *mænd* i betydningen alle mennesker, både mænd og kvinder. Han brugte også ofte stedordene *han*, *hans* og *ham* som henvisning til begge køn. Dette sprogbrug var normalt på hans tid, og han henviste som oftest til både kvinder og mænd, når han brugte dem.

Historisk oversigt

Følgende kronologiske oversigt giver et kortfattet, historisk overblik over de af præsident Howard W. Hunters lærdomme, som findes i denne bog.

14. november 1907	Bliver født som søn af John William (Will) Hunter og Nellie Marie Rasmussen Hunter i Boise i Idaho.
4. april 1920	Døbt og bekræftet i Boise.
Maj 1923	Modtager udmærkelsen Eagle Scout – den anden Eagle Scout i Boise.
Januar og februar 1927	Står sammen med sit band Hunter's Croonaders for musikken på et to måneder langt krydstogt til Asien.
Marts 1928	Flytter til det sydlige Californien.
April 1928	Begynder at arbejde i en bank i Californien.
10. juni 1931	Gifter sig med Clara May (Claire) Jeffs i templet i Salt Lake.
Januar 1932	Mister sit job i banken, da banken lukker på grund af depressionen; begynder at arbejde i forskellige småjobs.
Januar 1934	Begynder at arbejde ved distriktskontoret for forebyggelse af oversvømmelser i Los Angeles Amt.
20. marts 1934	Sønnen Howard William (Billy) Hunter jun. bliver født.
11. oktober 1934	Sønnen Howard William (Billy) Hunter jun. dør.

- September 1935 Begynder på Southwestern University School of Law i Los Angeles (nu Southwestern Law School).
4. maj 1936 Sønnen John Jacob Hunter bliver født.
29. juni 1938 Sønnen Richard Allen Hunter bliver født.
8. juni 1939 Afslutter sit jurastudie som den tredjebedste på årgangen.
- April 1940 Begynder at arbejde som advokat, arbejder deltids og dernæst fuldtids fra 1945; fortsætter med at arbejde som advokat indtil sin kaldelse til apostel i 1959.
- September 1940 til november 1946 Virker som biskop i El Sereno Menighed i Californien.
- Februar 1950 til november 1959 Virker som præsident for Pasadena Stav i Californien.
14. november 1953 Besegles til sine forældre på sin 46-års fødselsdag i templet i Mesa i Arizona.
9. oktober 1959 Kaldes af præsident David O. McKay til at være medlem af De Tolv Apostles Kvorum.
15. oktober 1959 Ordineres til apostel og indsættes som medlem af De Tolv Apostles Kvorum af præsident David O. McKay.
- 1964 til 1972 Virker som formand for Kirkens Genealogical Society.
- 1965 til 1976 Virker som leder af Det Polynesiske Kulturcenter i Laie i Hawaii.
- 1970 til 1972 Virker som Kirkens historiker.
- 1974 til 1979 Er med til at føre opsyn med planlægningen, finansieringen og opførelsen af Orson Hyde Memorial Garden i Jerusalem.

- November 1975 Leder på én weekend organiseringen af 15 stave ud fra 5 stave i Mexico City.
- 1979 til 1989 Fører opsyn med planlægningen og opførelsen af Brigham Young Universitys (BYU) Jerusalem Center for Mellemøstlige Studier.
24. oktober 1979 Leder indvielsesceremonien for Orson Hyde Memorial Garden i Jerusalem.
9. oktober 1983 Claire Hunter dør efter at have været syg i mere end 10 år.
10. november 1985 Indsættes som fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum på grund af den fungerende præsident Marion G. Romneys dårlige helbred.
2. juni 1988 Indsættes som præsident for De Tolv Apostles Kvorum efter præsident Marion G. Romneys død.
16. maj 1989 Indvier BYU's Jerusalem Center for Mellemøstlige Studier.
12. april 1990 Gifter sig med Inis Bernice Egan Stanton i templet i Salt Lake.
5. juni 1994 Indsat som den 14. præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
1. oktober 1994 Opretholdt som præsident for Kirken til generalkonferencen.
9. oktober 1994 Indvier templet i Orlando i Florida.
11. december 1994 Præsiderer ved dannelsen af Kirkens stav nummer 2.000 (Mexico City, Contreras Stav i Mexico).
8. januar 1995 Indvier templet i Bountiful i Utah.
3. marts 1995 Dør i sit hjem i Salt Lake City i Utah i en alder af 87 år.

Howard W. Hunters liv og tjenestegerning

Den 6. juni 1994, dagen efter at Howard W. Hunter blev indsat som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, kom han med to opfordringer. Han talte opmuntrende og sagde:

»For det første vil jeg opfordre alle Kirkens medlemmer til at leve med større opmærksomhed rettet mod Herren Jesu Kristi liv og eksempel, især mod den kærlighed og håb og omsorg, som han udviste. Jeg beder om, at vi vil behandle hinanden med mere venlighed, mere høflighed, mere ydmyghed og tålmodighed og tilgivelse.¹

Præsident Hunters lærdomme havde i mange årtier handlet om at opfordre folk til at følge Frelserens eksempel. »Husk denne ene ting,« sagde han nogle få år tidligere. »Hvis vores liv og tro er bygget på Jesus Kristus og hans gengivne evangelium, er der intet, der nogensinde kan gå vedvarende galt. På den anden side, hvis vi ikke bygger vores liv på Frelseren og hans lærdomme, er der ingen fremgang, der nogensinde vil vare ved.²

Præsident Hunters anden opfordring var, at Kirkens medlemmer skulle tage større del i templets velsignelser:

»Jeg opfordrer også Kirkens medlemmer til at bruge Herrens tempel som et herligt symbol på deres medlemskab og en himmelsk ramme for deres helligste pagter. Mit hjertes højeste ønske vil blive opfyldt, hvis hvert eneste medlem af Kirken var værdig til at komme i templet. Jeg vil håbe, at hvert eneste voksent medlem vil være værdig til – samt have – en gyldig tempelbefaling, også selvom afstanden til et tempel ikke muliggør en umiddelbar eller hyppig brug af den.

Lad os være et tempelbesøgende og tempelelskende folk. Lad os haste til templet, så ofte som tid og midler og personlige forhold

Howard W. Hunter som barn

tillader. Lad os ikke blot komme for vore afdøde slægtninge, men lad os også komme for at nyde de personlige velsignelser, man modtager ved at tilbede i templet for at føle den hellighed og sikkerhed, der er tilvejebragt inden for disse hellige og indviede mure. Templet er et sted med skønhed, det er et sted med åbenbaring, det er et sted med fred. Det er Herrens hus. Det er helligt for Herren. Det bør være helligt for os.«³

Præsident Hunter fortsatte med at lægge vægt på disse to opfordringer i sin tid som Kirkens præsident. Selvom han kun var præsident i ni måneder, inspirerede disse opfordringer Kirkens medlemmer over hele verden til at blive mere kristuslignende og søge templets velsignelser med større hengivenhed.

Begyndelser

I midten af 1800-tallet sluttede Howard W. Hunters forfædre sig til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i fire forskellige lande. På sin mors side var disse forfædre fra Danmark og Norge. Efter at de var emigreret fra deres hjemland, blev de nogle af de første nybyggere i Mount Pleasant i Utah. En efterkommer af disse hårdføre pionerer, Nellie Rasmussen, blev mor til en profet.

På sin fars side havde Howard forfædre med dybe rødder i Skotland og New England. De, der sluttede sig til Kirken, ydede mange ofre, men de fleste af dem forlod Kirken efter få år. Fødslen af John William (Will) Hunter i 1879 markerede begyndelsen på den tredje generation i familien Hunter, som ikke længere havde forbindelse til Kirken. Og alligevel blev Will Hunter far til en profet.

Da Will Hunter var 8 år gammel, flyttede hans familie til Boise i Idaho. Omkring 16 år senere mødte Will Nellie Rasmussen, da hun kom til Boise for at bo hos en moster og onkel. Will begyndte snart at gøre kur til Nellie, og efter to år friede han. Nellie tøvede i noget tid, men Will blev ved, og til sidst sagde hun ja til hans frieri. Parret blev gift i Mount Pleasant i Utah og vendte tilbage til Boise for at begynde deres liv sammen. Deres første barn, Howard William Hunter, blev født i Boise den 14. november 1907. Deres andet og sidste barn, en datter, de kaldte Dorothy, blev født i 1909.

Opbyggelsen af en grundvold for livet

Da Howard blev født, havde Kirken kun en lille gren i Boise. Howards mor var et aktivt medlem i grenen og opdrog sine børn i evangeliet. Howard sagde om hende: »Hun var altid trofast ... Hun har været præsident for Hjælpeforeningen, Primary og [Unge Piger]. Jeg kan huske, at jeg gik i kirke sammen med min mor, nogle gange før møderne begyndte, og vi blev efter møderne, så hun kunne færdiggøre sit arbejde.«⁴ Selvom Howards far ikke var medlem af Kirken, så var han ikke imod, at familien kom i Kirken, og engang imellem kom han til nadvermødet sammen med dem.

Udover at sørge for, at hendes børn var aktive i Kirken, hjalp Nellie Hunter dem til at få en stærk religiøs grundvold derhjemme. »Det var mor, der førte an i at undervise os i evangeliet,« mindes Howard. »Det var ved hendes side, at vi lærte at bede ... Som dreng modtog jeg et vidnesbyrd ved at knæle ved min mors side.«⁵

Boise Gren blev til en menighed i 1913 et par dage før Howards 6-års fødselsdag. To år senere, da Howard var otte, så han frem til at blive døbt. »Jeg blev meget begejstret for muligheden,« sagde han. Men hans far ville ikke give sin tilladelse. Howard sagde: »Far ... mente, at jeg skulle vente, indtil jeg vidste, hvilken kurs jeg ønskede i livet. Jeg ønskede at blive døbt, selvom tiden kom og gik uden den velsignelse.«⁶

Eftersom Howard ikke var blevet døbt, kunne han ikke blive ordineret til diakon, da han fyldte 12 år. »På det tidspunkt var alle mine venner blevet ordineret til diakoner. Fordi jeg ikke var rigtig medlem af Kirken, var der mange ting, som de gjorde, jeg ikke kunne være med til.«⁷ Howard var især modløs over, at han ikke kunne omdele nadveren: »Jeg sad sammen med de andre drenge ved nadvermødet. Når de skulle til at omdele nadveren, sank jeg sammen på mit sæde. Jeg følte mig meget udenfor.«⁸

Howard spurgte igen sin far, denne gang sammen med sin 10-årige søster Dorothy: »[Vi] begyndte ... at plage vores far om at få lov til at blive døbt. Vi bad også om, at han måtte sige ja. Vi var ude af os selv af glæde, da han endelig gav sin tilladelse.«⁹ Næsten fem måneder efter, at Howard var blevet 12 år, blev han og Dorothy

døbt i en offentlig svømmehal. Kort tid derefter blev Howard ordineret til diakon og uddelte nadveren for første gang. »Jeg var bange, men begejstret over at få det privilegium,« mindes han.¹⁰ Nogle af Howards andre pligter var at pumpe bælgene til orgelet og tænde op for at opvarme kirkesalen på kolde søndag morgener. »En hel ny verden åbnede sig for mig, da jeg lærte om ansvar i forbindelse med at være medlem af Kirken og bære præstedømmet,« sagde han.¹¹

Som ung mand kom Howard med i menighedens drengespejderkorps, og han arbejdede hårdt for at opnå den højeste udmærkelse – Eagle Scout. Da han nærmede sig sit mål, blev han en del af en venskabelig konkurrence. »Vi var to, der kappedes om at blive den første Eagle Scout i Boise,« sagde han.¹² Den anden unge mand opfyldte alle kravene først, men Howard syntes at være tilfreds med at være den anden person, der opnåede udmærkelsen.¹³

Howard lærte tidligt i livet at være flittig. Han hjalp enker og andre naboer, solgte aviser og arbejdede på sin onkels ranch. Da han blev ældre, arbejdede han blandt andet som caddie på en golfbane, afleverede telegrammer og arbejdede i en kiosk, på en avis, på et hotel, i et stormagasin og i en kunstforretning.

Dorothy Hunter sagde, at hendes bror havde »store ambitioner« og en »skarp hjerne«. ¹⁴ Kvaliteter som medfølelse og gavmildhed komplementerede disse egenskaber. Dorothy sagde om hans omsorgsfulde natur: »Howard ønskede altid at gøre noget godt og at være god. Han var en vidunderlig bror og passede godt på mig. Han var venlig over for vores mor og far.«¹⁵

Howards omsorg gjaldt også dyr. »Enhver omstrejfende kat fandt et sikkert sted i vores hus, selv når familien protesterede,« fortalte han.¹⁶ En gang var der nogle af nabolagets drenge, som pinte en killing ved at smide den i en vandingskanal i nærheden af familien Hunters hjem. Hver gang den kravlede ud, smed drengene den tilbage. Snart kom Howard til stede og reddede killingen. »Den lå der næsten død,« fortalte Dorothy, »og han tog den med ind.«¹⁷

»Den overlever ikke,« sagde hans mor.

»Mor, vi bliver nødt til at prøve,« insisterede Howard.¹⁸

Dorothy sagde, at de »svøbte den i et tæppe og lagde den i nærheden af den varme ovn og tog sig af den,« og med den omsorg vågnede killingen igen og boede hos familien Hunter i mange år.

Howard blev ordineret til lærer i 1923 lige før dannelsen af Boise 2. Menighed. De lokale kirkeledere foreslog, at man byggede et stavstabelnækel, da man havde brug for et sted til at mødes, og man forventede en fremtidig vækst. De hellige i Boise blev bedt om at bidrage med 20.000 \$ til opførelsen af bygningen.¹⁹ Til et møde, hvor lederne bad om bidrag, var den unge Howard W. Hunter den første, der rakte hånden op og lovede at bidrage. Det beløb, han lovede at bidrage med – 25 \$ – var en stor sum i 1923, især for en 15-årig. Jeg arbejdede og sparede sammen, indtil jeg var i stand til at betale det, jeg havde forpligtet mig til,« sagde han senere.²⁰ Tabernaklet blev færdigt i 1925, og præsident Heber J. Grant kom for at indvie det i december samme år.²¹

Fra en tidlig alder viste Howard et talent for musik, og som teenager lærte han at spille flere forskellige instrumenter. Som 16-årig dannede han sit eget band, som han kaldte Hunter's Crooners. Denne gruppe spillede ofte til fester, receptioner og andre begivenheder i Boise-området.

Da Howard var 19 år, blev han hyret til at stå for musikken på et krydstogtskib, der skulle til Asien. I de to første måneder af 1927 spillede Howards 5-mands band til middage og fester, mens skibet krydsede Stillehavet og stoppede forskellige steder i Japan, Kina og Filippinerne. Krydstogtet var en spændende oplevelse for Howard, som gav ham mulighed for at lære om andre folkeslag og deres kultur. Selvom han brugte det meste af det, han tjente, på sightseeing og souvenirs, så ræsonnerede han således: »Uddannelsen har været det værd, som vi har brugt.«²²

En tid med store beslutninger

Howard kom hjem fra krydstogtet til den gode nyhed om, at hans far var blevet døbt, mens han havde været væk. Søndagen efter deltog Howard og hans far sammen i præstedømmemødet for første gang. En omsorgsfuld biskop havde opfordret Will Hunter til

Howard W. Hunter i midten sammen med Hunter's Croonaders i 1927

at blive døbt, og Howard sagde, at »det var gennem en hjemmelærer, at der blev skabt en større interesse fra hans side for Kirken.«²³

Efter krydstogtet var Howard usikker med hensyn til sin fremtid. Han havde travlt med musikken og andre jobs, deriblandt sin egen virksomhed, men ingen af disse ting var på længere sigt en god karriere. Da hans virksomhed gik i stå i marts 1928, besluttede han at besøge en ven i det sydlige Californien. Han planlagde oprindeligt kun at blive en uge eller to, men han besluttede sig snart for at blive der og søge efter, hvad han beskrev som »et arbejde med muligheder.«²⁴ I Californien fandt han ikke kun en karriere, men også sin hustru, store muligheder for at tjene i Kirken og et hjem i mere end tre årtier.

Howards første job i Californien var at sælge sko og arbejde på en fabrik, der pakkede citrusfrugter, hvor han nogle dage lastede mellem 45 og 50 ton appelsiner på togvogne. »Jeg vidste ikke, at der fandtes så mange appelsiner i verden,« sagde han spøgende. En gang havde han »en frygtelig dag«, fordi han skulle sortere citroner efter farve, og han kunne ikke skelne mellem gule og grønne nuancer, da han var farveblind. »Jeg troede, at jeg ville få et nervesammenbrud, før dagen var omme«, sagde han.²⁵

Efter to uger på citrusfabrikken søgte Howard et job i en bank i Los Angeles, der ansatte ham med det samme og hurtigt begyndte at forfremme ham. Han fortsatte også med sin musik og spillede med forskellige bands om aftenen. I september 1928 cirka 6 måneder efter, at Howard flyttede til Californien, blev hans familie genforenet, da hans forældre og søster flyttede dertil.

I sin ungdom var Howard kommet i Kirken, men han havde ikke studeret evangeliet særligt grundigt. I Californien begyndte han at studere evangeliet mere indgående. »Min første virkelige opvågning med hensyn til evangeliet kom i en søndagsskoleklasse i Adams Menighed, som bror Peter A. Clayton underviste,« mindes han. »Han havde en rigdom af viden og en evne til at inspirere unge mennesker. Jeg læste materialet og de andre opgaver, som han gav os, og deltog i samtalen om de anviste læsestykker ... Jeg tænker på denne tid i mit liv som det tidspunkt, hvor evangeliets sandhed begyndte at udfolde sig for mig. Jeg havde altid haft et vidnesbyrd om evangeliet, men pludselig begyndte jeg at forstå det.«²⁶ For Howard var oplevelsen i den søndagsskoleklasse begyndelsen til en livslang kærlighed til studium af evangeliet.

Howard nød at være sammen med andre unge voksne i Los Angeles-området. De gik i kirke sammen, og nogle gange besøgte de to eller tre menigheder på en søndag, og de deltog i mange forskellige aktiviteter. En af disse aktiviteter fik varig betydning for Howard. Nogle få måneder efter, at han var ankommet til Californien, var han og nogle af hans venner til en kirkefest, og de tog til havet for at soppe. Den aften mødte Howard Clara May (Claire) Jeffs, der var på date med en af hans venner. Howard og Claire begyndte snart at føle en gensidig tiltrækning, der udviklede sig til kærlighed.

De datede et par gange i 1928 og blev mere seriøse året efter. »Hun havde lysebrunt hår og var en meget smuk pige,« sagde Howard senere. »Jeg tror, at det, der imponerede mig mest, var hendes dybe vidnesbyrd.«²⁷ En forårsaften i 1931, næsten tre år efter at de mødte hinanden, tog Howard Claire med til et sted, hvor man kunne se ud over Stillehavet. Der friede han til hende, og hun sagde ja. Howard sagde om dette:

»Vi kørte til Palos Verdes og parkerede på klipperne, hvor vi kunne se bølgerne slå ind fra Stillehavet og blive brudt på klipperne i fuldmånens skær. Vi talte om vore planer, og jeg satte en diamantring på hendes finger. Vi besluttede mange ting den aften og bestemte os for mange ting vedrørende vores liv.«²⁸

Disse beslutninger fik Howard til at træffe en livsændrende beslutning fire dage før brylluppet. Efter hans band havde optrådt denne aften, pakkede han sine instrumenter sammen og spillede aldrig professionelt igen. At sørge for musik til dansearrangementer og fester »var på nogle måder glamourøst«, sagde han, »og jeg tjente godt,« men han følte, at dele af livsstilen var uforenelig med det liv, som han forestillede sig for sin familie. Det efterlod et tomrum efter noget, som jeg havde nydt, [men] jeg har aldrig fortrudt beslutningen,« sagde han år senere.²⁹ Hans søn Richard sagde: »Jeg har ofte tænkt på den bemærkelsesværdige disciplin (jeg kalder det ryggrad), som det måtte have krævet at opgive noget, som han elskede så højt, fordi han værdsatte noget andet endnu højere.«³⁰

Udfordringer og velsignelser i ægteskabets første år

Howard og Claire blev gift i templet i Salt Lake den 10. juni 1931 og vendte tilbage til det sydlige Californien for at begynde deres liv sammen. Vilkårene for virksomheder i USA begyndte at forringes på grund af den store depression, og i januar 1932 blev den bank, hvor Howard arbejdede, nødt til at lukke. I de næste to år havde han forskellige jobs, mens han prøvede at tjene nok til at forsørge familien. Han og Claire var opsat på at være uafhængige så længe som muligt, men efter et år tog de imod en invitation om at komme og bo hos Claires forældre for en tid.

Den 20. marts 1934 blev Howard og Claires første barn født. Det var en søn, som de gav navnet Howard William Hunter jun. og kaldte Billy. Den sommer lagde de mærke til, at Billy var lidt sløv. Lægerne diagnosticerede ham med blodmangel, og Howard donerede blod to gange til transfusioner, men Billys tilstand blev ikke bedre. Yderligere prøver viste et alvorligt tarmproblem, og lægerne anbefalede en operation. Howard sagde »Jeg blev taget ind på stuen og lå ved siden af ham og gav blod under operationen. Da de var

færdige, var lægerne ikke glade.«³¹ Tre dage senere døde den syv måneder gamle lille Billy stille, mens hans forældre sad ved siden af hans seng. »Vi var lammet af sorg, da vi forlod hospitalet og gik ud i natten,« skrev Howard.³² »Det var et alvorligt slag for os.«³³

To måneder før Billy blev født, havde Howard fået job på distriktskontoret for forebyggelse af oversvømmelser i Los Angeles Amt. I sit arbejde kom han ud for juridiske dokumenter og retsmøder, og han besluttede, at han ville være advokat. Det krævede års beslutsomhed og hårdt arbejde at opfylde det mål. Da Howard ikke havde gået på college, blev han nødt til at fuldføre mange fag, før han kunne blive optaget på jurastudiet. Han gik i skole om aftenen, fordi han blev nødt til fortsat at arbejde. Selv mens han læste jura, fortsatte han med at arbejde fuld tid. »Det var ikke nogen nem opgave at arbejde hele dagen og gå i skole om aftenen og så finde tid til at studere,« skrev han.³⁴ »Det var ikke usædvanligt, at jeg studerede til langt ud på natten.«³⁵ Howard opretholdt det strikse skema i fem år og fik endelig sin eksamen i 1939 som den tredjebedste på sin årgang.

Mens Howard læste jura, fik han og Claire to sønner til – John i 1936 og Richard i 1938. På grund af Howards job ved distriktskontoret for forebyggelse af oversvømmelser var familien i stand til at købe et lille hus.

Biskop i El Sereno Menighed

I 1940, omkring et år efter, at Howard var blevet færdig på jurastudiet, blev han kaldet til at tjene som biskop i et nydannet menighed – El Sereno Menighed i Californien. Han blev overrasket over sin kaldelse og sagde: »Jeg havde altid tænkt på en biskop som værende en ældre mand, og jeg spurgte, hvordan jeg kunne være menighedens far, når jeg kun var 32 år.« Stavspræsidenten svarede ved at forsikre ham om, at han kunne »leve op til opgaven«. Selvom Howard følte sig overvældet, så lovede han: »Jeg vil gøre mit bedste.«³⁶ Han opfyldte løftet med stor forpligtelse, inspiration og omsorg i de mere end seks år, han tjente som biskop.

Atter stod Howard over for store krav til sin tid og energi, men han følte, at hans tjeneste medførte mange velsignelser til gengæld.

»Jeg var overvældet af det altopslugende ansvar,« sagde han. »Det var et storslået arbejde og en stor velsignelse.«³⁷

Et af den nye menigheds umiddelbare behov var at finde et sted at mødes. Biskoprådet lejede nogle lokaler i en lokal bygning, og menighedens medlemmer begyndte at skaffe midler til deres egen kirkebygning. Opførelsen af kirkebygninger blev snart sat på hold på grund af anden verdenskrig, men menighedens medlemmer så fremad og fortsatte med at skaffe midler. En af måderne at samle penge ind på var kendt som »løgprojektet«, hvor de tog hen på en fabrik, der syltede grøntsager, for at skære løg. Lugten fra løgene hang ved, hvilket fik biskop Hunter til spøgefuldt at sige: »Til nadvermødet var det nemt at finde ud af, om en person havde skåret løg.«³⁸

Andre aktiviteter til at skaffe midler var at snitte kål på en sauerkrautfabrik og pakke og sælge overskydende morgenmadsprodukter. »Det var lykkelige tider, da vi arbejdede sammen, hvor folk fra alle samfundslag og med forskellige evner hjalp biskoprådet med at skaffe midler til en kirkebygning,« mindes biskop Hunter. »Vores menighed var som en stor, lykkelig familie.«³⁹ Efter megen tålmodighed og mange ofre blev menighedens mål om at få deres egen kirkebygning endelig opfyldt i 1950, næsten fire år efter, at Howard var blevet afløst som biskop.

At være biskop under anden verdenskrig medførte helt særlige udfordringer. Mange af menighedens mandlige medlemmer tjente i militæret og efterlod deres familie uden en mand og en far i hjemmet. Manglen på mænd var også en udfordring, når kirkekaldelser skulle udfyldes. Derfor tjente Howard også som spejderleder i en del af den tid, han var biskop. »Vi havde en gruppe med nogle fine, unge mænd, som ikke kunne forsømmes,« sagde han. »Jeg arbejdede med drengene i næsten to år, og de gjorde fremragende fremskridt.«⁴⁰

Howard blev afløst som biskop den 10. november 1946. Jeg vil altid være taknemlig for dette privilegium og disse års uddannelse,« sagde han. Selvom oplevelsen var »svær på mange måder«, så var han og Claire »taknemlige for de værdier, det bragte til vores familie.«⁴¹ Et af menighedens medlemmer udtrykte sin taknemlighed for biskop Hunters tjeneste og skrev: »Han førte vores lille menighed

sammen i en forenet indsats og lærte os at nå mål, der syntes uden for vores rækkevidde. Vi arbejdede sammen som en menighed, vi bad sammen, vi hyggede os sammen og vi tilbad sammen.«⁴²

Selvom Howard blev afløst i 1946, fortsatte hans særlige bånd med medlemmerne af El Sereno Menighed. Hans søn Richard sagde, at »indtil slutningen af sit liv holdt han kontakt til dem og vidste, hvor de var, og hvordan de havde det. Når han rejste til et sted, hvor en af menighedens tidligere medlemmer boede, tog han kontakt til dem. Den kærlighed, han følte for menighedens medlemmer, varede hele livet.«⁴³

Opdragelse af en familie og skabelsen af en karriere

Howard og Claire Hunter var kærlige forældre, der lærte deres sønner værdier, ansvar og vigtigheden af evangeliet. Længe før Kirken fastsatte mandag aften til familieaften, afsatte familien Hunter denne aften til at undervise, fortælle historier, spille spil og tage på ture sammen. Når familien rejste, tog de nogle gange til templer, så John og Richard kunne udføre stedfortrædende arbejde for de døde. Howard og hans sønner nød også at bygge modeljernbaner, at campere og lave andre udendørsaktiviteter.

Howard arbejdede både fuldtids og læste jura, da John og Richard blev født, og han blev kaldet til at være biskop, da de var meget små – to og fire år gamle – så det krævede en ekstra indsats af Claire at opbygge en stærk familie. Hun ydede gladeligt den indsats. »Mit ønske og min højeste ambition ... har været at være en god hustru, være en god husmor og være en virkelig god mor,« sagde hun. »Vi har arbejdet hårdt på at holde vore drenge tæt til Kirken; drengene og jeg har tilbragt nogle vidunderlige stunder sammen.«⁴⁴ Howard priste ofte Claire for hendes indflydelse og det, hun ofrede, for at opdrage deres sønner.

I de år, hvor Howard opdrog en familie og tjente i kaldelser i Kirken, opbyggede han også en blomstrende advokatpraksis. Hans klienter var hovedsageligt firmaer og virksomheder, og han blev en højt respekteret advokat i det sydlige Californien. Han blev valgt til at være i bestyrelsen i mere end 20 firmaer.

Howard og Claire Hunter med deres sønner John og Richard

I Howards profession var han kendt for sin integritet, klare tankegang, tydelige kommunikation og fornemmelse for retfærdighed. Han var også kendt som »folkets advokat« – en, der »altid syntes at have tid til og interesse i at hjælpe folk med deres problemer.«⁴⁵ En advokat sagde, at Howard »var meget mere interesseret i at sørge for, at folk fik den hjælp, de havde brug for, end om han blev betalt for den.«⁴⁶

Præsident for Pasadena Stav i Californien

I februar 1950 rejste ældste Stephen L Richards og ældste Harold B. Lee fra De Tolvs Kvorum til Californien for at dele den hastigt voksende Pasadena Stav. De interviewede mange brødre i staven, deriblandt Howard. Efter de bønsmødt havde overvejet, hvem Herren ville have til at tjene som stavspræsident, sendte de, da det næsten var midnat, bud efter Howard og kaldte ham. Ældste Richards og ældste Lee sagde til ham, at han skulle få en god nats søvn og så ringe til dem tidligt næste morgen med hans anbefalinger til rådgivere. »Jeg tog hjem den aften, men jeg sov ikke,« sagde Howard. »Kaldelsen var overvældende. Claire og jeg talte sammen i lang tid.«⁴⁷

Efter præsident Hunter og hans rådgivere var blevet opretholdt, begyndte de at vurdere behovene i staven. Det nye stavspræsidentskab prioriterede at hjælpe medlemmerne til at opbygge en åndelig styrke. En bekymring, de havde, var, at familierne blev splittet,

Ledere i Pasadena Stav i 1950. Fra venstre mod højre: Daken K. Broadhead, forsterådgiver i stavspræsidentskabet; Howard W. Hunter, stavspræsident; A. Kay Berry, andenrådgiver og Emron »Jack« Jones, sekretær.

delvist fordi de var involveret i så mange aktiviteter. Da lederne havde bedt og siddet i råd sammen, følte de sig tilskyndet til at lægge vægt på familieaften og til at reservere mandag aften til familien. Alle kirkebygninger i staven blev lukket mandag aften, og »der blev ikke holdt andre arrangementer, som ville være i karambolage med denne hellige aften,« forklarede præsident Hunter.⁴⁸

Tidligt i sin tjeneste mødtes præsident Hunter og andre stavspræsidenter i det sydlige Californien med ældste Stephen L Richards for at drøfte muligheden for et seminarprogram for high school-elever. Præsident Hunter sagde: »[Ældste Richards] forklarede, at de gerne ville prøve et eksperiment med morgenseminarklasser i et område, hvor loven ikke gav fri [fra skolen] til religiøs undervisning.«⁴⁹ Præsident Hunter blev udpeget til formand for en komite, der undersøgte muligheden for den idé. Efter komiteen havde afsluttet undersøgelsen, anbefalede de at præsentere morgenseminar for eleverne på tre high schools. Præsident Hunters søn Richard var en af de unge, der var med i eksperimentet med morgenseminar. Han mindes: »Vi spekulerede på, om der var nogen, der havde mistet forstanden, siden vi skulle have en klasse kl. 6.00 om morgenen, men det blev vores yndlingstid på dagen, hvor vi kunne være sammen som kirkevenner og lære.«⁵⁰ Dette program blev snart udvidet til andre elever og var forløberen for morgenseminar for de unge i Kirken.

Ved oktoberkonferencen i 1951 mødtes Det Første Præsidentskab med stavspræsidenterne fra det sydlige Californien for at bekendtgøre deres ønske om at bygge et tempel i Los Angeles. Udsigten til at få et tempel i nærheden skabte stor glæde – og ville kræve store ofre, da Kirkens medlemmer blev bedt om at bidrage med 1 million dollars til opførelsen. Da præsident Hunter vendte hjem til Californien, mødtes han med stavs- og menighedsledere og sagde: »Giv folket mulighed for at modtage store velsignelser ved at bidrage gavmildt til templet.«⁵¹ Inden der var gået seks måneder, havde medlemmerne i det sydlige Californien indsamlet 1,6 million dollars til at bygge templet, som blev indviet i 1956.

Udover at donere penge til templet og andre kirkebygninger, så ydede medlemmerne også frivillig arbejdskraft. Når kirkebygninger blev bygget, tilbragte præsident Hunter mange timer med at hjælpe med en skovl, hammer eller en malerpensel. Udover det, så meldte medlemmerne sig som frivillige til at hjælpe med Kirkens velfærdsprojekter, som omfattede gårde med fjerkræ, citronplantager og konservesfabrikker. I otte år havde præsident Hunter opgaven med at koordinere 12 stave, der arbejdede på disse projekter, og han hjalp også ofte selv til. »Han bad aldrig nogen om at gøre noget eller udføre en opgave, som han ikke selv ville gøre,« sagde en af hans venner.⁵² Som medlem af De Tolvs Kvorum sagde ældste Hunter år senere:

»Jeg har aldrig været en del af et kedeligt velfærdsprojekt. Jeg har klatret i træer og plukket citroner, skrællet frugt, passet et stort kogekar, båret kasser, læsset kasser, gjort rent på konservesfabrikken og tusindvis af andre ting, men det, jeg husker tydeligst, er latteren og sangene og det gode fællesskab med folk, der var engageret i Herrens tjeneste.«⁵³

I november 1953 rejste præsident og søster Hunter og andre medlemmer af Pasadena Stav til templet i Mesa i Arizona for at udføre tempeltjeneste. Den 14. november var præsident Hunters 46-års fødselsdag, og før sessionen begyndte den dag, bad tempelpræsidenten ham om at tale til dem, der var forsamlet. Han skrev senere om den oplevelse:

»Da jeg talte til forsamlingen ... kom min far og mor ind i lokalet klædt i hvidt. Jeg havde ingen anelse om, at min far var klar til at modtage sine tempelvelsignelser, selvom mor havde ønsket det i

nogen tid. Jeg blev så følelsesmæssigt overvældet, at jeg var ude af stand til at fortsætte min tale. Præsident Pierce [tempelpræsidenten] stillede sig ved siden af mig og forklarede årsagen til afbrydelsen. Da min far og mor var kommet til templet den morgen, havde de bedt præsidenten om ikke at nævne noget for mig om, at de var der, fordi de gerne ville overraske mig på min fødselsdag. Jeg har aldrig glemt den fødselsdag, idet de på denne dag fik deres begavelse, og jeg havde det privilegium at være vidne til deres besegling, og efterfølgende blev jeg beseglet til dem.«⁵⁴

Omkring tre år senere blev de evige bånd i præsident Hunters familie fuldendt, da Dorothy blev beseglet til sine forældre i det nyindviede tempel i Los Angeles i Californien.

Som stavspræsident ledte Howard med kærlighed. En kvinde, der tjente i en stavskaldelse, sagde: »Man følte sig påskønnet og ønsket, og at der var behov for en ... Han gjorde folk ansvarlige, når de modtog en kaldelse, men hvis de havde brug for hans mening eller råd, så var han der altid. Vi vidste, at vi havde hans fulde støtte og interesse.«⁵⁵ En af hans rådgivere bemærkede: »Han roste folk for deres bedrifter og lod dem indfri høje forventninger.«⁵⁶ Et medlem i staven forklarede, at præsident Hunter var den lærer, der havde påvirket hende mest: »Denne mand elskede andre ved at prioritere dem højt, ved at lytte for at forstå dem og ved at fortælle andre om sine oplevelser.«⁵⁷

I efteråret 1959 havde Howard W. Hunter præsideret over Pasadena Stav i mere end ni år og havde tjent, så tusindvis af sidste dages hellige i det sydlige Californien var blevet velsignet. Hans tjenestegerning skulle snart udvides, så han kunne velsigne medlemmer af Kirken over hele verden.

De Tolvs Kvorum

»Aflæg vidnesbyrd om mit navn ... og send mit ord ud til jordens ender« (L&P 112:4).

Den 9. oktober 1959 mellem generalkonferencens møder i Salt Lake City hørte Howard, at præsident David O. McKay gerne ville tale med ham. Han gik straks hen til Kirkens administrationsbygning, hvor præsident McKay hilste hjerteligt på ham og sagde: »Præsident Hunter ... Herren har talt. Du er kaldet til at være et af hans særlige

De Tolv Apostles Kvorum i 1965. Siddende fra venstre mod højre: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen (på armlænet), Joseph Fielding Smith (kvorumspræsident) og LeGrand Richards. Stående fra venstre mod højre: Gordon B. Hinckley, Delbert L. Stapley, Thomas S. Monson, Spencer W. Kimball, Harold B. Lee, Marion G. Romney, Richard L. Evans og Howard W. Hunter.

vidner, og i morgen vil du blive opretholdt som et medlem af De Tolv Apostles Kvorum.«⁵⁸ Howard skrev om denne oplevelse:

»Jeg vil ikke engang forsøge at forklare det, jeg følte. Jeg fik tårer i øjnene, og jeg kunne ikke tale. Jeg har aldrig følt mig så fuldstændig ydmyg, som da jeg sad i denne storslåede, rare, venlige mands nærhed – Herrens profet. Han fortalte mig, hvilken stor glæde dette ville bringe mig, det vidunderlige fællesskab med brødrene, og at mit liv og min tid fremover ville være helliget mit kald som Herrens tjener, og at jeg herefter ville tilhøre Kirken og hele verden ... Han lagde sine arme om mig og forsikrede mig om, at Herren ville elske mig, og at jeg ville have Det Første Præsidentskabs og De Tolvs Råds tillid og støtte ... Jeg [fortalte ham], at jeg gladeligt ville give min tid, mit liv og alt, hvad jeg ejede, til dette kald.«⁵⁹

Så snart Howard havde forladt præsident McKays kontor, tog han tilbage til sit hotelværelse og ringede til Claire, der var i Provo for at besøge deres søn John, hans hustru og deres lille baby. I

begyndelsen kunne Howard næsten ikke sige noget. Da han endelig fortalte Claire om kaldelsen, blev de begge to overvældet af følelser.

Den næste dag ved generalkonferencens møde lørdag formiddag blev Howard William Hunter opretholdt som medlem af De Tolv Apostles Kvorum. »Jeg følte ... tyngden af verdens byrder på mine skuldre,« sagde han om det tidspunkt. »Som konferencen skred frem, følte jeg mig meget utilpas og funderede over, om jeg nogensinde ville føle, at jeg var, hvor jeg skulle være.«⁶⁰

Præsident McKay bad ældste Hunter om at tale om søndagen ved konferencens eftermiddagsmøde. Efter kort at have gennemgået sit liv og båret sit vidnesbyrd sagde han:

»Jeg undskylder ikke for tårerne i mine øjne ved denne lejlighed, fordi jeg føler, at jeg står over for venner, mine brødre og søstre i Kirken, hvis hjerte slår i takt med mit i dag i begejstring over evangeliet og i tjeneste for andre.

Præsident McKay ... Jeg accepterer uden forbehold den kaldelse, som jeg har fået, og jeg er villig til at hellige mit liv og alt, hvad jeg har, til denne tjeneste. Søster Hunter tilslutter sig også dette løfte.«⁶¹

Ældste Hunter blev ordineret til apostel den 15. oktober 1959. I en alder af 51 var han det yngste medlem af De Tolv, hvor gennemsnitsalderen på det tidspunkt var næsten 66 år.

I de næste 18 måneder rejste ældste Hunter frem og tilbage mellem Californien og Utah, mens han afsluttede det nødvendige arbejde i sin advokatpraksis og forberedte sig på at flytte. En af hans klienter sagde: »Kirken må have givet ham et meget tiltrækkende tilbud« for at lokke ham til at forlade en så succesfuld advokatpraksis. Om det skrev ældste Hunter i sin dagbog:

»De fleste folk forstår ikke, hvorfor folk fra vores religion tager imod kaldene til at tjene eller den forpligtelse, som vi indgår, om at give alt, vi kan ... Jeg har virkelig nydt at være advokat, men dette kald, som jeg har fået, vil i høj grad overskygge jagten efter karriere eller penge.«⁶²

Ældste Hunters apostolske tjenestegerning varede i mere end 35 år, og i løbet af den tid rejste han til næsten hvert eneste land i verden for at udfylde sin opgave som et særligt vidne om Jesus Kristus (se L&P 107:23).

Genealogical Society of Utah

»Lad os ... bringe Herren et offer ... en bog, som indeholder sådanne optegnelser om vore døde, som skal være al antagelse værd« (L&P 128:24).

I 1964 udpegede Det Første Præsidentskab ældste Hunter til at være formand for Kirkens genealogiske forening, der dengang var kendt som Genealogical Society of Utah. Den organisation var forløberen for Kirkens slægtshistoriske afdeling. Dens formål var at samle, bevare og udveksle slægtshistoriske oplysninger over hele verden. Ældste Hunter var formand for foreningen i otte år, og i løbet af den tid førte han tilsyn med vidtrækkende ændringer, som effektiviserede slægtsforskning, forbedrede kvaliteten og udbredte den.

I 1969 havde foreningen samlet »mere end 670.000 ruller med mikrofilm, hvilket svarede til tre millioner bøger på hver 300 sider.« Den havde også samlet »seks millioner udfyldte familiegruppeskemaer, et kartotek over 36 millioner mennesker og en bogsamling på mere end 90.000 bøger.«⁶³ Hver uge blev omkring 1.000 ruller mikrofilm tilføjet fra hele verden. Behandlingen af disse optegnelser og det at gøre dem tilgængelige – både for slægtsforskning og tempeltjeneste – var en enorm opgave. Under ældste Hunters lederskab begyndte Genealogical Society at bruge den nyeste computerteknologi for at fremme arbejdet. En forfatter skrev, at foreningen blev »verdensberømt blandt professionelle organisationer for dens progressive måde at bevare optegnelserne på.«⁶⁴

Ældste Hunter blev afløst som formand for Genealogical Society i 1972. Da ældste Richard G. Scott sammenfattede resultatet af ældste Hunters indsats, sagde han: »Han viede en betydelig del af sit liv til dette arbejde og lagde grundvolden og viste vejen, hvilket Kirken stadig har stor gavn af.«⁶⁵

Det Polynesiske Kulturcenter

»Lyt, I folk langt borte, og I, som er på øerne i havet, lyt i forening« (L&P 1:1).

I 1965 udpegede Det Første Præsidentskab ældste Hunter til at være leder og bestyrelsesformand for Det Polynesiske Kulturcenter i Laie i Hawaii. På det tidspunkt havde centeret kun været åbent i 15 måneder og stod over for mange udfordringer. Der var ikke

mange turistbesøg, og folk havde forskellige meninger med hensyn til centerets formål og programmer. En uge efter, at ældste Hunter var blevet udpeget, tog han til Laie og begyndte omhyggeligt at studere centerets styrker og behov.

Under præsident Hunters lederskab blev Det Polynesiske Kulturcenter en af de mest populære turistattraktioner i Hawaii med næsten en million besøgende i 1971. Ældste Hunter førte også tilsyn med en stor udvidelse af centeret og dets program. Hvad der med ældste Hunters ord også var vigtigt, var, at centeret gav arbejdspladser, der gjorde, at »tusindvis af studerende fra Stillehavsområdet fik hjælp til at få en uddannelse, hvor de fleste ellers ikke ville være i stand til at forlade deres ø for at gå i skole [andre steder].«⁶⁶

Efter at have ledt Det Polynesiske Kulturcenter i 12 år blev ældste Hunter afløst i 1976. Hans tjeneste som leder var med til at opfylde præsident David O. McKays ord, da han i 1955 sagde, at den lille landsby Laie havde potentiale til at blive »en faktor i missioneringen, der ikke blot ville påvirke tusindvis, titusindvis, men millioner af folk, der ville komme for at finde ud af, hvad denne by og dens betydning er.«⁶⁷

Kirkens historiker

»Herrens skriver, som han har udpeget, har den pligt at føre en historisk optegnelse og en almindelig kirkeprotokol om alt det, som sker i Zion (L&P 85:1).

I januar 1970 døde præsident David O. McKay, og Joseph Fielding Smith blev indsat som Kirkens nye præsident. Joseph Fielding Smith havde tjent som Kirkens historiker i de foregående 49 år, og da han blev Kirkens præsident, blev ældste Hunter kaldet til at efterfølge ham i denne opgave. »Præsident Smith har været Kirkens historiker i så mange år, at jeg havde svært ved at se mig selv i den stilling,« sagde han⁶⁸

Ældste Hunter gik til det nye ansvar med sin sædvanlige ildhu. »Den opgave, som Herren har givet gennem åbenbaring, er uhyre udfordrende – både opgaven med at samle og nedskrive og med at lave materialet, som Kirkens medlemmer kan bruge,« sagde han.⁶⁹ *Church News* rapporterede, at Kirkens historiker var »ansvarlig for

Brigham Young Universitys Jerusalem Center for Mellemøstlige Studier

alle Kirkens optegnelser, deriblandt referater, tempeloptegnelser, alle ordinationer, patriarkalske velsignelser og ... en aktuell samling af Kirkens historie«. ⁷⁰

I 1972 blev medlemmer af De Tolv fritaget for nogle af deres store administrative opgaver, så de kunne bruge mere tid på deres apostolske tjenestegerning. Som en del af denne ændring blev ældste Hunter afløst som Kirkens historiker, men havde fortsat en rådgivende rolle over Kirkens historiske afdeling. »Det giver mig en vejledende rolle, men fritager mig for den driftsmæssige funktion,« skrev han. ⁷¹ Han fortsatte med den rådgivende rolle indtil 1978.

Tjeneste i det hellige land

Howard W. Hunter udviklede en særlig kærlighed til det hellige land, da han rejste rundt der sammen med sin familie i 1958 og 1960. Mens han tjente som apostel, vendte han tilbage mere end 25 gange. »Hans ønske om at være der, hvor Frelseren gik og underviste, syntes umætteligt,« sagde ældste James E. Faust fra De Tolvs Kvorum. ⁷²

Ældste Hunter, der udmærket var klar over konflikterne i området, kom med et budskab om kærlighed og fred. »Både jøderne og

araberne er vor Faders børn,« sagde han. »De er begge forjættelsens børn, og som kirke vælger vi ikke side. Vi elsker begge parter og er interesseret i dem. Formålet med Jesu Kristi evangelium er at fremme kærlighed, enighed og den højeste form for broderskab.«⁷³

Mellem 1972 og 1989 udfyldte ældste Hunter nøgleopgaver for to særlige projekter i Jerusalem: Orson Hyde Memorial Garden og Brigham Young Universitys (BYU) Jerusalem Center for Mellemøstlige Studier. Tidligt i Kirkens historie – i 1841 – bad ældste Orson Hyde fra De Tolvs Kvorum en indvielsesbøn på Oliebjerget øst for Jerusalem. I 1972 bad Det Første Præsidentskab ældste Hunter om at se efter et muligt sted at anlægge et mindesmærke for Orson Hyde i Jerusalem. I 1975 åbnede Jerusalem for en mulighed, der i sidste ende ville blive Orson Hyde Memorial Garden, der blev bygget på Oliebjerget.

I løbet af de næste par år rejste ældste Hunter til Jerusalem mange gange for at forhandle om kontrakter for mindesmærket og for at føre opsyn med konstruktionen og opførelsen. Projektet blev færdiggjort i 1979 og blev indviet samme år af præsident Spencer W. Kimball. Efter at have ledt indvielsesceremonien udtrykte ældste Hunter sin tro på, at mindesmærket »ville få stor og god indflydelse på at udbrede et positivt indtryk af Kirken.«⁷⁴

Selv før Orson Hyde Memorial Garden blev færdiggjort, havde ældste Hunter kigget efter et sted, hvor Kirken kunne bygge et center for BYU's program for studier i udlandet. Centeret skulle også være et mødested for medlemmerne af Jerusalem Gren. Opsynet med dette projekt skulle blive en af de mest komplekse og følsomme opgaver i ældste Hunters tjenestegerning.

Kirkens ledere valgte et sted, men det tog næsten fem år at få tilladelse til at leje området og få godkendt byggeplanerne, en tid som ældste Hunter beskrev som »endeløst arbejde.«⁷⁵ Efter omfattende drøftelser og forhandlinger gav den israelske regering tilladelse til, at opførelsen af centeret kunne gå i gang.

I maj 1988 var byggeriet næsten færdigt, og lejeaftalen var parat til at blive underskrevet. På det tidspunkt tjente Howard W. Hunter som fungerende præsident for De Tolv. Året før havde han gennemgået en alvorlig rygoperation, og han var ude af stand til at gå,

Præsident Hunter i Brigham Young Universitets Jerusalem Center for Mellemløstlige Studier før indvielsen af centeret

men trods det fløj han til Jerusalem for at underskrive lejeaftalen. Mens han var der, afholdt de studerende på BYU og medlemmer af Jerusalem Gren en lille reception for at udtrykke deres taknemlighed. En beretning om grenen beskriver den følelsesladede scene, da receptionen begyndte: »Præsident Hunter, der stadig var ved at komme sig efter sin rygoperation, blev kørt ind gennem hovedindgangen af præsident [Jeffrey R.] Holland [fra Brigham Young University], mens koret hilste dem velkommen ved at synge »Den hellige stad.«⁷⁶ Tårerne trillede ned af præsident Hunters kinder.

I maj 1989 vendte præsident Hunter tilbage for at indvie centeret. Indvielsesceremonien var kulminationen på et årti med en ekstraordinær indsats fra ham og andre for at gøre håbet om Jerusalemcenteret til virkelighed. »Præsident Howard W. Hunter ... var den faste tovholder og den kærlige udkigspost på tårnet over dette projekt fra det tidspunkt af, hvor det kun var en drøm,« sagde ældste Jeffrey R. Holland.⁷⁷ I indvielsesbønnen sagde præsident Hunter:

»Denne bygning ... er blevet opført til at huse dem, der elsker dig og søger at lære af dig og følge i din Søns, vor Frelser og Forløser, fodspor. Den er på alle måder smuk og afspejler skønheden i det,

som den repræsenterer. O Fader, vi takker dig for privilegiet ved at bygge dette hus til dig til gavn for og undervisning af dine sønner og døtre.«⁷⁸

Den voksende kirke

»For Zion må tiltage i skønhed og i hellighed; hendes grænser skal udvides; hendes stave skal forstærkes« (L&P 82:14).

Da Howard W. Hunter blev kaldet som apostel i 1959, var der omkring 1,6 millioner medlemmer af Kirken. I de efterfølgende årtier spillede han en afgørende rolle for Kirkens hidtil usete vækst over hele verden. I hundredvis af weekender rejste han til stave for at styrke medlemmerne og kalde nye ledere. Han mødtes også med regeringsledere i mange lande og var med til at åbne dørene for missionering.

I 1975 var Kirkens medlemstal steget til 3,4 millioner og voksede især hurtigt i Sydamerika. Senere det år fik ældste Hunter og ældste J. Thomas Fyans, en assistent til De Tolv, til opgave at dele 5 stave i Mexico City. Efter at have mødtes med ledere i området og gennemgået oplysninger fra stavspræsidenterne ledede ældste Hunter organiseringen af 15 stave ud fra disse 5 stave – alle sammen på en weekend.⁷⁹ Med typisk underdrivelse skrev han: »Jeg tvivler på, at der nogensinde har været en så stor organisering i Kirken, og vi var trætte, da vi kom hjem.«⁸⁰

Claire, en hengiven ledsager

»Min hustru har været en dejlig og kærlig ledsager,« sagde ældste Hunter, da han blev kaldet til De Tolvs Kvorum i 1959.⁸¹ I mange år ledsagede Claire sædvanligvis ældste Hunter, når han rejste rundt som apostel. Præsident Thomas S. Monson mindedes et tidspunkt, hvor han så Claire vise sin kærlighed til børnene i Tonga: »Hun tog disse søde tonganske børn i sine arme og satte en på hvert knæ, mens hun talte med dem ... og forklarede så lærerne i Primary, hvor velsignede og privilegerede de var ved at have muligheden for at undervise så dyrebare, små børn. Hun kendte til værdien af et menneskes sjæl.«⁸²

Howard og Claire Hunter

I et interview i 1974 sagde ældste Hunter om Claire: »Gennem hele vores ægteskab ... har hun altid været der med kærlighed, hensynsfuldhed og opmuntring ... Hun har været en stor støtte.«⁸⁵

På tidspunktet for det interview var Claire begyndt at få alvorlige helbredsmæssige udfordringer. Til at begynde med fik hun voldsomme hovedpiner og lejlighedsvis hukommelsestab og blev desorienteret. Senere fik hun adskillige små slagtilfælde, som gjorde det vanskeligt for hende at tale og bruge sine hænder. Da hun nåede til et punkt, hvor hun havde brug for konstant pleje, var ældste Hunter besluttet på at yde så meget, som han kunne, mens han også opfyldte sine ansvar som medlem af De Tolvs Kvorum. Han arrangerede det således, at der var nogen ved Claire i løbet af dagen, mens han tog sig af hende om natten. Ældste Hunter havde selv nogle helbredsproblemer i disse år, deriblandt et hjertetilfælde i 1980.

Claire fik en hjerneblødning i 1981 og endnu en i 1982. Nummer to resulterede i, at hun blev så hjælpeløs, at lægerne insisterede på, at hun blev anbragt på et plejecenter, så hun kunne få den rette medicinske behandling. Hun forblev på centeret de sidste 18 måneder af sit liv. I den tid besøgte præsident Hunter hende mindst en gang om dagen bortset fra, når han var ude at rejse i forbindelse

med kirkeopgaver. Selvom Claire ikke genkendte ham meget af tiden, fortsatte han med at fortælle hende, at han elskede hende og sørgede for, at hun havde det godt. Et barnebarn sagde: »Han havde altid travlt med at se hende, være ved hendes side og tage sig af hende.«⁸⁴ Da Richard Hunter tænkte tilbage på sin fars omsorg for moren, skrev han:

»Min mor havde den bedst mulige pleje i sine sidste år, fordi far tog sig af hende. Hele familien så til med stor beundring og respekt, da han gik ind i rollen som omsorgsgiver ... Jeg kan huske, den byrde han følte, da lægen advarede ham om, at det ville være det værste, der kunne ske for hende, hvis hun blev derhjemme og ikke kom ind på et sted, der kunne pleje hende på professionel vis. Hvis hun blev derhjemme, ville han på grund af sine egne fysiske begrænsninger højst sandsynlig dø i sine bestræbelser på at tage sig af hende. Og så ville hun være efterladt alene tilbage. Hans hengivenhed over for hende er en af de ting, vores familie altid vil tænke på med ømhed.«⁸⁵

Claire døde den 9. oktober 1983. Ældste James E. Faust, der havde set ældste Hunter tage sig af Claire i løbet af hendes 10 år lange sygdomsperiode, sagde: »Den ømhed, som var tydelig i deres kommunikation, var hjerteskrærende og rørende. Jeg har aldrig set så stort et eksempel på en mands hengivenhed over for sin hustru.«⁸⁶

Præsident for De Tolvs Kvorum

Præsident Spencer W. Kimball døde i november 1985, og Ezra Taft Benson efterfulgte ham som Kirkens præsident. Marion G. Romney blev præsident for De Tolvs Kvorum, da han var senior-medlem af kvorummet. På grund af præsident Romneys dårlige helbred, blev ældste Hunter, der var den næste i anciennitet, indsat som fungerende præsident for De Tolv. Han blev præsident for De Tolv i juni 1988 omkring to uger efter præsident Romneys død.

Præsident Hunter tjente som fungerende præsident eller præsident for De Tolvs Kvorum i otte og et halvt år. I løbet af den tid fortsatte De Tolv deres verdensomspændende tjenestegerning i takt med, at Kirken voksede fra 5,9 millioner medlemmer til 8,7

millioner, med menigheder og grene i 149 nationer og territorier. »Det er en spændende tid i Kirkens historie,« sagde præsident Hunter i 1988. »I vore dage er det ikke hurtigt nok at gå. Vi bliver nødt til at løbe for at kunne hold trit og få værket til at gå fremad.«⁸⁷ Præsident Hunter ledte ved sit eksempel i opfyldelsen af ansvaret med at bære vidnesbyrd om Jesus Kristus og opbygge Kirken over hele verden. Han rejste over hele USA og til mere end 25 andre lande i løbet af sin tid som præsident for De Tolvs.

Præsident Hunter gik fremad på trods af mange udfordringer med sit helbred. I 1986 gennemgik han en åben hjerteoperation, og i 1987 gennemgik han en rygoperation. Selvom hans ryg fik det bedre, var han ude af stand til at gå på grund af nerveskader og andre komplikationer. Den oktober sad han i kørestol, mens han holdt sin generalkonferencetale. »Tilgiv mig, at jeg sidder ned, mens jeg kommer med et par kommentarer. Det er ikke mig selv, der har valgt at tale fra en kørestol. Jeg har bemærket, at alle I andre også ser ud til at nyde denne konference siddende, så jeg følger jeres eksempel.«⁸⁸

Præsident Hunter var besluttet på at genvinde brugen af sine ben, så han gennemgik et anstrengende fysioterapiforløb. Ved den næste generalkonference i april 1988 gik han langsomt op til talerstolen ved hjælp af et gangstativ. I december brugte han et gangstativ til at komme til Det Første Præsidentskabs og De Tolvs ugentlige møder i templet, den første gang i mere end et år, han ikke kom i en kørestol. »Da jeg kom ind i rådsrummet, rejste brødrene sig og klappede,« sagde han. »Det er første gang, jeg har hørt nogen klappe i templet ... De fleste læger havde fortalt mig, at jeg ikke ville blive i stand til at stå eller gå igen, men de havde ikke taget højde for bønnens magt.«⁸⁹

I april 1990, da et møde i De Tolvs Kvorum var ved at slutte, spurgte præsident Hunter: »Er der nogen, der har noget, der ikke står på dagsordenen?« Da der ikke var nogen, der sagde noget, bekendtgjorde han: »Men ... hvis der ikke er nogen andre, der har noget at sige, så tænkte jeg, at jeg lige ville sige, at jeg skal giftes her i eftermiddag.« Et medlem af De Tolv sagde, at bekendtgørelsen var en sådan overraskelse, at »allesammen overvejede, om de havde hørt rigtigt«. Præsident Hunter forklarede sine brødre: »Inis

Howard og Inis Hunter

Stanton er en gammel bekendt fra Californien. Jeg har besøgt hende i nogen tid, og jeg har besluttet mig for at blive gift.«⁹⁰ Inis Stanton havde været medlem af El Sereno Menighed, da præsident Hunter var biskop. Deres veje krydsedes senere, da Inis flyttede til Utah og blev receptionist i Kirkens kontorbygning. De blev viet i templet i Salt Lake City den 12. april 1990 af præsident Gordon B. Hinckley.

Der var gået næsten syv år siden Claires død. Inis var en kilde til stor trøst og styrke for præsident Hunter, da han tjente som præsident for De Tolv Apostles Kvorum og som Kirkens præsident. Hun ledsagede ham på de fleste af hans rejser, hvor de mødte de hellige over hele jorden.

Den 7. februar 1993 tog præsident Hunter til Brigham Young University for at tale ved et foredrag, hvor der var 17.000 mennesker til stede. Han var lige begyndt på sin tale, da en mand løb op til talerstolen med en mappe i den ene hånd og en sort genstand i den anden. »Stop!« råbte manden. Han truede med at detonere, hvad han hævdede var en bombe, medmindre ældste Hunter læste en udtalelse op. Præsident Hunter nægtede og stod standhaftigt ved talerstolen hele tiden, mens manden truede ham. Efterhånden som frygt og uro bredte sig i bygningen, begyndte tilhørerne at synge »Hav tak for profeten, du sendte«. Efter nogle minutters spænding

fik to sikkerhedsfolk overmandet manden, og præsident Hunter blev eskorteret i sikkerhed ned fra forhøjningen. Da ro og orden var blevet genoprettet, hvilede han et øjeblik, og fortsatte derpå med sin tale. »Livet har en del udfordringer,« begyndte han og tilføjede så, »som I lige har set.«⁹¹

I løbet af de sidste 20 år havde præsident Hunter udholdt mange trængsler, deriblandt Claires svigtende helbred og efterfølgende død, adskillige hospitalsindlæggelser på grund af sine egne helbredsproblemer samt stor smerte og fysiske begrænsninger. Hans lærdomme i disse år fokuserede ofte på modgang, og han bar vidnesbyrd om Frelseren Jesus Kristus som kilden til fred og hjælp i tider med prøvelser. I en prædiken sagde han følgende:

»Profeter og apostle i Kirken har stået over for ... personlige udfordringer. Jeg vedkender, at jeg har stået over for et par stykker, og I vil uden tvivl stå over for nogle selv nu og senere i jeres liv. Når disse oplevelser ydmyger os og forædler os og underviser os og velsigner os, kan de være stærke redskaber i Guds hænder til at gøre os til bedre mennesker, til at gøre os mere taknemlige, mere kærlige og mere omsorgsfulde over for andre mennesker, når de har det svært.«⁹²

Sådanne lærdomme var ligesom en kærlig omfavelse til dem, der led. Præsident Howard W. Hunters inspirerede ord opmuntrede mange til at vende sig til Frelseren, ligesom han selv havde gjort.

Kirkens præsident

»Præsident Hunter er et af de kærligste, mest kristuslignende mennesker, vi nogensinde har kendt. Hans åndelighed er så dyb, at den næsten er bundløs. Præsident Hunter har været under Herren Jesu Kristi vejledende påvirkning som hans særlige vidne i så mange år, at hans åndelighed er blevet usædvanlig sleben. Den er et kildevælde for hele hans væsen« (James E. Faust).⁹³

Den 30. maj 1994 gik præsident Ezra Taft Benson bort efter langvarig sygdom. Seks dage senere mødtes De Tolv Apostles Kvorum i templet i Salt Lake for at reorganisere Det Første Præsidentskab. Som seniorapostel blev Howard W. Hunter indsat som Kirkens

Præsident Hunter og hans rådgivere i Det Første Præsidentskab: Præsident Gordon B. Hinckley (til venstre) og præsident Thomas S. Monson (til højre)

præsident. Han kaldte Gordon B. Hinckley og Thomas S. Monson, der havde tjent som rådgivere til præsident Benson, som sine rådgivere.

Ved en pressekonference den næste dag kom præsident Hunter med sin første offentlige udtalelse som Kirkens præsident. »Vores hjerte har været dybt berørt, siden vores kære ven og bror Ezra Taft Benson er gået bort,« begyndte han. »Jeg har oplevet tabet af ham på en særlig personlig måde i lyset af det nye ansvar, som jeg har fået efter hans bortgang. Jeg har udgydt mange tårer og har søgt min Fader i himlen i inderlig bøn med et ønske om at kunne leve op til den høje og hellige kaldelse, som jeg nu har fået.

Min største styrke disse sidste par timer og i de sidste par dage har været mit faste vidnesbyrd om, at dette er Guds værk og ikke menneskers, at Jesus Kristus er det bemyndigede og levende overhoved

for denne kirke, og at han leder den i ord og gerning. Jeg helliger mit liv, min styrke og hele min sjæl til at tjene ham fuldt ud.«⁹⁴

Efter at præsident Hunter havde udtrykt sin kærlighed, kom han med to opfordringer til Kirkens medlemmer. Den første var mere flittigt at følge Jesu Kristi eksempel, og det andet var mere fuldt ud at tage del i templets velsignelser (se s. 1-3). Han opfordrede også dem, der var sårede, som kæmpede eller som var bange, til at »kom[me] tilbage [og] lad os stå hos jer og tørre jeres tårer.«⁹⁵

På trods af et skrøbeligt helbred var præsident Hunter opsat på at gøre alt, hvad han kunne, for at mødes med og styrke de hellige. To uger efter, at han var blevet præsident, holdt han sine første store taler, hvor han talte til nye missionspræsidenter og derpå til flere end 2.200 missionærer. Senere den måned tog han til Carthage og Nauvoo i Illinois for at mindes 150-året for Joseph og Hyrum Smiths martyrdød. »Hvor end vi tog hen, så flokkedes folk om ham,« sagde præsident Gordon B. Hinckley. »Han gav hånd til tusindvis, med et særligt smil, når børn samledes for at se ham i øjnene og tage hans hånd.«⁹⁶

Den 1. oktober 1994 ved generalkonferencens møde lørdag formiddag opretholdt Kirkens medlemmer formelt Howard W. Hunter som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og som profet, seer og åbenbarer. Præsident Hunter gentog i sin åbningstale sin opfordring til Kirkens medlemmer om at følge Frelserens eksempel og »se til templet som det store symbol på jeres medlemskab.«⁹⁷ Han lagde atter vægt på templer ugen efter, da han rejste til Florida for at indvie templet i Orlando. »Evangeliets plan, som Gud har åbenbaret, er ikke fuldstændig uden et tempel,« sagde han, »for det er heri, at de ordinancer, der er nødvendige for hans plan for livet og for frelse, bliver forrettet.«⁹⁸

I november talte præsident Hunter ved en satellittransmission, der fejrede Genealogical Societys 100-års jubilæum – en begivenhed, der betød noget særligt for ham, da han havde været formand for organisationen fra 1964 til 1972. »Jeg ser med forundring tilbage på det tæppe, som Herren har vævet med hensyn til at fremme templetjeneste og slægtshistorie,« sagde han. Han erklærede så: »Jeg har ét overordnet budskab: Dette arbejde skal fremskyndes.«⁹⁹

Præsident Hunter fortsatte med at arbejde ivrigt indtil slutningen af året. Ved Det Første Præsidentskabs julebudskab vidnede han om Frelseren og understregede igen vigtigheden af at følge hans eksempel:

»Frelseren viede sit liv til at velsigne andre mennesker ... Han gav aldrig i forventning om at modtage. Han gav frit og kærligt, og hans gaver er uvurderlige. Han gav de blinde øjne, de døve ører og de lamme ben; han gjorde de urene rene, helbredte de syge og gav livsånde til de livløse. Hans gaver bestod af muligheder for de underkuede, frihed til de undertrykte, tilgivelse af de angerfulde og håb til de modløse og lys i mørket. Han gav os sin kærlighed, sin tjeneste og sit liv. Og allervigtigst, så gav han os og alle mennesker opstandelse, frelse og evigt liv.

Vi bør stræbe efter at give, som han gav. At give af sig selv er en hellig gave. Vi kan give som en erindring om alt det, som Frelseren har givet.«¹⁰⁰

Som en del af sin tale tilpassede han også et budskab, der var blevet udgivet i et tidsskrift det samme år, som han blev kaldet som apostel:

»Bilæg en strid denne jul. Opsøg en glemt ven. Afvis mistanken, og erstat den med tillid. Skriv et brev. Svar mildt. Anspor de unge. Vis din kærlighed i ord og gerning. Hold et løfte. Giv slip på dit nag. Tilgiv en fjende. Sig undskyld. Prøv at forstå. Gransk dine krav til andre. Tænk først på en anden. Vær venlig. Vær blid. Grin lidt mere. Vis din taknemlighed. Byd en fremmed velkommen. Glæd et barns hjerte. Fryd dig over jordens skønhed og undere. Udtryk din kærlighed, og udtryk den så igen.«¹⁰¹

Ugen efter rejste præsident Hunter til Mexico City for at organisere Kirkens stav nummer 2.000. Nitten år tidligere i Mexico havde han stået for at omorganisere 5 stave til 15 stave på en enkelt weekend. Præsident Gordon B. Hinckley beskrev dannelsen af stav nummer 2.000 som en »betydningsfuld milepæl i Kirkens historie«.¹⁰²

En aften i løbet af disse måneder var præsident Hunters søn Richard i Joseph Smith-bygningen og så, at en af værterne sad i kørestol. »Jeg kunne se, at det var nyt for hende,« sagde han. »Jeg gik hen for at tale med hende og sagde, at min far havde en kørestol

magen til hendes. Hun sagde til mig, at Kirkens profet også havde en kørestol magen til hendes. Hun sagde, at hvis han kan gøre det, så kunne hun måske også gøre det. Det gav hende håb. Jeg tror, at far var elsket af mange. Måske er en af grundene, at de kunne se, at han led, ligesom de gjorde, og han bar byrden, og det gav dem håb.«¹⁰³

Præsident Hunter begyndte året 1995 med at indvie templet i Bountiful i Utah. Han præsiderede over seks indvielsessioner, før han blev så udmattet, at han blev indlagt på hospitalet. Da han var blevet udskrevet et par dage senere, kom Kirken med en udtalelse, der sagde, at han havde prostatakræft, der havde spredt sig til hans knogler. Præsident Hunter viste sig ikke offentligt igen i de sidste seks uger af sit liv, selvom han fortsat mødtes med sine rådgivere og ledte Kirken fra sit hjem. »Jeg er taknemlig for, at han havde mulighed for at indvie [det tempel],« sagde præsident Gordon B. Hinckley, »især i lyset af hans tidligere bøn til Kirkens medlemmer om at »se til Herrens tempel som det store symbol på [deres] medlemskab.«¹⁰⁴

Præsident Howard W. Hunter døde den 3. marts 1995 i en alder af 87. Hans sidste ord, der blev sagt med »en meget stille, venlig stemme« til dem, der var ved hans sengeleje, var ganske enkelt: »Tak.«¹⁰⁵ Selvom han kun havde været Kirkens præsident i 9 måneder, så havde hans indflydelse været stor. »Medlemmer af Kirken over hele verden har fået et ganske særligt bånd til ham som deres profet, seer og åbenbarer,« sagde ældste James E. Faust. »De har i ham set personificeringen af selve Frelserens egenskaber. De har på væsentlige måder reageret på hans profetiske budskab om at gøre vores liv mere kristuslignende og gøre vore templer til midtpunktet for vores tilbedelse.«¹⁰⁶

Ved præsident Hunters begravelse kom præsident Gordon B. Hinckley med denne hyldest:

»I skoven er et majestætisk træ faldet, og det efterlader et tomrum. En storslået og en stille styrke har forladt vores midte.

Der er blevet sagt meget om hans lidelser. Jeg tror, at det stod på i længere tid og var mere smertefuldt og ubehageligt, end nogen af os er klar over. Han udviklede en høj smertetærskel og klagede ikke. At han levede så længe er i sig selv et mirakel. Hans lidelser

har trøstet og lindret smerten hos mange andre, som lider. De ved, at han forstod deres byrders tyngde. Han rakte ud til dem med en særlig kærlighed.

Der er blevet sagt meget om hans venlighed, hans betænksomhed og hans opmærksomhed over for andre. Det er alt sammen sandt. Han overgav sig til Herrens måde, Herren, som han elskede. Han var en stille og eftertænsom mand. Men han kunne også give udtryk for stærke og kloge meninger ...

Bror Hunter var venlig og mild. Men han kunne også være stærk og overbevisende i sine udsagn ... Han var jurist. Han vidste, hvordan man skulle præsentere et emne. Han fremlagde alle præmisser velordnet og metodisk. Han bevægede sig så fra disse frem til sin konklusion. Vi lyttede alle, når han talte. Hans forslag blev ofte gennemført. Men når de ikke blev vedtaget, så var han fleksibel nok til at trække sine argumenter tilbage ...

I 36 år, hvor han har båret den hellige, apostolske kappe, har han været en ledende og stærk røst i at forkynde læresætningerne i Jesu Kristi evangelium og få Kirken til at gå fremad. Han har rejst vidt og bredt over hele jorden som et sandt og stærkt redskab i Mesterens tjeneste ...

Howard W. Hunter, profet, seer og åbenbarer, havde et klart og sikkert vidnesbyrd om, at Gud, vor evige Fader, virkelig lever. Med stor overbevisning bar han sit vidnesbyrd om Herren Jesu Kristi guddommelighed, menneskehedens Forløser. Han talte med kærlighed om profeten Joseph Smith og om alle dem, der havde efterfulgt ham i rækkefølgen indtil præsident Hunters egen tid ...

Må Gud velsigne hans minde til vores gavn.¹⁰⁷

Noter

1. I Jay M. Todd, »President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church«, *Ensign*, juli 1994, s. 4.
2. Howard W. Hunter, »Fear Not, Little Flock«, tale holdt ved Brigham Young University, 14. mar. 1989, s. 2; speeches.byu.edu.
3. I Todd, »President Howard W. Hunter«, s. 5.
4. I J M. Heslop, »He Found Pleasure in Work«, *Church News*, 16. nov. 1974, s. 4.
5. I Heslop, »He Found Pleasure in Work«, s. 4, 12.
6. I Heslop, »He Found Pleasure in Work«, s. 4.
7. I Kellene Ricks, »Fra ven til ven: Howard W. Hunter«, *Børnestjernen*, maj 1991, s. 12.
8. I Gerry Avant, »Elder Hunter – Packed Away Musician's Career for Marriage«, *Church News*, 19. maj 1985, s. 4.
9. I Ricks, »Fra ven til ven«, s. 12

10. I Heslop, »He Found Pleasure in Works«, s. 4.
11. I Ricks, »Fra ven til ven«, s. 12.
12. I Avant, »Elder Hunter«, s. 4.
13. Se »Eagle Scout Qualifies«, *Idaho Statesman*, 12. maj 1923; citeret i Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994, s. 41.
14. I Don L. Searle, »President Howard W. Hunter: Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles«, *Ensign*, apr. 1986, s. 22.
15. I James E. Faust, »Som ørnen på himlen«, *Stjernen*, sep. 1994, s. 5.
16. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 22.
17. I James E. Faust, »Som ørnen på himlen«, s. 6.
18. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 22.
19. Kort historisk beretning over Boise Stav i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, 1924, s. 6, Kirkens historiske bibliotek.
20. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 41.
21. Tabernaklet i Boise blev revet ned i 1992 af Boise skoledistrikt, som havde købt det af Kirken adskillige år tidligere (se »Preservationists Protest Demolition Work on Tabernacle in Boise«, *Deseret News*, 9. sep. 1992, s. B3).
22. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 55.
23. I Heslop, »He Found Pleasure in Works«, s. 4; se også Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 57.
24. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 64.
25. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 65.
26. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 71.
27. I Gerry Avant, »She Made Home a Happy Place«, *Church News*, 16. nov. 1974, s. 5.
28. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 79-80.
29. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 81.
30. Ikke udgivet manuskript af Richard A. Hunter. Denne bog indeholder nogle få citater fra præsident Hunters søn Richard, da han havde mulighed for at komme med oplysninger og indblik, mens bogen blev forberedt. Det var ikke muligt at tale med præsident Hunters søn John, da han døde i 2007.
31. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 87.
32. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 88.
33. I Heslop, »He Found Pleasure in Works«, s. 4.
34. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 91.
35. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 90.
36. Se Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 94.
37. I Heslop, »He Found Pleasure in Works«, s. 4.
38. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 97.
39. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 98.
40. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 98.
41. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 100-101.
42. Charles C. Pulsipher, »My Most Influential Teacher«, *Church News*, 10. jan. 1981, s. 2.
43. Ikke udgivet manuskript af Richard A. Hunter.
44. I Doyle L. Green, »Howard William Hunter: Apostle from California«, *Improvement Era*, jan. 1960, s. 37.
45. Cree-L. Kofford, i Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 120.
46. John S. Welch, i Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 119.
47. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 123.
48. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 125.
49. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 131.
50. Ikke udgivet manuskript af Richard A. Hunter.
51. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 127.
52. Charles C. Pulsipher, »My Most Influential Teachers«, s. 2.
53. Howard W. Hunter, »Welfare and the Relief Society«, *Relief Society Magazine*, apr. 1962, s. 238.
54. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 135. Richard A. Hunter skrev om sin bedstefar: »Jeg har altid set ham som et trofast medlem af Kirken. Han var altid i færd med at gøre noget godt. Man kunne kalde ham »hr. Mormon. Mange af hans naboer og medlemmer af menigheden fortalte mig historier om de venlige og betænksomme ting, som han gjorde. Han var elsket i Kirken« (ikke udgivet manuskript).
55. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 137.
56. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 139.
57. Betty C. McEwan, »My Most Influential Teachers«, *Church News*, 21. juni 1980, s. 2.
58. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 144.
59. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 144.
60. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 145-146.

61. I Conference Report, okt. 1959, s. 121.
62. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 151.
63. Douglas D. Palmer, »The World Conference on Records«, *Improvement Era*, juli 1969, s. 7.
64. Jay M. Todd, »Elder Howard W. Hunter, Church Historian«, *Improvement Era*, apr. 1970, s. 27.
65. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 194.
66. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 208.
67. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 205.
68. I Todd, »Elder Howard W. Hunter, Church Historian«, s. 27.
69. I Todd, »Elder Howard W. Hunter, Church Historian«, s. 27.
70. »New Church Historian Called«, *Church News*, 14. feb. 1970, s. 3.
71. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 197.
72. James E. Faust, »Howard W. Hunter: Man of God«, *Ensign*, apr. 1995, s. 27.
73. Howard W. Hunter, »All Are Alike unto God«, *Ensign*, juni 1979, s. 74.
74. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 215.
75. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 218.
76. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 222.
77. I Gerry Avant, »He Wanted to Visit the Holy Land Just One More Time«, *Church News*, 11. mar. 1995, s. 9.
78. I Francis M. Gibbons, *Howard W. Hunter: Man of Thought and Independence, Prophet of God*, 2011, s. 119.
79. Se »Growth in Mexican Cities Explodes into 16 Stakes«, *Church News*, 22. nov. 1975, s. 3.
80. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 202.
81. I Conference Report, okt. 1959, s. 121.
82. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 168-169.
83. I Avant, »She Made Home a Happy Place«, s. 5.
84. I Searle, »President Howard W. Hunter«, s. 25.
85. Ikke udgivet manuskript af Richard A. Hunter.
86. James E. Faust, »President Howard W. Hunter: The Lord's »Good and Faithful Servant«, *Ensign*, apr. 1995, s. 15.
87. I Dell Van Orden, »Exciting Time in Church History«, *Church News*, 25. juni 1988, s. 6.
88. Howard W. Hunter, »Åbningen og lukningen af døre«, *Stjernen*, jan. 1988, s. 54.
89. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 284.
90. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 291.
91. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 305-306.
92. Howard W. Hunter, »An Anchor to the Souls of Men«, *Ensign*, okt. 1993, s. 71.
93. James E. Faust, »Som ørnen på himlen«, s. 2.
94. I Todd, »President Howard W. Hunter«, s. 4.
95. I Todd, »President Howard W. Hunter«, s. 5; se også Howard W. Hunter, »Store og dyrebare løfter«, *Stjernen*, jan. 1995, s. 7.
96. Gordon B. Hinckley, »A Prophet Polished and Refined«, *Ensign*, apr. 1995, s. 34.
97. Howard W. Hunter, »Store og dyrebare løfter«, *Stjernen*, jan. 1995, s. 7.
98. I Gerry Avant, »Temple Is Dedicated in Sunshine State«, *Church News*, 15. okt. 1994, s. 3.
99. Howard W. Hunter, »We Have a Work to Do«, *Ensign*, mar. 1995, s. 64.
100. Howard W. Hunter, »The Gifts of Christmas«, *Ensign*, dec. 2002, s. 18.
101. Howard W. Hunter, »The Gifts of Christmas«, s. 18-19; tilpasset fra »What We Think Christmas Is«, *McCall's*, dec. 1959, s. 82-83.
102. Gordon B. Hinckley, »A Prophet Polished and Refined«, s. 34.
103. Ikke udgivet manuskript af Richard A. Hunter.
104. Gordon B. Hinckley, »A Prophet Polished and Refined«, s. 34.
105. I Dell Van Orden, »14th President of the Church Dies at Age 87; He Touched Millions of Lives across the World«, *Church News*, 11. mar. 1995, s. 3.
106. James E. Faust, »Howard W. Hunter: Man of God«, *Ensign*, s. 26.
107. Gordon B. Hinckley, »A Prophet Polished and Refined«, s. 33-35.

Jesus Kristus – vores eneste vej til håb og glæde

»Hvis vores liv og tro er bygget på Jesus Kristus og hans gengivne evangelium, er der intet, der nogensinde kan gå vedvarende galt.«

Fra Howard W. Hunters liv

Et gennemgående tema i præsident Howard W. Hunters lærdomme er, at en person kun oplever sand fred, helbredelse og lykke, når han eller hun stræber efter at kende og følge Jesus Kristus. Præsident Hunter sagde, »at Kristi vej ikke blot er den *rette* vej, men i sidste ende den *eneste* vej til håb og glæde«.¹

Præsident Hunter var også ligefrem, når han vidnede om Frelserens guddommelige mission. »Jeg vil, som ordineret apostel og særligt vidne om Kristus, give jer mit højtidelige vidnesbyrd om, at Jesus Kristus virkelig er Guds Søn,« sagde han. »Han er den Messias, som Det Gamle Testaments profeter vidnede om. Han er Israels håb, som Abrahams, Isaks og Jakobs efterkommere gennem mange århundreders foreskrevne tilbedelse har bedt til ville komme ...

Det er ved Helligåndens kraft, at jeg bærer mit vidnesbyrd. Jeg ved, at Kristus eksisterer, lige så sikkert som havde jeg set ham med mine egne øjne og hørt ham med mine egne ører. Jeg ved også, at Helligånden vil bekræfte sandheden i mit vidnesbyrd for alle, der lytter med troens ører.«²

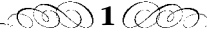
Præsident Hunter følte sig draget til de steder, hvor Jesus tjente, og han besøgte det hellige land mere end 25 gange. Ældste James E. Faust fra De Tolv Apostles Kvorum sagde, at »Jerusalem virkede som en magnet på ham ... Hans ønske om at være der, hvor Frelseren gik og underviste, syntes umætteligt. Han elskede alle seværdighederne og lydene. Han elskede især Galilæa. Men han elskede

»Hvor ofte tænker vi på Frelseren? Hvor dybfølt og hvor taknemligt og hvor kærligt overvejer vi hans liv? Hvor central en plads indtager han i vores tilværelse?«

et sted højere. Han sagde *altid*: »Lad os tage hen til Kristi grav bare en gang til.« Der sad han og mediterede, som om han så gennem sløret mellem ham og Frelseren.³

Howard W. Hunters lærdomme

Vi må kende Kristus bedre, end vi nu kender ham, og erindre ham oftere, end vi nu erindrer ham.

Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige synger ærbødig:

*Ved tanken på min Frelser kær
fyldes min sjæl med fryd.
Dog vil jeg helst ham være nær,
skue hans trones pryde ...*

Hvor ofte tænker vi på Frelseren? Hvor dybfølt og hvor taknemligt og hvor kærligt overvejer vi hans liv? Hvor central en plads indtager han i vores tilværelse?

Hvor stor en del af en normal dag, en arbejdsuge eller en måned er for eksempel helliget »tanken på min Frelser kær«? Måske er det for nogle af os ikke ret meget.

Livet ville helt sikkert være mere fredeligt, flere ægteskaber og familier ville være stærkere, samfund og nationer ville være sikrere og langt venligere og mere konstruktive, hvis mere af Jesu Kristi evangelium kunne fylde vores sjæl.

Medmindre vi begynder at lægge større vægt på vores hjertes tanker, tror jeg ikke, vi kan håbe på at opnå den større glæde, den mere behagelige glæde, at vi en dag vil »ham være nær [og] skue hans trones pryde«.

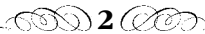
Hver eneste dag i vores liv og på alle tider af året ... spørger Jesus os, som han gjorde efter sit triumftog ind i Jerusalem for så mange år siden: »Hvad mener I om Kristus? Hvis søn er han?« (Matt 22:42).

Vi erklærer, at han er Guds Søn, og denne kendsgerning burde røre vores sjæl noget hyppigere.⁴

»Må vi da mere hengivent og disciplineret følge Kristus. Må vi have ham i tankerne og udtale hans navn i kærlighed.«

Vi må kende Kristus bedre, end vi nu kender ham; vi må erindre ham oftere, end vi nu erindrer ham; vi må tjene ham bedre, end vi nu tjener ham. Da vil vi drikke af kilden, som vælder med vand til evigt liv, og vi vil spise livets brød.⁵

Jesus er vores eneste sande kilde til håb og evigtvarende lykke.

*Angrende hjerters håb du er,
ydmyge sjæles ven,
om nogen falder, er du nær,
leder til Himlen hen.*

Hvilket dejligt vers og hvilket budskab om håb, der er forankret i Kristi evangelium! Er der en blandt os i nogen af livets tilskikkelser, som ikke behøver håb, og som ikke søger større glæde? Det er universelle behov og længsler, der er grundfæstet i den menneskelige sjæl, og det er løfter givet af Kristus til sine disciple. Håb gives til »angrende hjerter« og glæde til alle »ydmyges sjæles ven«.

At have et sønderknust hjerte koster dyrt. Det koster os vores stolthed og vores ufølsomhed, men især koster det os vore synder. For, som kong Lamoni far indså for tyve århundreder siden, er dette prisen for sandt håb. »O Gud,« råbte han, »vil du da give dig til kende for mig, så vil jeg aflægge alle mine synder for at kende dig og for at kunne blive oprejst fra de døde og blive frelst på den yderste dag« (Alma 22:18). Når også vi er villige til at aflægge vore synder for at kende ham og følge ham, vil vi også blive fyldt med det evige livs glæde.

Og hvad så med de sagtmødige? I en verden, der er alt for optaget af at vinde ved at indgyde frygt og en stræben efter at blive nummer ét, finder man ikke mange, der står i kø for at købe bøger, der opfordrer til sagtmødighed. Men de sagtmødige skal arve jorden. Det er en ret enestående virksomhedsovertagelse, og det sker *uden* at indgyde frygt! Før eller siden, og vi beder til, at det er før *snarere end* siden, vil alle anerkende, at Kristi vej ikke blot er den *rette* vej, men i sidste ende den *eneste* vej til håb og glæde. Hvert knæ skal bøjes, og hver tunge bekende, at mildhed er bedre end brutalitet, at venlighed er større end tvang, og at den milde røst bortvender vrede. Til slut, og helst før end det, hvor det er muligt, må vi blive mere lig ham ...

*Jesus, du er min glæde stor,
du er mit håb på jord.
I evighed du prises skal,
af alle som dig tror.*

Det er min personlige bøn og mit ønske for hele verden ... Jeg vidner om, at Jesus er den eneste sande kilde til evig glæde, at vi i ham finder den eneste varige fred. Jeg ønsker, at han skal være vores »glæde« nu, den glæde, vi hver især længes efter, og den eneste belønning, som mennesker og nationer permanent kan værdsætte. Han er vores håb i tid og evighed. Alle andre håb vil i sidste ende være meningsløse. Al anden storhed falmer med tiden og opløses. Til slut vil vi ... kun kunne opnå glæde i Kristus ...

Må vi da mere hengivent og disciplineret følge Kristus. Må vi have ham i tankerne og udtale hans navn i kærlighed. Må vi knæle ned for ham i sagtmødighed og nåde. Må vi velsigne og tjene andre, så de må gøre det samme.⁶

 3

Det største behov i hele verden er en aktiv og oprigtig tro på Frelseren og hans belæringer.

Der er dem, som mener, at det er gammeldags at tro på Bibelen. Er det gammeldags at tro på Gud, på Jesus Kristus, den levende Guds Søn? Er det gammeldags at tro på hans sonoffer og på opstandelsen? Hvis det er tilfældet, så erklærer jeg, at jeg er gammeldags, og at Kirken er gammeldags. Med stor enkelhed underviste Mesteren i principperne om evigt liv og i lektioner, der bringer glæde til dem, der har tro. Det synes ikke rimeligt at formode, at det er nødvendigt at modernisere Mesterens lærdomme. Hans budskab omhandlede principper, der er evige.⁷

I vor tid, som i enhver tidsalder før eller efter os, er det største behov i hele verden en aktiv og oprigtig tro på Jesus af Nazarets grundlæggende lærdomme. Han, der er den levende Søn af den levende Gud. Fordi så mange afviser disse lærdomme, er der så meget desto større grund til, at oprigtige troende i Jesu Kristi evangelium forkynder dets sandheder og ved eksempel viser styrken og freden ved at leve et retfærdigt og ædelt liv ...

Hvordan bør vi reagere, når vi bliver fornærmet, misforstået, uretfærdigt eller uvenligt behandlet, eller når der begås synder, der går ud over os? Hvad skal vi gøre, hvis vi såres af dem, vi elsker; bliver forbigået ved forfremmelser; bliver falsk anklaget eller vore motiver bedømmes uretfærdigt?

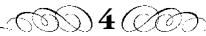
Slår vi igen? Indsætter vi stadig større hærstyrker? Vender vi tilbage til øje for øje og tand for tand ... eller indser vi, at det i sidste ende efterlader os blinde og tandløse? ...

Kristus gav os i sit majestætiske liv og i eksemplerne i sine lærdomme mange råd, hvor der altid medfulgte sikre løfter. Han underviste med storhed og myndighed, som gav håb til den lærde og den uvidende, den velhavende og den fattige, den raske og den syge.⁸

Stræb efter at opnå et personligt vidnesbyrd om Jesus Kristus og forsoningen. Et studium af Kristi liv og et vidnesbyrd om hans eksistens er noget, som vi alle bør stræbe efter. Når vi begynder at forstå hans mission og den forsoning, som han udvirkede, vil vi ønske at leve mere som han.⁹

Frelseren kan stilne stormene i vores liv.

Når vi udøver tro på Frelseren, vil han stilne stormene i vores liv.

Vi har alle været vidne til pludselige storme i vores liv. Et par af dem kan have været voldsomme og frygtindgydende og potentielt ødelæggende ... Vi har alle personligt, i familien, i samfundet, i vores land og oven i købet i Kirken oplevet pludselige storme, som på en eller anden måde har fået os til at spørge: »Mester, er du ligeglad med, at vi går under?« (Mark 4:38). Og på en eller anden måde har vi altid i stilheden efter stormen hørt: »Hvorfor er I bange? Har I endnu ikke tro?« (Mark 4:40).

Ingen af os bryder sig om at tænke på, at vi *ingen* tro har, men jeg formoder, at Herrens milde irettesættelse her i høj grad er velfortjent. Den store Jahve, som vi siger, at vi stoler på, og hvis navn vi har påtaget os, har sagt: »Der skal være en hvælvning i vandene; den skal skille vandene!« (1 Mos 1:6). Og det var også ham, der sagde: »Vandet under himlen skal samle sig på ét sted, så det tørre

land kommer til syne!» (1 Mos 1:9). Det var desuden også ham, der delte Det Røde Hav, så israelitterne kunne gå tørskoede over (se 2 Mos 14:21-22). Det bør bestemt ikke være nogen overraskelse for os, at han kan befale over nogle få elementer, som rasede på Galilæas Sø. Og vores tro bør minde os om, at han kan stilne stormene i vores liv ...

Vi vil alle opleve en vis modgang i vores liv. Jeg tror, at vi kan være ret sikre på det. Noget af den har potentiale til at være voldsomt og skadeligt og ødelæggende. Noget af den kan oven i købet svække vores tro på en kærlig Gud, som har magt til at lette problemerne for os.

Til de ængstelige tror jeg, Faderen til os alle vil sige: »Hvorfor er I bange? Har I endnu ikke tro?« Det gælder naturligvis om at have tro til hele rejsen, i alle oplevelserne og erfaringerne, hele vores liv og ikke kun små stormfulde øjeblikke ...

Jesus sagde: »I verden har I trængsler; men vær frimodige, jeg har overvundet verden« (Joh 16:33).¹⁰

Når vi bygger vores liv på Frelseren, behøver vi ikke at frygte, og vore bekymringer vil blive vendt til glæde.

Jeg kender nok til jeres travle og hektiske liv til at vide, at I nogle gange bliver frustrerede. I kan endda fra tid til anden være lidt bekymrede. Jeg ved alt om det ...

Mit budskab til jer i dag er: »Frygt derfor ikke, lille flok.« Det er for at opmuntre jer til at glædes over livets store velsignelser. Det er for at invitere jer til at føle den store begejstring ved at efterleve evangeliet og vor himmelske Faders kærlighed. Livet er vidunderligt, selv i de hårde tider, og der er glæde, lykke og fred langs vejen, og uendeligt mange af dem for enden af vejen.

Der er selvfølgelig mange ting, man kan bekymre sig over – nogle af dem er alvorlige problemer – men det er derfor, at vi bruger de evangeliske begreber tro, håb og kærlighed. Som sidste dages hellige har vi mulighed for at få et rigt liv, og vi prøver at fremhæve vore velsignelser og muligheder, mens vi fokuserer mindre på vore skuffelser og bekymringer. »Søg flittigt, bed altid og hav

tro,« står der i skrifterne, »så skal alting virke sammen til gavn for jer« (L&P 90:24). Jeg vil gerne minde jer om det løfte ...

Husk på denne ene ting. Hvis vores liv og tro er bygget på Jesus Kristus og hans gengivne evangelium, er der intet, der nogensinde kan gå vedvarende galt. Hvis vi på den anden side ikke bygger vores liv på Frelseren og hans lærdomme, er der ingen succes, der nogensinde kan vare ved ...

Vi kæmper alle til tider – nogle konstant – med helbredsproblemer. Sygdomme og dårligdomme er en del af jordelivets byrder. Hav tro og vær positive. Præstedømmets kraft er virkelig, og der er så meget i livet, der er godt, selv hvis vi kæmper fysisk. Det er dejligt at vide, at der ikke vil være nogle skader eller sygdomme i opstandelsen.

Nogle af jeres bekymringer kan være i form af fristelser. Andre kan være svære beslutninger i forbindelse med uddannelse, karriere, penge eller ægteskab. Hvad end jeres byrde er, så vil I finde den styrke, som I har brug for, hos Kristus. Jesus Kristus er Alfa og Omega, bogstaveligt talt begyndelsen og enden. Han er med os fra start til slut og er derved mere end en tilskuer til vores liv ...

Hvis det åg, som vi kæmper med, er synd, så er budskabet det samme. Kristus kender den fulde vægt af vore synder, for han bar den først. Hvis vores byrde ikke er synd eller fristelse, men sygdom eller fattigdom eller afvisning, så gælder det samme. Han kender den ...

Han led så meget mere end for vore synder. Han, som Esajas kaldte »en lidelsernes mand« (Es 53:3; Mosi 14:3), kender ethvert problem, som vi står over for, fuldt ud, fordi han valgte at bære hele vægten af alle vore bekymringer og smerter ...

Brødre og søstre, I har og I vil få bekymringer og udfordringer af mange slags, men omfavn livet med glæde og fuld af tro. Studér skrifterne regelmæssigt. Bed inderligt. Adlyd Åndens og profeternes røst. Gør alt, hvad I kan, for at hjælpe andre. I vil finde stor glæde i en sådan kurs. En storslået dag vil alle jeres bekymringer blive vendt til glæde.

Som Joseph Smith skrev til de hårdt prøvede hellige fra sin celle i fængslet i Liberty:

Lad os ... med glæde gøre alt, hvad der står i vor magt, og måtte vi da med største vished være stille for at se Guds frelse, og så hans arm kan blive åbenbaret (L&P 123:17; fremhævelse tilføjet).

[Med Herrens ord til profeten Joseph Smith:]

Frygt derfor ikke, lille flok; gør det gode; lad jord og helvede forene sig imod jer; for hvis I er bygget på min klippe, kan de ikke få magt over jer ...

Se hen til mig i alle jeres tanker; tvivl ikke, frygt ikke.

Betragt sårene, som gennemborede min side og ligeledes naglemærkerne i mine hænder og fødder; vær trofaste, hold mine befalinger, så skal I arve Himmeriget (L&P 6:34-37).¹¹

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Tænk over, hvordan I ville besvare præsident Hunters spørgsmål i afsnit 1. Hvordan kan vi gøre Jesus Kristus til en mere central del af vores liv? Hvordan kan han i højere grad blive midtpunktet i vores hjem? Hvordan kan vi lære Kristus bedre at kende, end vi gør nu?
- Hvad vil det »koste os« at få det håb, den glæde og fred, som Kristus tilbyder? (Se afsnit 2). Hvornår har I følt det håb og den fred og glæde, der kommer fra Frelseren?
- Hvorfor tror I, at »det største behov i hele verden [er] en aktiv og oprigtig tro på Jesus af Nazarets grundlæggende lærdomme«? (Se afsnit 3). Hvordan kan I vise jeres tro på Kristi lære, når I »bliver fornærmet, misforstået, uretfærdigt eller uvenligt behandlet, eller når der begås synder, der går ud over« jer?
- Hvad kan vi lære af præsident Hunters lærdomme angående frygt og tro? (Se afsnit 4). Hvordan kan tro være med til at overvinde frygt? Tænk på situationer, hvor Frelseren har stilnet stormene i jeres liv, når I har udvist tro på ham.
- Hvordan kan præsident Hunters råd i afsnit 5 hjælpe os til at »omfavn[e] livet med glæde«, selv når vi står over for sorger, skuffelser og sygdomme? Hvordan kan vi udvikle et evigt perspektiv? Hvordan har Frelseren hjulpet jer til at have et rigere liv?

Skriftstedshenvisninger

Matt 11:28-30; Joh 14:6; 2 Ne 31:19-21; Alma 5:14-16; 7:10-14; 23:6; Hel 3:35; 5:9-12; L&P 50:40-46; 93:1

Studiehjælp

»Mens du studerer, skal du være meget opmærksom på begreber, som kommer til dit sind, samt følelser i dit hjerte« (*Forkynd mit evangelium*, 2007, s. 18). Overvej at skrive de indtryk ned, som du modtager, selvom de virker irrelevante for det, du læser nu. Det kan være netop det, som Herren ønsker at åbenbare dig.

Noter

1. »Ved tanken på min Frelser kær«, *Stjernen*, juli 1993, s. 63.
2. Se »En apostel vidner om Kristus«, *Den danske Stjerne*, aug. 1984, s. 28.
3. James E. Faust, »Howard W. Hunter: Man of God«, *Ensign*, apr. 1995, s. 27.
4. Se »Ved tanken på min Frelser kær«, s. 61-62.
5. »Hvad slags mænd burde I da være?« *Stjernen*, juli 1994, s. 62; se også »Han byder os at følge sig«, *Stjernen*, okt. 1994, s. 6.
6. Se »Ved tanken på min Frelser kær«, s. 62-63.
7. I Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994, s. 318.
8. Se »Fyrtårnet i fredens havn«, *Stjernen*, jan. 1993, s. 16.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, red. Clyde J. Williams, 1997, s. 30.
10. Se »Mester, se uvejret truer«, *Stjernen*, Rapport fra oktoberkonferencen 1984, s. 26-28.
11. »Fear Not, Little Flock«, tale holdt ved Brigham Young University, 14. mar. 1989, s. 1-2, 4-5; speeches.byu.edu.

*Vi må »fæstne vore øjne på Jesus« og aldrig fjerne
»vore øjne fra ham, vi skal tro på«.*

»Min fred giver jeg jer«

»Fred kan kun komme til en person ved betingelsesløs overgivelse – overgivelse til ham, som er Freds Fyrsten, som har magten til at skænke fred.«

Fra Howard W. Hunters liv

En af præsident Hunters kolleger i De Tolv Apostles Kvorum beskrev ham som en mand med »en ekstraordinær tålmodighed, der kommer af en stor indre fred.«¹ Præsident Hunter talte ofte om indre fred og belærte om, at en person kun kan modtage den ved at vende sig til Gud – ved at stole på ham, udøve tro og stræbe efter at gøre hans vilje. Den fred hjalp ham gennem mange svære tider.

Sidst i 1975 anbefalede en læge, at præsident Hunters hustru Claire blev opereret i hjernen. Præsident Hunter havde store kvaler med at finde ud af, hvorvidt operationen var til Claires bedste, da det ville belaste hendes svage krop og måske ikke ville forbedre hendes tilstand. Han tog til templet, talte med familiemedlemmer og følte hurtigt, at den tilbudte operation var den bedste mulighed for at give Claire nogen lindring. Han beskrev sine følelser den dag, hun skulle opereres, og skrev:

»Jeg fulgte med hende helt hen til dørene ind til operationsstuen, gav hende et kys, og så blev hun kørt ind gennem dørene. Som tiden gik, ventede jeg og spekulerede ... Pludselig blev den spændte nervøsitet vendt til en fredfyldt følelse. Jeg vidste, at den rette beslutning var blevet truffet, og at mine bønner var blevet besvaret.«²

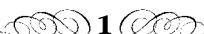
I 1989 havde præsident Hunter en anden oplevelse, hvor han følte fred i en problemfyldt tid. Han var i Jerusalem for at indvie Brigham Young Universitys Jerusalem Center for Mellemøstlige Studier. Adskillige grupper havde protesteret mod Kirkens tilstedeværelse i Jerusalem, og nogle af dem havde truet med vold. En

af talerne ved indvielsen var ældste Boyd K. Packer fra De Tolvs Kvorum, som senere fortalte om denne hændelse:

»Mens jeg talte, opstod der uro bagest i salen. Mænd i militæruniformer var kommet ind i lokalet. De sendte en besked hen til præsident Hunter. Jeg vendte mig om og bad om anvisninger. Han sagde: »Det er en bombetrussel. Er du bange?« Jeg sagde: »Nej.« Han sagde: »Det er jeg heller ikke. Gør din tale færdig.«³ Indvielsesceremonien fortsatte uden andre afbrydelser; der var ikke nogen bombe.

I sådanne situationer stolede præsident Hunter på løftet om fred fra Frelseren, hvilket han ofte citerede: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!« (Joh 14:27).

Howard W. Hunters lærdomme

Jesus Kristus er vores kilde til sand fred.

Da profeten Esajas forudsagde Kristi fødsel mere end 700 år, før den fandt sted, brugte han titler om ham, der udtrykte stor beundring ... En af disse titler, der især er interessant i dag er »Freds Fyrste« (Es 9:5). »Stort er herredømmet, freden uden ophør,« erklærede Esajas (v. 6). Hvilket betagende håb for en krigstræt, syndefuld verden!⁴

Den fred, som verden længes efter, er en tid uden fjendskab; men menneskerne indser ikke, at fred er en tilstand, som kun kan komme til mennesket på de vilkår og betingelser, som Gud har fastsat, og ikke på nogen anden måde.

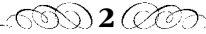
I en salme i Esajas' Bog står disse ord: »Du bevarer freden, for de stoler på dig.« (Es 26:3). Den fred, som Esajas nævner, bliver kun til en ved tro på Gud. Dette forstås ikke af en vantro verden.

Den sidste gang, Jesus spiste middag med de tolv, vaskede han deres fødder, brød brødet og sendte bægeret rundt; og efter Judas havde forladt deres midte, talte Mesteren så til dem i et stykke tid. Blandt andet fortalte han dem om sin forestående død og om den arv, som han efterlod til hver af dem. Han havde ikke samlet sig nogen ejendele, ejendomme eller rigdomme. Optegnelserne fortæller ikke om nogen ejendele udover det tøj, han bar, og dagen efter

korsfæstelsen blev dette delt mellem soldaterne, som kastede lod om hans kjortel. Hans gave blev givet til hans disciple i disse enkle, men dog dybsindige ord: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!« (Joh 14:27).

Han brugte den jødiske hilsen og velsignelse: »Min fred giver jeg jer.« Denne hilsen og gave skulle de ikke opfatte på den almindelige måde, for han sagde: »Jeg giver jer ikke, som verden giver.« Ingen tomme løfter, ikke bare høflige fraser, som når folk i verden bruger ordene af vane; men som ophavsmand og Freds Fyrste gav han dem. Han skænkede dem den og sagde: »Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!« Indenfor nogle få timer skulle de forfærdes, men med hans fred kunne de overvinde frygt og stå fast.

Hans sidste erklæring til dem før afslutningsbønnen denne mindeværdige aften var denne: »I verden har I trængsler; men vær frimodige, jeg har overvundet verden« (Joh 16:33).⁵

Vi udvikler fred, når vi efterlever evangeliets principper.

Der er i hele universet kun en hånd, der kan vise vej, kun ét ufejlbarligt lys, et aldrig svigtende fyr for verden. Det lys er Jesus Kristus, verdens lys og liv; det lys, som en profet i Mormons Bog beskrev som »et lys, som er uendeligt, som aldrig kan formørkes« (Mosi 16:9).

I vores søgen efter bredden med sikkerhed og fred, hvad enten vi er kvinder eller mænd, familier, lokalsamfund eller nationer, er Kristus det eneste lys, som vi i sidste ende kan stole på. Han sagde om sin mission: »Jeg er vejen og sandheden og livet« (Joh 14:6) ...

Tænk for eksempel over denne belæring fra Kristus til sine disciple. Han sagde: »Elsk jeres fjender, gør godt mod dem, der hader jer. Velsign dem, der forbander jer, bed for dem, der mishandler jer (Luk 6:27-28).

Tænk over, hvad denne formaning alene kunne bevirke i jeres og mit nabolag, i det samfund, hvor I og jeres børn bor, i de lande, som udgør vores globale familie. Jeg erkender, at denne lære udgør en væsentlig udfordring, men det er da en mere behagelig udfordring

end dem, vi bliver udsat for på grund af krig, fattigdom og smerte, som verden fortsat står overfor.⁶

Når vi prøver at hjælpe dem, som har fornærmet os, og når vi beder for dem, som uretfærdigt har udnyttet os, kan vi få et vidunderligt liv. Vi kan få fred, når vi bliver forenet med Ånden og med hinanden, når vi tjener Herren og holder hans bud.⁷

Om det er tæt ved vores hjem eller langt borte, har den verden, hvori vi lever, brug for Jesu Kristi evangelium. Det er den eneste måde, hvorpå verden nogensinde vil få fred ... Vi har brug for en fredeligere verden, der kommer af fredelige familier og nabolag og samfund. For at sikre og udvikle en sådan fred, må vi »elske andre, ja både vore fjender og venner« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 390) ... Vi har brug for at udrække venskabets hånd. Vi har brug for at være venligere, blidere, mere tilgivende og langsommere til vrede.⁸

Gud handler hovedsageligt ved overtalelse og tålmodighed og langmodighed, ikke ved tvang og hård konfrontation. Han handler ved mild overtalelse og søde ord.⁹

Der er ikke noget løfte om fred til dem, der afviser Gud, til dem, der ikke vil holde hans bud, eller til dem, der overtræder hans love. Profeten Esajas talte om ledernes forfald og korrupktion og fortsatte så sine formaninger ved at sige: »Men de ugudelige er som det oprørte hav, der ikke kan falde til ro, dets bølger rører op i mudder og dynd. De gudløse har ikke fred, siger min Gud« (Es 57:20-21) ...

Ligegyldighed over for Frelseren eller manglende overholdelse af Guds bud bringer usikkerhed, indre oprør og strid. Det er det modsatte af fred. Fred kan kun komme til en person ved betingelsesløs overgivelse – overgivelse til ham, som er Freds Fyrsten, som har magten til at skænke fred.¹⁰

Verdens problemer, der ofte udtrykkes i opsigtsvækkende overskrifter, bør minde os om, at vi skal søge efter den fred, der kommer ved at efterleve de enkle principper i Kristi evangelium. Det hjørstede mindretal vil ikke rokke ved vores sjælefred, hvis vi elsker vore medmennesker og har tro på Frelserens sonoffer og den stille forvisning, han giver om evigt liv. Hvor finder vi en sådan tro i en problemfyldt verden? Herren har sagt: »Bed, så skal der

gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer. For enhver, som beder, får; og den, som søger, finder; og den, som banker på, lukkes der op for (Luk 11:9-10).¹¹

Det synes som om, at alle skal tage imod disse to evige sandheder, hvis vi skal finde fred i denne verden og få evigt liv i den tilkommende verden. (1) At Jesus er Kristus, vor himmelske Faders evige Søn, som kom til jorden med det udtrykkelige formål at frelse menneskeheden fra synd og fra graven, og at han ønsker at bringe os tilbage til Faderens nærhed. (2) At Joseph Smith var hans profet, der kom frem i disse sidste dage for at gengive den sandhed, der havde været tabt for menneskeheden på grund af overtrædelse. Hvis alle mennesker ville tage imod disse to grundlæggende sandheder og efterleve den, ville der komme fred til verden.¹²

Hvis I modstår ... fristelser og beslutter jer for at betale den daglige pris og efterleve høstens lov ved rene, moralske tanker og vaner, ved oprigtige, ærlige handlemåder, ved retskaffenhed og samvittighedsfuldhed i jeres studier, ved faste, bøn og tilbedelse, vil I høste frihed, indre fred og fremgang.¹³

Et liv fyldt med uselvsk tjeneste vil også være fyldt med en fred, der overgår enhver forstand ... Den fred kan kun komme ved at efterleve evangeliets principper. Disse principper udgør Freds Fyrstens plan.¹⁴

Meget i vores verden er beregnet til at ødelægge ... personlig fred gennem synder og fristelser af alle slags. Vi beder til, at de hellige vil leve i harmoni med det forbillede, som Jesus af Nazaret har vist os.

Vi beder til, at Satans anstrengelser vil blive forpurret, at vores tilværelse kan være fredfyldt og rolig, at familier kan være tætte og vise omsorg for alle medlemmer, at menigheder og stave, grene og distrikter kan forme Kristi legeme, imødegå ethvert behov, lindre enhver smerte, hele hvert sår, indtil hele verden, som Nefi indtrængende bad, vil »trænge [sig] frem med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og en kærlighed til Gud og til alle mennesker ...

mine elskede brødre,« fortsatte Nefi, »dette er vejen; og der er ikke givet nogen anden vej« (2 Ne 31:20-21).¹⁵

»Et liv fyldt med uselvisk tjeneste vil også være fyldt med en fred, der overgår enhver forstand.«

3

Frelseren kan hjælpe os til at finde fred på trods af virvaret omkring os.

Jesus blev ikke skånet for sorger, smerter, angst og tugtelse. Ingen tunge kan give udtryk for den uudholdelige byrde, han bar, vi har ej heller formåen til at forstå profeten Esajas' beskrivelse af ham som en »lidelsesnes mand« (Es 53:3). Hans skib blev kastet omkring

det af meste af hans liv, og det knustes i hvert fald i jordiske øjne skæbnsvangert på Golgata. Vi er blevet bedt om ikke at se på livet med jordiske øjne. Ser vi med åndelige øjne, ved vi, at det var noget helt andet, der skete på korset.

Frelseren havde fred i hjertet og på sine læber, uanset hvor meget uvejret truede. Må det også være således med os – i vores hjerte, i vores hjem, i vore lande overalt i verden, selv i de trængsler, som Kirken møder fra tid til anden. Vi må ikke forvente at komme gennem livet uden en vis modgang, hverken alene eller samlet.¹⁶

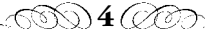
Man kan leve i smukke og fredelige omgivelser, men på grund af indre splid og uenighed være i en tilstand af konstant oprør. På den anden side kan man være midt i total ødelæggelse, krige og blodsudgydelser og stadig have en usigelig fred og ro. Hvis vi ser hen til mennesket og verdens handlemåder, finder vi oprør og forvirring. Hvis vi bare vil vende os til Gud, vil vi finde fred for den rastløse sjæl. Dette gjorde Frelseren klart ved sine ord: »I verden har I trængsler« (Joh 16:33); og i sin arv til de tolv og til hele menneskeheden sagde han: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver« (Joh 14:27).

Vi kan finde fred nu i en problemfyldt verden, hvis vi bare vil tage imod hans store gave og hans invitation: »Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.

Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle« (Matt 11:28-29)

Denne fred beskytter os fra verdens trængsler. Kundskaben om, at Gud lever, at vi er hans børn, og at han elsker os, lindrer det urolige hjerte. Svaret på denne søgen ligger i tro på Gud og på hans Søn, Jesus Kristus. Det vil bringe os fred nu og i den evighed, der følger.¹⁷

I denne verden med forvirring, travlhed og fokus på timelig rigdom skal vi vende tilbage til Kristi enkelthed ... Vi skal studere sandhedens enkle grundbegreber, som Mesteren belærte om, og fjerne det kontroversielle. Vores tro på Gud skal være virkelig og ikke teoretisk. Jesu Kristi gengivne evangelium kan have en dynamisk, bevægende indflydelse, og sand accept giver os en god, religiøs oplevelse. En af de største styrker i mormonismen er dens evne til at omsætte tro til tænkning og adfærd. Det erstatter uro og forvirring med fred og ro.¹⁸

Ved at fæstne vore øjne på Jesus kan vi vinde over de elementer, der ønsker at ødelægge freden.

Lad mig fremhæve en af de vidunderlige beretninger om Kristi triumf over det, der synes at prøve os og få vores hjerte til at frygte. Da Kristi disciple tog ud på en af deres hyppige ture tværs over Galilæas Sø, var natten mørk, og elementerne stærke og oprørte. Bølgerne larmede, vinden var stærk, og disse svage og dødelige mennesker var bange. Uheldigvis havde de ingen hos sig, der kunne berolige og redde dem, for Jesus var blevet efterladt alene på bredden.

Men som altid vågede han over dem. Han elskede dem og holdt af dem. Da de var mest bange, så de op, og i mørket så de et omrids af en blafrende kjortel, som kom imod dem på bølgetoppene. De råbte højt af angst ved synet og tænkte, at det var et spøgelse, som gik på bølgerne. Gennem stormen og mørket hørte de – som det så ofte sker for os, når havet midt i livets mørke stunder virker så stort og vores lille båd så lille – den ypperligste og mest beroligende røst, som indgød fred med denne enkle udtalelse: »Det er mig, frygt ikke!« Peter udbrød: »Herre, er det dig, så befal mig at komme ud til dig på vandet.« Og Kristi svar til ham var det samme som til os alle: »Kom.«

Peter sprang ud over bådens side og ud i de oprørte bølger, og mens hans øjne var rettet mod Herren, ruskede vinden i hans hår og skumsprøjtet gennemblødte hans tøj, men alt var vel. Først da han med vaklende tro flyttede sit blik bort fra Mesteren for at se på de voldsomme bølger og det store svælg under sig, først da begyndte han at synke. Atter råbte han, som vi nok også ville: »Herre, frels mig!« Jesus svigtede ham ikke. Han rakte sin hånd ud og greb fat i den druknende discipel med den venlige irettesættelse: »Du lidet-troende, hvorfor tvivlede du?«

Da de var sikkert om bord i deres lille fartøj, så de vinden løje af, og bølgerens bragen blev til en lille skvulpen. Snart var de ved deres mål, deres sikre havn, hvor alle en dag håber at komme. Både besætningen og disciplene var yderst forbløffede. Nogle af dem tiltalte ham med en titel, som jeg proklamerer i dag: »Sandelig, du

er Guds søn« (tilpasset fra Farrar, *The Life of Christ*, s. 310-313; se Matt 14:22-33).

Det er min faste overbevisning, at hvis vi som Peter enkeltvis, som familier, lokalsamfund og nationer ville fæstne vore øjne på Jesus, kunne vi også i triumf vandre på »vantroens dønninger« og forblive »uforfærdet midt i tvivlens kraftige vindstød«. Men hvis vi fjerner vore øjne fra ham, vi skal tro på, som det er så let at gøre, og som verden er så fristet til at gøre, hvis vi ser på de forfærdelige og ødelæggende elementers kraft og vildskab omkring os i stedet for på ham, som kan hjælpe og redde os, så vil vi uundgåeligt synke ned i søen af konflikt, sorg og fortvivlelse.

På sådanne tidspunkter, hvor vi føler, at bølgerne truer med at drukne os, og dybet vil opluge troens fartøj, der kastes hid og did, da beder jeg om, at vi altid midt i stormen og mørket må høre den milde udtalelse fra verdens Frelser: »Vær frimodige, det er mig, frygt ikke!« (Matt. 14:27).¹⁹

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Præsident Hunter underviser om, at Jesus Kristus er kilden til sand fred (se afsnit 1). Hvilke oplevelser har hjulpet jer til at lære denne sandhed at kende? Hvordan kan vi modtage den fred, som Jesus tilbyder?
- Hvordan bringer det os fred at elske andre? (Se afsnit 2). Hvordan hjælper efterlevelse af evangeliet os til at finde fred? Hvorfor er »betingelseløs overgivelse« til Frelseren nødvendig, for at vi kan finde fred?
- Gennemgå præsident Hunters lærdomme i afsnit 3. Hvordan har I oplevet opfyldelsen af Frelserens løfte om at »give jer hvile« fra jeres byrder, når I er kommet til ham?
- Tænk over præsident Hunters beretning om Peter, der går på vandet (se afsnit 4). Hvad kan I lære af denne beretning om, hvordan man finder fred i problemfyldte tider? Hvordan har Frelseren hjulpet jer til at »vær[e] frimodige« og ikke frygte i svære tider?

Skriftstedshenvisninger

Sl 46:11; 85:9; Es 32:17; Mark 4:36-40; Rom 8:6; Gal 5:22-23; Fil 4:9; Mosi 4:3; L&P 19:23; 59:23; 88:125

Til underviseren

Bed dem i klassen om hver især at vælge et afsnit i kapitlet, som de gerne vil drøfte og derefter danne en gruppe sammen med andre, som har valgt det samme afsnit. Tilskynd hver gruppe til at drøfte det tilhørende spørgsmål i slutningen af kapitlet.

Noter

1. I Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994, s. 185.
2. I Knowles, *Howard W. Hunter* s. 266.
3. Boyd K. Packer, »President Howard W. Hunter – He Endured to the End«, *Ensign*, apr. 1995, s. 29.
4. »The Gifts of Christmas«, *Ensign*, dec. 2002, s. 16.
5. I Conference Report, okt. 1966, s. 15-16.
6. Se »Fyrtårnet i fredens havn«, *Stjernen*, jan. 1993, s. 16.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, red. Clyde J. Williams, 1997, s. 40.
8. »En ypperligere vej«, *Stjernen*, juli 1992, s. 58, 59.
9. Se »Valgfrihedens røde tråd«, *Stjernen*, jan. 1990, s. 16.
10. I Conference Report, okt. 1966, s. 16.
11. I Conference Report, okt. 1969, s. 113.
12. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 172-173.
13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 73-74.
14. »The Gifts of Christmas«, s. 19.
15. I Conference Report, apr. 1976, s. 157.
16. Se »Mester, se uvejret truer«, *Stjernen*, Rapport fra oktoberkonferencen 1984, s. 28.
17. I Conference Report, okt. 1966, s. 16-17.
18. I Conference Report, okt. 1970, s. 131-132.
19. Se »Fyrtårnet i fredens havn«, s.17-18.

Modgang – en del af Guds plan for vores evige fremgang

»Når [jordelivets prøvelser] gør os ydmyge og forædler os og underviser os og velsigner os, kan de være stærke redskaber i Guds hænder til at gøre os til bedre mennesker.«

Fra Howard W. Hunters liv

Ved aprilkonferencen i 1980 fortalte ældste Howard W. Hunter, der dengang var medlem af De Tolv Apostles Kvorum om engang, hvor han sammen med en stor skare var tilskuer ved en kaproning med langbåde i Samoa. »Skaren var spændt,« sagde han, »og de fleste øjne var vendt mod havet for at få et første glimt af [bådene]. Pludselig begyndte skaren at råbe begejstret, da bådene dukkede op langt borte. Hver af dem havde en besætning på 50 kraftige roere, der sænkede og trak årerne i en rytme, der tvang fartøjerne frem i vandet og fik bølgerne til at skumme – et smukt syn.

Bådene og mændene kunne snart efter ses tydeligt, idet de hurtigt nærmede sig mållinjen. Selv om disse stærke mænd trak af al deres kraft, arbejdede bådens vægt med 50 mænd imod en magtfuld kraft – vandets modstandskraft.

Skarens begejstrede råb nåede et crescendo, da den første langbåd passerede mållinjen.«

Efter dysten gik ældste Hunter hen til det sted, hvor bådene blev trukket i land og talte med en af roerne, der forklarede, at forstavnene på bådene »er konstrueret således, at den skærer igennem og deler vandet for at overvinde den modstand, der hindrer bådens fart. Han forklarede yderligere, at trækket i årerne mod vandets modstand skaber den kraft, der får båden til at bevæge sig

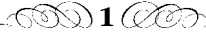

Når vi har prøvelser, stiller Frelseren det spørgsmål til os hver især, som han stillede manden ved Betesdas dam: »Vil du være rask?» (Joh 5:6).

fremad. Modstanden skaber både hindring og den fremadgående bevægelse.«¹

Ældste Hunter brugte kaproningen i Samoa som indledning til en tale om formålet med modgang. I løbet af sin tjenestegering som apostel talte han mange gange om modgang og kom med råd, håb og opmuntring. Han talte ud fra personlig erfaring, idet han havde udholdt livstruende sygdomme og andre prøvelser. Han vidnede med fast overbevisning om, at »Jesus Kristus har magt til at løfte vore byrder og lette vores åg« i problemfyldte tider.²

Howard W. Hunters lærdomme

Modgang er en del af Guds plan for vores evige fremgang.

Jeg har lagt mærke til at livet – alle menneskers liv – har sine op- og nedture. Vi ser faktisk mange glæder og sorger i verden, mange ændrede planer og omskifteligheder, mange velsignelser, der ikke altid ligner eller føles som sådan, og meget der gør os ydmyge og øger vores tålmodighed og vores tro. Vi har alle haft den slags oplevelser fra tid til anden, og jeg tror, at det altid vil være sådan ...

Præsident Spencer W. Kimball, som kendte en hel del til lidelser, skuffelser og situationer, som han ikke havde kontrol over, skrev engang:

»Vi mennesker ville gerne udrydde alle fysiske smerter og al angst i vores liv og sikre os en fortsat let og behagelig tilværelse, men hvis vi kunne lukke dørene for sorg og lidelse, så ville vi måske fjerne vore bedste venner og velgørere. Lidelser kan helliggøre mennesker, efterhånden som de lærer tålmodighed, langmodighed og selvbeherskelse« (*Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 98).

Præsident Kimball henviste i denne udtalelse til at lukke dørene for visse erfaringer i livet ... Der er døre, der regelmæssigt lukkes for os i livet, og nogle af disse lukninger er virkelig smertefulde og gør meget ondt. Men jeg tror *virkelig*, at når en dør lukkes, så er der en anden, der åbnes (og måske mere end én), med håb og velsignelser på andre områder i livet, områder, som vi måske ikke på anden vis ville have opdaget ...

For et par år siden sagde [præsident Marion G. Romney], at alle mænd og kvinder, også de mest trofaste og loyale, ville møde modgang, for sagt med Joseph Smiths ord: »Menneskene må lide, så de kan komme op på Zions bjerg og blive ophøjet over himlene« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 228; se Conference Report, okt. 1969, s. 57).

Præsident Romney sagde derefter:

»Det betyder ikke, at vi beder om lidelser. Vi vil undgå dem, hvis vi kan. Men vi ved nu, og vi vidste allesammen, allerede før vi valgte at komme til jorden, at vi ville blive prøvet i modgangens og trængslernes smeltedigel ...

(Desuden) har Faderen ikke i sin plan om at prøve (og forædle) sine børn skånet selveste Frelseren. De lidelser, han påtog sig at gennemgå, og som han udholdt, kan måle sig med hele menneskeheden (samlede lidelser. Han skælvede og blødte og ønskede, at han ikke skulle drikke det bitre bæger, men han sagde:) »Jeg [drak det] og fuldendte mine forberedelser for menneskenes børn« (L&P19:18-19)« (i Conference Report, okt. 1969, s. 57).

Vi må allesammen fuldende vore »forberedelser for menneskenes børn« (L&P 19:19). Kristi forberedelser var helt anderledes end vore, men vi skal alle gøre vore forberedelser, der er døre, vi skal åbne. Sådanne vigtige forberedelser kræver ofte visse smerter, nogle uventede ændringer på livets vej og visse underkastelser »ligesom et barn underordner sig sin far« (Mosi 3:19). Det at træffe disse guddommelige forberedelser, som kan åbne celestiale døre, vil uden tvivl tage al vores tid, lige til vores sidste time i vores jordiske liv.³

Vi er kommet til jorden for at udsættes for modstand. Det er en del af planen for vores evige fremgang. Uden fristelse, sygdom, smerter og sorg kunne der ikke findes nogen godhed, dyd, påskønnelse af velbefindende eller glæde ... Vi må huske, at de samme modstandskræfter, som hindrer vores fremgang, også giver os muligheder for at vinde.⁴

 2

Vi får prøvelser i jordelivet, så vi kan vokse og udvikle os.

Når [jordelivets prøvelser] gør os ydmyge, forædler os og underviser os og velsigner os, kan de være stærke redskaber i Guds hænder til at gøre os til bedre mennesker, til at gøre os mere taknemlige, mere kærlige og mere omsorgsfulde over for andre mennesker, når de har det svært.

Ja, vi oplever alle svære tider, hver især og sammen, men selv i de hårdeste tider, i fordums tid eller i vore dage, har disse problemer og profetier aldrig været beregnet til andet end at velsigne de retfærdige og hjælpe dem, som ikke er så retfærdige, hen imod omvendelse. Gud elsker os, og i skrifterne står der, at han »gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv« (Joh 3:16).⁵

Den store patriark Lehi i Mormons Bog, talte opmuntrende til sin søn Jakob, en af hans sønner, som blev født i ørkenen under trængsler og modgang. Jakobs liv var ikke, som han kunne have forventet, og det fulgte ikke helt idealet. Han mødte vanskeligheder og forhindringer, men Lehi lovede, at hans søns trængsler ville blive helliget til hans gavn (se 2 Ne 2:2).

Derpå tilføjede Lehi disse ord, som er blevet en klassiker:

»For det må nødvendigvis være sådan, at der er en modsætning i alt. Hvis det ikke var således ... kunne retfærdighed ikke tilvebringes, ej heller ugudelighed, hverken hellighed eller elendighed, hverken godt eller ondt« (2 Ne 2:11).

Jeg har gennem årene fundet stor trøst i denne forklaring på nogle af livets smerter og skuffelser. Jeg har endog fundet stor trøst i, at de største mænd og kvinder, blandt andet Guds Søn, er blevet udsat for så stor modgang for at skabe en bedre forståelse for kontrasten mellem retfærdighed og ugudelighed, hellighed og elendighed, godt og ondt. Det var i det mørke og fugtige fangehul i fængslet i Liberty, at profeten Joseph Smith opdagede, at dersom vi er kaldet til at gennemgå store trængsler, så er det, for at vi kan få en udvikling og erfaring, som i den sidste ende vil tjene os til bedste (se L&P 122:5-8).

Da Joseph Smith var i fængslet i Liberty, åbenbarede Herren for ham, at modgang kan give os erfaring og være til gavn for os.

Når én dør lukkes, så åbnes en anden – selv for en profet i fængsel. Vi er ikke altid kloge eller erfarne nok til at bedømme alle eventuelle ud- og indgange helt nøjagtigt. Den bolig, som Gud har beredt for hvert af sine elskede børn, har måske kun visse gange og gelændere, særlige tæpper og gardiner, som han synes, at vi skal passere på vores vej for at opnå det ...

Vi må erkende på forskellige tidspunkter i vores liv, og måske gentagne gange, at Gud ved noget, som vi ikke ved, og ser noget, som vi ikke kan se. »For jeres planer er ikke mine planer, og jeres veje er ikke mine veje, siger Herren« (Es 55:8).

Hvis I har problemer derhjemme med børn, der er kommet på afveje, hvis I har økonomiske problemer og følelsesmæssigt stress, der truer jeres hjem og lykke, hvis I står over for død eller sygdom – må fred så komme over jeres sjæl. Vi bliver ikke fristet over vores evne til at stå imod (se 1 Kor 10:13; Alma 13:28; 34:39. Vore nedture og skuffelser er den lige og smalle vej til Gud.⁶

 3

Vi har god grund til at være optimistiske og have tillid selv i svære tider.

Jordelivet har altid rummet problemer og det vil det altid gøre. Men, når vi ved, hvad vi ved, og lever, som vi bør leve, så er der hverken plads til eller nogen undskyldning for pessimisme og fortvivelse.

I min levetid har jeg oplevet to verdenskrige, samt Korea- og Vietnamkrigen og [mere]. Jeg har arbejdet mig igennem den store depression, og det lykkedes mig at læse jura samtidig med, at vi stiftede vores familie. Jeg har set aktiemarkedet og verdensøkonomien gå amok, og jeg har set nogle få despoter og tyranner gå amok, hvilket alt sammen forårsagede en del problemer rundt omkring i verden.

Så jeg håber på, at I ikke tror, at alle verdens problemer er blevet samlet til jeres årti, eller at tingene aldrig har været værre end de er for jer personligt, eller at det aldrig vil blive bedre. Jeg forsikrer jer om, at tingene har været værre, og at de altid *vil* blive bedre. Det gør de altid – især når vi efterlever og elsker Jesu Kristi evangelium og giver det mulighed for at blomstre i vores liv ...

I modsætning til, hvad nogle måske ville sige, så har I alverdens grunde til at være lykkelige og til at være optimistiske og have tillid. Enhver generation siden tidernes begyndelse har noget, som de skal overvinde og nogle problemer, som de skal løse.⁷

 4

Når vi kommer til Frelseren, vil han løfte vore byrder og lette vores åg.

»Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile

Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtmodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle.

For mit åg er godt, og min byrde er let« (Matt 11:28-30) ...

Dette fantastiske tilbud om hjælp fra Guds Søn selv var ikke begrænset til galilæerne på hans tid. Opfordringen om at bære hans gode åg og tage imod hans lette bryde er ikke begrænset til tidligere generationer. Det var og er en general appel til alle mennesker, alle byer og lande, til hver eneste mand, kvinde og barn.

Selv når vi har store behov, må vi ikke forbigå dette sikre svar på verdens problemer og bekymringer. Her er løftet om personlig fred og beskyttelse. Her er magten til at forlade synd i alle tidsperioder. Også vi må tro på, at Jesus Kristus har magt til at løfte vore byrder og lette vores åg. Også vi må komme til ham og der modtage hvile fra vores arbejde.

Selvfølgelig følger der forpligtelser med sådanne løfter: »Tag mit åg på jer,« bønfaller han. På Bibelens tid var åget et redskab til stor gavn for dem, som dyrkede jorden. Det tillod, at kraften fra endnu et dyr kunne føjes til et enkelt dyrs indsats, hvorved det hårde arbejde foran en plov eller en vogn kunne fordeles og reduceres. En byrde, der var overvældende eller måske umulig for en at bære, kunne ligeligt og let bæres af to bundet sammen af et fælles åg. Hans åg kræver en stor og oprigtig indsats, men for dem, der virkelig er omvendt, er åget let, og byrden bliver let.

Hvorfor møde livets byrder alene, spørger Kristus, eller hvorfor møde dem med verdslig støtte, som hurtigt vakler? For dem, der er tyngede af byrder, er det Kristi åg, det er styrken og freden ved at stå side om side med Gud, der vil bidrage med støtte, balance og styrke til at møde vore udfordringer og gennemføre vore opgaver her i det barske liv på jorden.

Naturligvis varierer de personlige byrder i livet fra person til person, men alle har byrder ... Selvfølgelig kommer nogle sorger af synderne i en verden, som ikke følger rådene fra vor himmelske Fader. Uanset årsagen er ingen tilsyneladende helt fri for udfordringer i livet. Til samtlige mennesker har Kristus reelt sagt: »Så længe vi alle må bære på nogle byrder og bære på et åg, hvorfor så ikke lade det være mit? Jeg lover jer, at mit åg er godt, og min byrde er let« (se Matt 11:28-30).⁸

Sidste dages hellige skal ikke være bange for prøvelserne i de sidste dage.

Skrifterne ... indikerer, at der vil være tider, hvor hele verden vil have det svært. Vi ved, at uretfærdighed i vores uddeling uheldigvis vil være ret tydelig, og det vil medføre uundgåelige vanskeligheder og smerte og straf. Gud vil sætte en stopper for den uretfærdighed,

»De, der i hver generation følger Kristus, indbydes til, ja befales at blive fyldt med et fuldkomment klart håb.«

når han anser tiden for at være inde, men vores opgave er at leve fuldt ud og trofast og ikke bekymre os unødigt over elendigheden i verden, eller hvornår den vil ende. Vores opgave er at have evangeliet i vores liv og være et klart lys, en by, der ligger på et bjerg, som afspejler det smukke i Jesu Kristi evangelium og den lykke og glæde, der altid kommer til alle folk til alle tider, hvis de holder buddene.

I denne sidste uddeling vil der være store trængsler (se Matt 24:21). Vi ved, at der skal være krige og rygter om krige (se L&P 45:26), og hele jorden skal være i oprør (se L&P 45:26). Alle uddelinger har haft deres hårde tider, men i vore dage vil der være nogle virkelig hårde tider (se 2 Tim 3:1). Onde mennesker vil have fremgang (se 2 Tim 3:13), men onde mennesker har ofte haft fremgang. Der vil ske katastrofer, og ugudelighed vil være fremherskende (se L&P 45:27).

Den naturlige reaktion på nogle af disse profetier er uundgåeligt frygt, og det er ikke frygt, der er begrænset til en yngre generation. Det er en frygt, som bliver delt af folk i alle aldre, der ikke forstår det, som vi forstår.

Men jeg vil gerne understrege, at disse følelser ikke er nødvendige for trofaste sidste dages hellige, og de kommer ikke fra Gud. Til det fordums Israel sagde den store Jahve:

»Vær modige og stærke! Vær ikke bange, og nær ikke rædsel for dem, for Herren din Gud går selv med dig, han lader dig ikke i stikken og svigter dig ikke ...

Herren selv går foran dig, han vil være med dig, han vil ikke lade dig i stikken og ikke svigte dig; vær ikke bange, og lad dig ikke skræmme!« (5 Mos 31:6, 8).

Og til jer, vores vidunderlige generation i det moderne Israel, har Herren sagt:

»Frygt derfor ikke, lille flok; gør det gode; lad jord og helvede forene sig imod jer, for hvis I er bygget på min klippe, kan de ikke få magt over jer ...

Se hen til mig i alle jeres tanker; tvivl ikke, frygt ikke« (L&P 6:34, 36).

Sådanne råd er vævet ind i alle vore nutidige hellige skrifter. Lyt til denne vidunderlige forsikring: »Frygt ikke, små børn, for I er mine, og jeg har overvundet verden, og I er af dem, som min Fader har givet mig« (L&P 50:41). »Sandelig siger jeg jer, mine venner: Frygt ikke, lad hjertet finde trøst; ja, fryd jer i al evighed, og giv tak under alle forhold« (L&P 98:1).

I lyset af sådanne vidunderlige råd synes jeg, at det påhviler os at glæde os en smule mere og være mindre fortvivlede, at takke for det, som vi har og for storheden i Guds velsignelser til os, og tale lidt mindre om, hvad vi måske ikke har eller hvilke bekymringer, der følger med svære tider i denne eller enhver anden generation.

En tid med stort håb og begejstring

For sidste dages hellige er dette en tid med stort håb og begejstring – en af de største perioder i genoprettelsen og derfor en af de største perioder i alle uddelingerne, eftersom vores uddeling af den største af alle. Vi skal have tro og håb, to af de store grundlæggende dyder, som enhver, der følger Kristus, bør have. Vi må fortsætte med at udvise tillid til Gud, da det er det første princip i rammerne for vores tro. Vi må tro på, at Gud har al magt, at han elsker os, og at

hans værk ikke vil blive stoppet eller forhindret i vores eget liv eller generelt i verden ...

Jeg lover jer i Herrens navn, han, hvis tjener jeg er, at Gud altid vil beskytte og værne om sit folk. Vi oplever vanskeligheder, ligesom alle andre slægter og folk har oplevet vanskeligheder. Men takket være Jesu Kristi evangelium har I ethvert håb og løfte og vished. Herren har magt over sine hellige og vil altid berede steder med fred, forsvar og tryghed til sit folk. Når vi har tro på Gud, kan vi håbe på en bedre verden – for os personligt og for hele menneskeheden. Profeten Eter sagde i fordums tid (og han kendte til problemer): »Derfor kan den, der tror på Gud, med vished håbe på en bedre verden, ja, en plads ved Guds højre hånd, hvilket håb kommer af tro og udgør et anker for menneskenes sjæl, som vil gøre dem sikre og standhaftige, altid rige på gode gerninger, og lede dem til at herliggøre Gud« (Eter 12:4).

De, der i hver generation følger Kristus, indbydes til, ja befales at blive fyldt med et fuldkomment klart håb (se 2 Ne 31:20).

Søg at fordrive frygt

Hvis vores tro og håb er forankret i Kristus, i hans lærdomme, bud og løfter, så er vi i stand til at sætte vores lid til noget, der i sandhed er bemærkelsesværdigt, virkeligt mirakuløst, som kan dele Det Røde Hav og lede det moderne Israel til »for Herrens folk et udsøgt helligt sted« (Salmer og sange, 2005, nr. 16). Frygt, der kan komme over folk i svære tider, er et af de vigtigste våben, som Satan bruger til at gøre menneskeheden ulykkelig. Den, der frygter, mister styrken til kampen om liv og død mod det onde. Derfor prøver den onde med sin kraft altid at fremkalde frygt i menneskenes hjerte. I enhver tidsalder har menneskeheden stået over for frygt.

Som Guds børn og Abraham, Isak og Jakobs efterkommere må vi forsøge at fordrive frygten blandt folk. Et forskræmt, frygtsomt folk kan ikke udføre deres arbejde på en god måde, og de kan slet ikke udføre Guds værk. De sidste dages hellige har en guddommeligt tildelt mission, som de skal opfylde, som simpelthen ikke må blive overvundet af frygt og ængstelse.

En af Herrens apostle i tidligere tider sagde dette: »Nøglen til at overvinde frygt har vi fået gennem profeten Joseph Smith. »Hvis I

er beredte, skal I ikke frygte (L&P 38:30). Der er behov for, at dette guddommelige budskab gentages i dag i hver stav og menighed« (ældste John A. Widtsoe, i Conference Report, apr. 1942, s. 33).

Er vi forberedte på at overgive os til Guds bud? Er vi forberedte på at vinde over vore lyster? Er vi forberedte på at adlyde retfærdige love? Hvis vi ærligt kan svare ja til disse spørgsmål, kan vi befale frygten at forlade vores liv. Graden af frygt i vores hjerte kan helt sikkert måles i forhold til vore forberedelser på at leve retfærdigt – at leve på en måde, der burde kendetegne enhver sidste dages hellig i enhver tidsalder.

Privilegiet, æren og ansvaret ved at leve i de sidste dage

Lad mig afslutte med en af de stærkeste udtalelser fra profeten Joseph Smith, som jeg nogensinde har læst. Han stod over for umådelige vanskeligheder i sit liv, og som selvfølgelig betalte den højeste pris for sin sejr. Men han *sejrede*, og han var en glad, stærk og optimistisk mand. De, der kendte ham, mærkede hans styrke og mod, selv i de mørkeste tider. Han blev ikke mismodig eller forblev fortvivlet i lang tid.

Han sagde om vores tid – jeres og min – at nu er det tiden, »som profeter, præster og konger [fordum] har set på med særlig fryd. [Alle disse fordums vidner for Gud] har med frydefuld forventning set hen til den tid, vi lever i, og opfyldt af himmelske og glade forventninger har de sunget, skrevet og profeteret om denne vor dag ... Vi er det begunstigede folk, som Gud har udvalgt til at frembringe de sidste dages herlighed« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, s. 184).

Hvilket privilegium! Hvilken ære! Hvilket ansvar! Og hvilken glæde! Vi har god grund til i tid og al evighed at fryde os over og takke for kvaliteten af vores liv og de løfter, som vi har fået.⁹

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Hvordan kan det være en hjælp at vide, at modgang er en del af Guds plan for vores evige fremgang? (Se afsnit 1). Hvorfor tror I, at modgang er en nødvendig del af jordelivet?

- Gennemgå præsident Hunters lærdomme i afsnit 2 om nogle af hensigterne med modgang. Hvordan har I oplevet, at modgang kan være til gavn for os? Hvordan kan vi komme til at se modgang fra Herrens evige perspektiv?
- Hvorfor har vi, som præsident Hunter belærer om, grund til at være glade og optimistiske selv i svære tider? (Se afsnit 3). Hvordan kan vi udvikle større optimisme i sådanne tider? Hvilke velsignelser har vi altid, selv i den mest alvorlige modgang?
- Hvordan tager vi imod Frelserens invitation til at lade ham løfte vore byrder og lette vores åg? (Se afsnit 4). Hvad betyder det at tage hans åg på sig? Hvordan har Frelseren hjulpet jer i svære tider?
- Præsident Hunter underviser om, at frygt for prøvelser i de sidste dage ikke kommer fra Gud (se afsnit 5). På hvilken måde er det skadeligt at leve i frygt? Hvordan kan vi leve med håb og tro i stedet for frygt?

Skriftstedshenvisninger

Joh 14:27; 16:33; Hebr 4:14-16; 5:8-9; 1 Ne 1:20; Alma 36:3; L&P 58:2-4; 101:4-5; 121:7-8; 122:7-9

Studiehjælp

»Mange synes, at det bedste tidspunkt at studere på er om morgenen, efter ... nattens hvile ... Andre foretrækker at studere i de stille timer efter, at dagens arbejde og bekymringer er forbi ... Tidspunktet på dagen er måske ikke så vigtigt, men derimod det at afsætte et regelmæssigt tidspunkt til studium« (Howard W. Hunter, »Studium af skrifterne«, *Den danske Stjerne*, maj 1980, s. 98-99).

Noter

1. Se »Gud ønsker et prøvet folk«, *Den danske Stjerne*, okt. 1980, s. 40.
2. »Kom hid til mig«, *Stjernen*, jan. 1991, s. 15.
3. Se »Åbningen og lukningen af døre«, *Stjernen*, jan. 1988, s. 54.
4. »Gud ønsker et prøvet folk«, s. 41, 43.
5. »An Anchor to the Souls of Mens«, *Ensign*, okt. 1993, s. 71.
6. Se »Åbningen og lukningen af døre«, s. 55.
7. »An Anchor to the Souls of Mens«, s. 70.
8. Se »Kom hid til mig«, s. 15.
9. »An Anchor to the Souls of Mens«, s. 71-73.

»Herren [har] lovet, at hvis vi vil være ydmyge i ... tider med nød og henvende os til ham efter hjælp, vil vi blive gjort stærke og blive velsignet fra det høje« (L&P 1:28).

Hjælp fra det høje

»Måske er intet løfte i livet mere beroligende end løftet om guddommelig hjælp og åndelig vejledning i tider med nød.«

Fra Howard W. Hunters liv

Howard W. Hunter lærte at bede, da han var dreng. »Min mor havde lært mig at bede og at takke vor himmelske Fader for alle de ting, jeg var glad for« sagde han. »Jeg takkede ham ofte for jordens skønhed og for den dejlige tid, jeg havde på gården og ved floden og sammen med spejderne. Jeg lærte også at bede ham om de ting, jeg ønskede eller havde brug for ... Jeg vidste, at Gud elskede mig og lyttede til mig.«¹

Livet igennem brugte præsident Hunter bøn som en kilde til guddommelig hjælp, og han underviste andre i at gøre det samme. Da han for eksempel tjente som biskop, var der en mand i menigheden, som udtrykte bitterhed mod en anden mand. Præsident Hunters råd afspejlede hans vidnesbyrd om den hjælp, der kommer gennem bøn:

»Jeg sagde til ham: »Min bror, hvis du vil gå hjem og bede for ham hver morgen og hver aften, kan vi mødes om to uger på samme tid, og så kan vi beslutte os for, hvad der skal gøres.«

Manden fulgte rådet og vendte tilbage og sagde om den anden mand: »Han har brug for noget hjælp.«

»Er du villig til at hjælpe ham?« spurgte præsident Hunter.

»Ja, selvfølgelig,« sagde manden.

»Al vreden var væk, og bitterheden var væk,« fortalte præsident Hunter senere. »Det er det, der sker, når vi beder for andre.«²

Howard W. Hunters lærdomme

1

Vor himmelske Fader lover at hjælpe os og vejlede os, når vi har brug for det.

Vi oplever alle tidspunkter i vores liv, hvor vi på en særlig og øjeblikkelig måde har brug for himmelsk hjælp. Vi har alle øjeblikke, hvor vi er overvældet af omstændighederne og forvirret af de råd, vi får fra andre, og vi føler et stort behov for at modtage åndelig vejledning, et stort behov for at finde den rigtige vej og gøre det rette. I skriftens forord til denne sidste dages uddeling har Herren lovet, at hvis vi vil være ydmyge i sådanne tider med nød og henvende os til ham efter hjælp, vil vi »blive gjort stærke og blive velsignet fra det høje og modtage kundskab fra tid til anden« (L&P 1:28). Denne hjælp er vores, hvis vi blot søger den, stoler på den og følger det, kong Benjamin i Mormons Bog kaldte »den hellige Ånds tilskyndelser« (Mosi 3:19).

Måske er intet løfte i livet mere beroligende end løftet om guddommelig hjælp og åndelig vejledning i tider med nød. Det er en gave givet frit fra himlen, en gave, som vi behøver fra vores barndom til de sidste dage i vores liv ...

I Jesu Kristi evangelium får vi hjælp fra det høje. »Vær alligevel ved godt mod,« siger Herren, »for jeg vil lede jer frem« (L&P 78:18). »Jeg vil give dig af min Ånd, som skal oplyse dit sind, og som skal fylde din sjæl med glæde« (L&P 11:13).

Jeg vidner om Jesu Kristi guddommelighed. Gud lever virkelig og giver os af sin Ånd. Må vi alle gøre krav på denne gave fra Gud, vor Fader, når vi står overfor livets problemer og møder livets opgaver, og finde åndelig glæde.³

2

Vi kan ligesom Joseph Smith vende os til skrifterne og bøn for blive undervist fra det høje.

Den unge profet, Joseph Smith ... søgte at kende Herrens sind og vilje på et tidspunkt med forvirring og bekymring i sit liv ... Der var i området nær Palmyra i New York, »et usædvanligt røre om emnet religion« i Josephs drengeår. Hele egnen syntes for ham at

være grebet af det, og »store skarer«, skrev han, »sluttede sig til de forskellige religiøse samfund, hvilket skabte ikke så lidt ståhej og splittelse« blandt befolkningen (JS-H 1:5).

For Joseph, der knap var fyldt 14 år, blev hans søgen efter sandheden gjort endnu vanskeligere og mere forvirrende ved, at hans familie på det tidspunkt foretrak forskellige trosretninger.

Med denne kendte baggrund for øje, opfordrer jeg jer nu til at overveje disse ret bemærkelsesværdige tanker og følelser hos en dreng i så ung en alder. Han skrev:

»I denne tid, der var præget af stort røre, blev mit sind vakt til alvorlige overvejelser og stor uro; men skønt mine følelser var dybe og ofte intense, så holdt jeg mig dog på afstand af alle disse [grupper] ... men så stor var forvirringen og striden mellem de forskellige trosretninger, at det var umuligt for en, der var så ung, som jeg var, og så uvidende om mennesker og forhold, at komme til nogen sikker konklusion om, hvem der havde ret, og hvem der havde uret.

Mit sind var til tider stærkt oprørt, for råbene og tumulten var så stor og uophørlig ...

Midt i denne krig på ord og tumult på grund af forskellige meninger sagde jeg ofte til mig selv: Hvad kan man stille op? Hvilke af alle disse samfund har ret, eller har de alle sammen uret? Hvis et af dem har ret, hvilket er det da, og hvordan finder jeg ud af det?

Mens jeg led under de kolossale vanskeligheder, som var forårsaget af striden mellem de forskellige samfund af religionsentusiaster, læste jeg en dag Jakobs Brev, første kapitel og femte vers, hvori der står: *Hvis nogen af jer står tilbage i visdom, lad ham da bede Gud derom, som giver alle mennesker rundhåndet og uden bebrejdelser, og så skal den blive givet ham.*

Aldrig har et skriftsted gjort stærkere indtryk på noget menneskes hjerte, end dette dengang gjorde på mig. Det syntes med stor kraft at trænge ind i hvert af mit hjertes følelser. Jeg grundede over det igen og igen, da jeg vidste, at hvis nogen havde brug for visdom fra Gud, så var det mig; for jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre, og medmindre jeg kunne få mere visdom, end jeg da havde, ville jeg aldrig finde ud af det« (JS-H 1:8-12).

Vi kan følge Joseph Smiths eksempel og søge visdom fra Gud.

Naturligvis ændrede det næste, der skete, menneskehedens historie. Opsat på at »bede Gud derom« trak den unge Joseph sig tilbage til en lund nær sit hjem på landet. Der viste Gud, den evige Fader, og hans Søn, Jesus Kristus, sig for Joseph og rådgav ham, som svar på hans inderlige bøn. Den store tilkendegivelse, som jeg ydmygt vidner om, besvarede mange flere spørgsmål for vores uddeling, end blot hvilken kirke den unge Joseph skulle tilslutte sig.

Men mit formål ... er ikke at skitsere de første øjeblikke af evangeliets gengivelse, selv om det er en af de helligste beretninger i skrifterne. Jeg ønsker snarere, ganske enkelt, at understrege den imponerende grad af åndelig følsomhed, som denne meget unge og uskoledede dreng udviste.

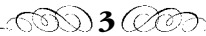
Hvor mange af os kunne, som 14-årig eller i en anden alder, holde hovedet koldt og vores forstand klar, hvis så mange kræfter trak og rykkede i os, især om så vigtigt et emne, som vores evige frelse? Hvor mange af os kunne modstå den følelsesmæssige konflikt, der kan komme, når forældre har forskellig religiøs overbevisning? Hvor mange af os ville som 14-årig eller 50-årig ransage i vores sjæl og søge i den hellige skrift for at finde svar på det, apostlen Paulus kaldte »Guds dybder« (1 Kor 2:10).

Hvor bemærkelsesværdigt ... at denne knægt helhjertet vendte sig til skriften og derefter bad en personlig bøn, muligvis de to største

kilder til åndelig indsigt og åndelig påvirkning, som generelt er til rådighed for menneskeheden. Han blev bestemt splittet af forskellige meninger, men han var besluttet på at gøre det rette og besluttet på at finde den rette vej. Han troede, som I og jeg må tro, at han kunne blive undervist og velsignet fra det høje, hvilket han blev.

Men vi siger måske, at Joseph Smith var en meget særlig ånd og hans tilfælde usædvanligt. Hvad med resten af os, som måske nu er ældre – i det mindste mere end 14 år – og som ikke er udset til at åbne en af evangeliets uddelinger? Vi må også træffe beslutninger og udrede forvirring og skære igennem ordstridigheder om en hel mængde emner, som påvirker vores liv. Verden er fuld af sådanne vanskelige beslutninger, og når vi møder dem, mærker vi til tider vores alder eller vore svagheder.

Til tider kan vi føle, at vores åndelige knivsæg er blevet sløv. På meget anstrengende dage føler vi måske endda, at Gud har glemt os, har efterladt os alene med vores forvirring og bekymring. Men den følelse er ikke mere berettiget for de gamle iblandt os, end den er for de yngre og mindre erfarne. Gud kender og elsker os alle. Vi er, hver eneste en af os, hans døtre og hans sønner, og ligegyldigt hvad livet har bragt os, gælder løftet stadig: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den« (Jak 1:5).⁴

Bøn er en måde, hvorpå vi kan modtage åndelig kundskab og vejledning.

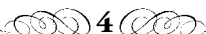
Jordens lærdom og visdom og alt, hvad der er timeligt, kommer til os gennem vore fysiske sanser på en jordisk og timelig måde. Vi rører, vi ser, vi hører, smager, lugter og lærer. Åndelig viden kommer derimod, sådan som Paulus har sagt til os, på en åndelig måde fra dens åndelige kilde. Paulus fortsætter:

»Et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der kommer fra Guds ånd; det er en dårskab for sådan et menneske, og det kan ikke fatte det, for det bedømmes kun efter Åndens målestok« (1 Kor 2:14).

Vi har erfaret og ved, at den eneste måde, man kan opnå åndelig viden på, er at nærme os vor himmelske Fader gennem Helligånden i Jesu Kristi navn. Når vi gør dette, og hvis vi er åndeligt forberedte,

vil vi se ting, som vore øjne ikke tidligere har set, og høre ting, som vi måske ikke før har hørt – »det, som Gud har beredt,« for at benytte Paulus' ord (1 Kor 2:9). Disse ting modtager vi gennem Ånden.

Vi tror på og vidner overfor verden om, at kommunikation med vor himmelske Fader og vejledning fra Herren er til rådighed i dag. Vi vidner om, at Gud taler til mennesket, som han gjorde på Frelserens tid og i Det Gamle Testamente.⁵

Vi kan altid bede, ikke kun i svære tider.

Der synes at ligge en antydning i tiden om, at der ikke er nogen mening med eller noget ønskværdigt ved bøn som et udtryk for hengivenhed og ærbødighed over for det hellige. Men alligevel har skeptiske »moderne« mennesker et behov for bøn. Kritiske øjeblikke, store ansvar, dybe bekymringer, overvældende sorg – sådanne udfordringer, der ryster os ud af gamle, fastgroede vaner, bringer os ofte tilbage til vore medfødte impulser. Hvis vi giver dem lov til det, vil de gøre os ydmyge, medgørlige og lede os til respektfuld bøn.

Hvis bøn kun er et krampagtigt råb om hjælp på et kritisk tidspunkt, så er det udelukkende noget egoistisk, og vi kommer til at tænke på Gud som en reparatør eller et serviceorgan, hvis opgave det udelukkende er at hjælpe i nødsituationer. Vi bør erindre den Højeste, dag og nat – altid – og ikke blot i situationer, hvor alle andre muligheder er slået fejl, og vi desperat behøver hjælp. Hvis der er noget i den menneskelige tilværelse, som har givet anledning til at skrive om mirakuløs succes og uvurderlig værdi for menneskesjælen, så er det bøn, ærbødig og hengiven kommunikation med vor himmelske Fader.

»Herre, lyt til mine ord, læg mærke til min stønnen!« synger salmisten.

»Hør mit råb om hjælp, min konge og min Gud! Jeg beder til dig.

Herre, om morgenen hører du min stemme, om morgenen fremlægger jeg min sag og spejder efter svar« (Sl 5:2-4).

Måske har denne verden mere end noget andet behov for at spejde »efter svar«, sådan som salmisten gjorde – at se opad såvel i vores glæde som i vore vanskeligheder, i gode tider såvel som i

»Bøn er ord fra sjælen til Gud Faderen.«

vores nød. Vi må bestandigt se op og anerkende Gud, som giver af alt godt og kilden til vores frelse ...

Der er store områder inden for vores samfund, hvorfra bønnens, ærbødighedens og tilbedelsens ånd er forsvundet. Mænd og kvinder er på mange områder dygtige, interessante eller strålende, men de mangler det ene livsvigtige element, der hører med til en fuldkommen tilværelse. De ser ikke opad. De afgiver ikke løfter i retfærdighed (se L&P 59:11). Deres samtaler stråler, men de er ikke hellige. Deres tale er vittig, men den er ikke vis. Hvad enten det er på kontoret, i omklædningsrummet eller i laboratoriet, er de kommet alt for langt bort fra anstændighed og viser derved deres egen begrænsede magt, hvorfor de finder det nødvendigt at tale gudsbespotteligt om de ubegrænsede kræfter, der kommer ovenfra.

Ulykkeligvis finder vi denne mangel på respekt selv i Kirken. Nogle gange taler vi for højt, ankommer til eller forlader alt for respektløst møder, hvor der burde herske en bønnens ånd og foregå

sjælsrensende tilbedelse. Ærbødighed er himlens atmosfære. Bøn er ord fra sjælen til Gud Faderen. Vi ville stå os vel ved i højere grad at blive som vor Fader ved at se op til ham, ved altid at mindes ham og ved i høj grad at interessere os for hans verden og hans værk.⁶

5

Vi udvikler vores evne til at modtage åndelig kundskab, når vi bruger tid på at meditere, overveje og bede.

Udvikling af åndelighed og tilpasning af os selv til den største mulige guddommelige indflydelse er ikke en let opgave. Det tager tid og omfatter ofte en kamp. Det sker ikke tilfældigt, men opnås kun gennem en bevidst indsats samt ved at påkalde Gud og holde hans befalinger ...

Profeten Joseph Smith ... har givet os den måske allermest tydelige af alle udtalelser om behovet for at blive åndelige såvel som den tid og den tålmodighed, som vi må erkende er en del af processen. [Han] sagde: »Vi er af den opfattelse, at Gud har skabt mennesket med et sind, der er modtageligt for belæring og med evner, som kan udvides i forhold til den opmærksomhed og flid, som udvises over for det lys, der kommunikerer fra himlen til intellektet. Jo nærmere mennesket kommer fuldkommenheden, desto klarere bliver dets indsigt, og desto større dets glæde, indtil man har overvundet det onde i sit liv og mistet ethvert ønske om at begå synd, og som dem fordums opnår den grad af tro, hvor man bliver indhyllet i sin Skabers magt og herlighed og bliver taget op for at bo hos ham. Men vi er af den opfattelse, at det er en tilstand, som intet menneske nogensinde er nået til på et øjeblik« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith, 2007, s. 208-209*).⁷

Vi skal bruge tid på at forberede vores sind til åndelige ting. Udviklingen af åndelig kapacitet komme ikke ved overdragelse af myndighed. Der må være et ønske, anstrengelser og personlig forberedelse. Det kræver selvfølgelig ... faste, bøn, granskning af skrifterne, erfaring, meditation og en hunger og tørst efter det retfærdige liv.

Jeg synes, at det er en hjælp at se på disse formaninger fra den almægtige Gud:

»Hvis du beder derom, skal du modtage åbenbaring på åbenbaring, kundskab på kundskab, så du kan lære hemmelighederne og de fredsskabende sandheder at kende – det, som bringer glæde, det, som bringer evigt liv« (L&P 42:61).

»Bed Faderen i mit navn i tro, overbevist om at I skal modtage, så skal I få Helligånden, der tilkendegiver alt det, som er nødvendigt for menneskenes børn« (L&P 18:18).

»Lad evighedens alvor hvile på jeres sind« (L&P 43:34).

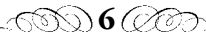
»Gem bestandigt livets ord i jeres sind, så skal det gives jer i samme stund hvilken del, der skal måles ud til enhver« (L&P 84:85).

»Søg flittigt, bed altid, og hav tro, så skal alting virke sammen til gavn for jer, hvis I vandrer retsindigt og erindrer den pagt, som I har indgået med hinanden« (L&P 90:24).

»Gud vil ved sin hellige Ånd, ja, ved den ubeskrivelige gave, som Helligånden er, give jer kundskab« (L&P 121:26).

Det er løfter, som Herren i sandhed vil opfylde, hvis vi forbereder os.

Brug tid på at meditere, overveje og bede om åndelige anliggender.⁸

Gud vil hjælpe os med at udvikle os åndeligt et skridt af gangen.

En del af vores vanskelighed, når vi stræber efter at opnå åndelighed, er følelsen af, at der er meget at gøre, og at vi er langt bagud. Fuldkommenhed er noget, der endnu ligger langt forude for enhver af os; men vi kan satse på vores styrke, begynde der, hvor vi er, og søge efter den lykke, der kan findes i at følge det, der hører Gud til. Vi bør huske på Herrens råd:

»Bliv derfor ikke trætte af at gøre godt, for I lægger grundvolden til et stort værk. Og af det, som er småt, udspringer det, som er stort.

Se, Herren kræver hjertet og et villigt sind; og de villige og lydige skal i disse sidste dage spise Zions lands goder« (L&P 64:33-34).

Det har altid været opmuntrende for mig, at Herren sagde, at det er de »villige og lydige[, der] i disse sidste dage [skal] spise Zions

lands goder«. Vi kan allesammen være villige og lydige. Hvis Herren havde sagt, at de fuldkomne i de sidste dage skal spise Zions lands goder, går jeg ud fra, at nogle af os ville blive modløse og give op ...

Stedet, hvor vi skal begynde, er her. Tiden til at begynde er nu. Vores lange kamp behøver kun at være ét skridt ad gangen. Gud, som har »planlagt vores lykke«, vil lede os på vejen som små børn, og vi vil gennem den proces nærme os fuldkommenhed.

Ingen af os har nået fuldkommenhed eller det højdepunkt for åndelig vækst, som er muligt i jordelivet. Ethvert menneske kan og må gøre åndelige fremskridt. Jesu Kristi evangelium er den guddommelige plan for denne evigtvarende vækst. Det er mere end en etisk lov. Det er mere end en ideel samfundsorden. Det er mere end en optimistisk tankegang om forbedring af en selv og ens beslut-somhed. Evangeliet er Herren Jesu Kristi frelsende kraft med hans præstedømme og åndelige næring og med Helligånden. Vi vil finde os selv i den gode hyrdes fold, hvis vi med tro på Herren Jesus Kristus og med lydighed mod hans evangelium udvikler os, mens vi ét skridt ad gangen går fremad, idet vi bønfaller ham om styrke samt forbedrer vores indstilling og vore ambitioner. Det vil kræve disciplin og øvelse samt anstrengelse og styrke. Men som apostlen Paulus sagde: »Alt formår jeg i ham, der giver mig kraft« (Fil 4:13).

En nutidsåbenbaring giver dette løfte: »Stol på den Ånd, der leder til at gøre det gode – ja, til at handle ret, til at vandre ydmygt og til at dømme retfærdigt; og dette er min Ånd.

Sandelig, sandelig siger jeg dig: Jeg vil give dig af min Ånd, som skal oplyse dit sind, og som skal fylde din sjæl med glæde;

og da skal du vide, eller ved dette skal du vide alt, hvad du begærer af mig – og som angår det, der hører til retfærdighed – i tro, med tro på mig, at du skal modtage (L&P 11:12-14).⁹

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Når I har læst afsnit 1, så tænk på nogle tidspunkter, hvor I har haft brug for himmelsk hjælp. Hvordan har løftet om himmelsk hjælp i svære tider været til velsignelse for jer?

- Hvad kan vi i afsnit 2 lære af Joseph Smiths eksempel, som kan hjælpe os, når vi er forvirrede? Hvordan kan vi udvikle større åndelig følsomhed ligesom Joseph?
- Tænk over præsident Hunters lærdomme om, hvordan vi kan modtage åndelig kundskab (se afsnit 3). Hvordan kan vi få et større ønske om og blive bedre til at opnå åndelig kundskab? Hvordan har åndelig kundskab hjulpet jer?
- Hvad er farerne ved at se Gud »som en reparatør eller et serviceorgan, hvis opgave det udelukkende er at hjælpe i nødsituationer«? (Se afsnit 4). Hvordan har bøn været en velsignelse for jer?
- I afsnit 5 belærer præsident Hunter os om, hvordan vi udvikler åndelighed. Hvorfor er det vigtigt at gøre en indsats for at udvikle åndelig styrke? Hvad kan vi lære af de skriftsteder, som præsident Hunter citerer i det afsnit?
- Gennemgå præsident Hunters lærdomme i afsnit 6 om åndelig vækst. Hvordan har åndelig vækst været en trin-for-trin-proces for jer? Hvordan kan præsident Hunters lærdomme i dette afsnit være en hjælp, hvis I føler, at I ikke gør så store fremskridt i jeres åndelige vækst?

Skriftstedshenvisninger

Sl 25:5; Ordsp 3:6; 2 Ne 32:8-9; Alma 5:46; 34:17-27; 37:36-37; L&P 8:2-3; 88:63; 112:10; JS-H 1:13-17

Til underviseren

Lad klassen se efter sætninger eller afsnit i kapitlet, der har betydning for dem. Bed dem om at fortælle om disse sætninger eller afsnit og forklare, hvorfor de har betydning.

Noter

1. I Kellene Ricks, »Fra ven til ven: Howard W. Hunter«, *Børnestjernen*, maj 1991, s. 12.
2. *The Teachings of Howard W. Hunter*, red. Clyde J. Williams, 1997, s. 39-40.
3. Se »Velsignet fra det høje«, *Stjernen*, jan. 1989, s. 52, 53.
4. Se »Velsignet fra det høje«, s. 52-53.
5. Se »Konferencetid«, *Den danske Stjerne*, apr. 1982, s. 22.
6. Se »Helliget vorde dit navn«, *Den danske Stjerne*, apr. 1978, s. 79, 81.
7. Se »Udvikling af åndelighed«, *Den danske Stjerne*, okt. 1979, s. 40, 41-42.
8. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 36-37.
9. Se »Udvikling af åndelighed«, s. 42.

*»Joseph Smith var ikke kun en stor mand, han var
Herrens inspirerede tjener, Guds profet.«*

Joseph Smith, genoprettelsens profet

»Jeg bærer højtideligt vidnesbyrd om, at profeten Joseph Smith er Herrens salvede tjener i disse sidste dage.«

Fra Howard W. Hunters liv

Nancy Nowell, der var en af Howard W. Hunters tipoldemødre på faderens side, flyttede til Lapeer i Michigan i midten af 1830'erne. I 1842 kom en missionær fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige til Lapeer fra Nauvoo i Illinois. Nancy lyttede til hans budskab, bad om det og modtog et vidnesbyrd om, at han underviste i sandheden. Hun tog til Nauvoo for at lære mere om Kirken, og hun skrev følgende i sin dagbog om sin oplevelse:

»Jeg tog hen for at høre mormonprædikanten [Joseph Smith] med stor varsomhed, idet jeg håbede, at jeg ikke blev ført bag lyset. Hans emne var Kristi andet komme. Jeg havde et vidnesbyrd om, at han talte sandt, og at Joseph Smith var en sand profet, kaldet og ordineret af Gud til at udføre et stort værk, fordi han havde frembragt sandheden, sådan som Jesus Kristus havde forkyndt den. Jeg bad om at blive døbt.«¹

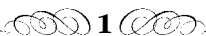
Howard W. Hunter havde ligesom sin tipoldemor Nancy Nowell et sikkert vidnesbyrd om Joseph Smiths profetiske mission. Tre uger efter, at han blev Kirkens præsident, rejste han til Nauvoo for at mindes 150-året for Joseph og Hyrum Smiths martyrdød. Ved et møde afholdt i templet i Nauvoo sagde præsident Hunter:

»Det ansvar, som jeg føler for det værk, som profeten Joseph indledte, fylder mig med en beslutning om at gøre alt, hvad jeg kan, med den tid, som er givet mig. Der er ingen tvivl om, at Joseph var trofast og tro mod det ansvar, han havde fået på jorden! ... Jeg bærer højtideligt vidnesbyrd om, at profeten Joseph Smith er

Herrens salvede tjener i disse sidste dage. Jeg lægger mig eget vidnesbyrd til hans vidnesbyrd om Jesu Kristi guddommelighed og virkelighed.«²

Senere den dag ved et møde, der blev afholdt ved siden af fængslet i Carthage, bar præsident Hunter sit vidnesbyrd: »Joseph Smith, der gav sit liv på dette sted, var det redskab, som Herren brugte til at gengive fylden af sit evangelium og sit præstedømmes myndighed.«³

Howard W. Hunters lærdomme

Gud Faderen og Jesus Kristus viste sig for Joseph Smith for at indlede genoprettelsen.

Evangeliet er mange gange blevet givet til verden gennem profeter, og hver gang [er det gået] tabt på grund af ulydighed. I 1820 blev stilheden brudt, og Herren viste sig igen for en profet. Profeten Joseph Smith kunne vidne om sin egen sikre kundskab om, at Gud lever, at Jesus er Kristus, Guds Søn, et opstandent væsen, adskilt fra Faderen. Han vidnede ikke om, hvad han troede, eller hvad han eller andre mente eller formodede, men om, hvad han vidste. Denne viden fik han, fordi Gud Faderen og Sønnen personligt viste sig for ham og talte til ham.⁴

Gud [viste] sig [for Joseph Smith] som et personligt væsen. Desuden demonstrerede Faderen og Sønnen det unægteligt sande i, at de er adskilte og individuelle personer. Dette forhold mellem Faderen og Sønnen blev bekræftet af den guddommelige introduktion til den unge profet: »Det er min elskede Søn. Hør ham!« (JS-H 1:17).⁵

Når mænd og kvinder hørte, at den unge Joseph Smith hævdede, at Gud havde vist sig for ham, gjorde de nar ad ham og vendte sig bort, ligesom de kloge og dygtige mænd i Athen på apostlenes tid vendte ryggen til en enkelt mand, der virkede i deres midte. Det er dog stadig sandt, at Paulus ved en tidligere hændelse var den eneste mand i den store by, der var kendt for al sin lærdom, som vidste, at et menneske kan gå gennem dødens port og fortsat leve. Paulus var den eneste i Athen, som klart kunne skildre forskellen på den

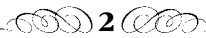
formelle afgudsdyrkelse og oprigtig tilbedelse af den eneste sande og levende Gud (se ApG 17:19-20, 22-23).⁶

De, der afviste Frelseren, da han kom til jorden og erklærede, at han var Guds Søn, sagde om ham: »Er det ikke tømrerens søn?« (Matt 13:55). Da Joseph sagde, at han havde haft et syn og havde set Faderen og Sønnen, var der mange af naboerne, præsterne og folk i byen, som tænkte og sagde: »Er det ikke bondens søn?« Kristus blev forfulgt og slået ihjel, men tiden har givet ham oprejsning. Som tilfældet var med tømrerens søn, blev det også med bondens søn.⁷

Joseph Smith var ikke kun en stor mand, han var Herrens inspire-rede tjener, Guds profet. Hans storhed består af en ting – sandheden i hans tilkendegivelse om, at han så Faderen og Sønnen, og at han reagerede på den guddommelige åbenbaring ...

Jeg vidner om, at ... Faderen og Sønnen viste sig for profeten Joseph Smith for at igangsætte den store fremkomst af dette sidste dages værk i vor tid.

Jeg vidner om, at den unge profet, som på så mange måder for-bliver det centrale mirakel ... er et levende bevis på, at i Guds hånd og under ledelse af verdens Frelser, skal de svage i denne verden komme frem og nedbryde de stærke og mægtige.⁸

Jesus Kristus genoprettede sin kirke gennem profeten Joseph Smith.

Den 6. april 1830 ... samledes en gruppe mænd og kvinder i lydighed mod en befaling fra Gud i Peter Whitmer [seniors] hjem for at oprette Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ... Ingen af dem hævdede at besidde særlige kundskaber eller store lederevner. De var ærlige mennesker og respekteret af deres omgivelser, men de var stort set ukendte uden for deres umiddelbare nabolag ...

Disse ydmyge, almindelige mænd samledes, fordi en blandt dem, Joseph Smith jun., en meget ung mand, hævdede noget meget usædvanligt. Han tilkendegav over for dem og over for alle andre, som ville lytte, at han havde modtaget klare og gentagne budskaber fra himlen, blandt andet et direkte syn med Gud Faderen og hans elskede Søn, Jesus Kristus. Som følge af disse oplevelser med

åbenbaringer havde Joseph Smith allerede udgivet Mormons Bog, en optegnelse over Kristi gerninger blandt Amerikas tidlige indbyggere. Endvidere havde Herren befalet denne unge mand, der kun var 24 år, at genoprette den kirke, der havde eksisteret på Det Nye Testaments tid, og at den i sin gengivne renhed atter skulle betegnes ved navnet på sin hovedhjørneste og evige overhoved, nemlig Herren Jesus Kristus.

Således indledtes første scene i det store kirkedrama beskedent, men yderst betydningsfuldt. Det påvirkede ikke blot den generation, men hele menneskeheden ... En beskeden begyndelse – ja – men udsagnet om, at Gud havde talt, at Kristi kirke igen var oprettet, og at dens lære var bekræftet ved guddommelig åbenbaring, var den mest enestående tilkendegivelse til verden siden Frelserens dage, hvor han vandrede ad stierne i Juda og i Galilæas bjerge.⁹

En del af den guddommelige åbenbaring [som Joseph Smith modtog] var instruktionen om at genoprette den sande og levende kirke, gengivet i vor tid, som den eksisterede under Frelserens egen tjenestegering på jorden. Profeten Joseph Smith har sagt, at Jesu Kristi Kirke blev »organiseret i overensstemmelse med befalingerne og åbenbaringerne givet af ham til os i disse sidste dage så vel som i overensstemmelse med Kirkens orden, som det står nedskrevet i Det nye Testamente« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 137) ...

De, der blev døbt ind i Kirken den 6. april 1830, troede på en personlig Guds eksistens; de troede, at hans eksistens og hans Søns, Jesu Kristi, eksistens udgjorde den evige grundvold, hvorpå denne kirke er bygget.¹⁰

Ved [Joseph Smith] og efterfølgende begivenheder blev præstedømmet og evangeliet i dets fylde atter gengivet til jorden for aldrig mere at blive fjernet (se L&P 65:2). Kristi kirke, Guds rige på jorden, blev genoprettet og ifølge skrifterne forudbestemt til at rulle frem og fylde hele jorden (se Dan 2:35).¹¹

 3

Joseph Smith var en profet, seer og åbenbarer.

Profeten Josefs komme til verden var opfyldelsen af en profeti udtalt mange århundreder tidligere af Josef, der blev solgt til Egypten:

»En seer, som skal være en udsøgt seer for mine lænders frugt, skal Herren min Gud lade fremstå ... Og han skal få navn efter mig; og det skal være efter hans fars navn« (2 Ne 3:6, 15).

Joseph Smith jun. fik det samme navn som Josef fra fordums tid, som blev sendt som fange til Egypten, og også som sin far Joseph Smith sen., og opfyldte derved profetien. Han er kendt som profeten Joseph Smith og kaldes »seeren Joseph«. Han bliver ofte omtalt som »profet, seer og åbenbarer«.

Udtrykkene »profet« og »seer« og »åbenbarer« bliver ofte brugt som synonymmer, og mange har den opfattelse, at det betyder det samme. De betyder dog ikke det samme, og disse tre udtryk har forskellige og særskilte betydninger.

[Ældste] John A. Widtsoe definerer profet som en lærer – en, der gør rede for sandheden. Han underviser i hele sandheden, som den er åbenbaret af Herren til mennesket, og under inspiration forklarer han det, så folket forstår det. Ordet »profet« bruges ofte som betegnelse for en, der modtager åbenbaring og vejledning fra Herren. Mange har troet, at en profet i bund og grund er en, der forudsiger fremtidige begivenheder og hændelser, men det er kun af en profets mange funktioner. Han er talsmand for Herren.

En seer er en, der ser. Dette betyder ikke, at han ser med sine fysiske øjne, men snarere med åndelige øjne. Seerens gave er en himmelsk gave. Joseph var ligesom Moses, den fordums seer, og Moses så Gud ansigt til ansigt, men han forklarer med disse ord, hvordan han så ham:

»Men nu har mine egne øjne set Gud; men ikke mine naturlige, men mine åndelige øjne, for mine naturlige øjne kunne ikke have set ham; for jeg ville være visnet hen og død i hans nærhed; men hans herlighed var over mig; og jeg så hans ansigt, for jeg blev forklaret for øjnene af ham« (Moses 1:11).

Profeten Joseph Smiths liv »blev ledt af åbenbaring«.

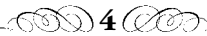
Vi bør ikke gå ud fra, at det at se åndeligt ikke er det samme som at se rigtigt. Et sådant syn er ikke fantasi eller indbildning. Vi ser det virkelig, men ikke med vore naturlige øjne. Vi har alle åndelige øjne, som er et modstykke til vore naturlige øjne. Vi blev først skabt åndeligt, og så blev vores legeme skabt til at dække vores ånd. Vi har fået fortalt, at vi i vores første prøvestand gik ved hjælp af synet. Det var set gennem vore åndelig øjne, fordi vi endnu ikke havde fået et legeme med naturlige øjne. Alle mennesker kan se åndeligt, men er ikke altid så privilegeret at kunne bruge dette syn, medmindre de bliver levendegjort af Herrens Ånd ...

Ved Helligåndens kraft kan visse personer, der er sendt til jorden med det formål, se og betragte det, der hører Gud til. En seer er en,

der ser og kender til det, der er forgangent og også til det, som skal komme, og ved dem skal alt åbenbares (se Mosi 8:15-17). Kort sagt er han en, der ser, en der vandrer i Herrens lys med åndelige øjne, der er åbne og levendegjort af Helligåndens kraft. Moses, Samuel, Esajas, Ezekiel og mange andre var seere, fordi de var så privilegeret i forhold til andre dødelige at være bedre i stand til at se den guddommelige herlighed og kraft.

En åbenbaring gør noget ukendt eller noget, der tidligere har været kendt af mennesket, og som er blevet taget bort fra erindringen, kendt. En åbenbaring beskæftiger sig altid med sandhed, og den kommer altid med guddommelig godkendelse. Åbenbaring modtages på forskellige måder, men den forudsætter altid, at åbenbareren har levet og opført sig således, at han er i harmoni med åbenbarelsens guddommelige ånd, sandhedens ånd, og derfor i stand til at modtage guddommelige budskaber.

For at sammenfatte kan vi sige, at en profet er en lærer i guddommelig sandhed, en seer i enhver betydning af ordet. [Joseph Smiths] evne til at se åndeligt blev i bemærkelsesværdig grad levende- og åndeliggjort af Helligånden. Det var ved den gave, at han så Faderen og Sønnen, da han gik ind i skoven for at bede. Når vi følger hans liv og værk fra det tidspunkt af, ser vi, at han ikke forsøgte at gå fremad af egen kraft. Han stolede på Herren og modtog derved hans hjælp og fik instruktioner fra ham. Hans liv blev ledt af åbenbaring.¹²

Priser profeten, som skued' Jehova.

Når vi synger om Joseph Smith i »Priser profeten« (*Salmer og sange*, 2003, nr. 17), erindrer vi mange prisværdige ting om ham.

Vi priser ham for hans evne til at kommunikere ikke blot med Jahve, men også med andre himmelske personer. Mange besøgte, gav nøgler til og underviste den »udsøgt[e] seer«, som var blevet oprejst i vore dage (2 Ne 3:6-7). Da fader Smith velsignede den unge Joseph i 1834, erklærede han, at Josef fra Egypten så denne seer i de sidste dage. Josef fra fordums tid græd, da han forstod, hvordan profeten Josephs indsats ville velsigne Josefs utallige efterkommere.

Vi priser også Joseph Smith for hans flid og evne til at oversætte og modtage hundredvis af sider med åbenbaret skrift. Han var en kanal, hvorigennem åbenbaring fandt sted. Det anlås, at flere stor-slåede skrifter er kommet frem gennem ham end gennem noget andet menneske i historien.

Vi priser ikke kun Joseph for hans evne til at udholde, men for at udholde det vel (se L&P 121:8). I sine tidlige år, da han var dreng, gennemgik han en smertefuld operation i sit ben – og uden den operation, ville han ikke have kunnet gennemføre den senere vanskelige march med Zions hær fra Ohio til Missouri. Under marchen gik Joseph »det meste af tiden og fik sin andel af vabler, sår og ømme fødder« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 284). På samme vis priser vi ham og Emma for at have udholdt de bedrøvelige tab af seks af deres biologiske og adopterede børn, som døde i en ung alder. Forældre, der har mistet bare et barn, er fyldt med medfølelse.

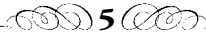
Vi priser Joseph for evnen til at udholde forfølgelse, deriblandt de lange og alvorlige afsavn i fængslet i Liberty. For mange syntes alt da håbløst. Men himlens Herre forsikrede den fængslede Joseph om, at »jordens ender skal spørge efter dit navn« (L&P 122:1). Vi lever i en tid, hvor der er stadigt flere spørgsmål om Joseph Smith og det gengivne evangelium.

Joseph har for lang tid siden opfyldt sit ønske om, at »vægtskålen vil stå lige i forhold til« de fordums mennesker (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, s. 228). Vi kan nu synge om, hvordan Joseph er blevet »hyldet af hellige kronen han ta'r« (*Salmer og sange*, 2003, nr. 17).

Vi priser Joseph for at udholde bitre og gentagne forræderier og skuffelser. Alligevel drog han til Carthage »som et lam til slagtning«, »rolig som en sommermorgen«, med en samvittighed, der var »ren over for ... for alle mennesker« (L&P 135:4). Han var ikke bitter, da han drog til Carthage. Han brokkede sig ikke, da han drog til Carthage. Hvilken enestående evne til at udholde vel!

Joseph vidste, i hvilken retning han vendte. Det var i retning af Frelseren Jesus Kristus, til hvem han lyttede, lige siden vor

himmelske Fader første gang talte til den unge Joseph og sagde: »Det er min elskede Søn. Hør ham!« (JS–H 1:17).¹³

Profeten Joseph Smiths liv og mission hjælper os til at vende os mod de stier, der fører til evigt liv.

Jeg er taknemlig for den mand, for hans lærdomme, for hans åbenbaringer, for det han har efterladt til os, for det var gennem ham, at evangeliet blev gengivet på jorden. Jeg tror ikke, at der er nogen smukkere beretning i hele historien end den enkle, uskyldsrene beretning om den unge dreng, der gik ud i skoven nær sit hjem, knælede i bøn og modtog himmelsk besøg.

Nu ser vi på hans liv og på hans værk. Mange har snaget i dem for at finde mysteriet bag de nedskrevne ord, men der er ikke noget mysterium ... Der var en enkel tro, troen hos en ung dreng, der skulle oplæres i alt det, der hørte Gud til. Og som tiden gik blev denne unge mand, uden lærde bedrifter og uden uddannelse, uddannet af Herren til de ting, der ville komme.

Nu har vi fået intelligens og en hjerne. Vi skal bare træne og udvikle den, ligesom Herren instruerede Joseph i at gøre, og have en enkel tro ligesom ham og være villig til at følge enkle instruktioner. Når vi gør det og følger den vej, som [Herren] vil have os til at følge, og lærer det, som han vil, at vi skal lære, så ser vi, at vores liv er blevet rensset for alt, som er i modsætning til Guds hensigter, og sådan var det med Joseph. Han blev en mand, der kom tæt på at blive fuldkommen, for han havde rensset sin sjæl og sit sind og levede tæt på Herren og kunne tale med ham og høre ham tale om det, som han efterlod os gennem sine åbenbaringer. Gennem sine åndelige øjne har han været i stand til at se det, der var sket, og det, der lå forude, og vi har fået bevis på sandheden af det, som han har set ...

Jeg er taknemlig for mit medlemskab af Kirken, og mit vidnesbyrd om dens guddommelighed afhænger af den enkle historie om drengen, der knælede under træerne og modtog himmelske besøgende – ikke én Gud, men to særskilte, individuelle personer, Faderen og Sønnen, der atter på jorden åbenbarede Guddommens individer. Min tro og mit vidnesbyrd afhænger af denne enkle

beretning, for hvis den ikke er sand, falder mormonismen. Hvis den er sand – og det vidner jeg om, at den er – er det en af de største enkeltbegivenheder i hele historien.

Det er min bøn, at når vi mindes og tænker over denne store profet liv, at vi er taknemlige i vores hjerte for det, der er kommet ind i vores liv på grund af hans seergave og hans åbenbaringer til os – en udvalgt seer, oprejst af Herren for at vejlede os i disse sidste dage, så vi kan træde tilbage på de stier, der vil føre os til ophøjelse og evigt liv.¹⁴

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Tænk over præsident Hunters lærdomme om Joseph Smiths første syn (se afsnit 1). Hvordan har jeres vidnesbyrd om det første syn påvirket jer? Hvorfor er det vigtigt for sidste dages hellige at have et vidnesbyrd om, at Joseph Smith var Guds profet?
- Hvilke indtryk får I, når I gennemlæser præsident Hunters lærdomme om organiseringen af Kirken? (Se afsnit 2). Hvilke velsignelser har I og jeres familie fået gennem Jesu Kristi genoprettede kirke?
- Hvorfor er det en hjælp at forstå betydningen af titlerne *profet*, *seer* og *åbenbarer*? (Se afsnit 3). Hvordan er I blevet velsignet af profeter, seere og åbenbarere?
- I afsnit 4 skitserer præsident Hunter nogle af grundene til, at vi priser Joseph Smith. Hvordan øger disse lærdomme jeres påskønnelse af profeten Joseph? Hvad kan I lære af Joseph Smiths eksempel?
- Gennemgå præsident Hunters lærdomme om Joseph Smiths tro, åndelige uddannelse og lydighed (se afsnit 5). Hvordan gælder disse lærdomme os? Hvordan kan vi vise taknemlighed for de velsignelser, vi har fået gennem profeten Joseph Smith?

Skriftstedshenvisninger

JSO, 1 Mos 50:25-33; Dan 2:44; Ef 2:19-22; 4:11-14; L&P 1:17-32; 5:9-10; 122:1-2; 135; JS-H

Studiehjælp

»Når du føler den glæde, der kommer ved at forstå evangeliet, ønsker du at anvende det, du lærer. Stræb efter at leve i harmoni med din forståelse. At gøre det vil styrke din tro, din kundskab og vidnesbyrd« (*Forkynd mit evangelium*, 2007, s. 19).

Noter

1. I Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994, s. 7; se også s. 6.
2. »The Temple of Nauvoo«, *Ensign*, sep. 1994, s. 63-64.
3. »Come to the God of All Truth«, *Ensign*, sep. 1994, s. 73.
4. I Conference Report, okt. 1963, s. 100-101.
5. Se »Den 6. april 1830«, *Stjernen*, juli 1991, s. 61.
6. Se »Den 6. april 1830«, s. 60.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, red. Clyde J. Williams, 1997, s. 228.
8. Se »Den 6. april 1830«, s. 61, 62.
9. Se »Den 6. april 1830«, s. 60.
10. Se »Den 6. april 1830«, s. 61.
11. I Conference Report, okt. 1963, s. 101.
12. »Joseph Smith the Seer«, i *The Annual Joseph Smith Memorial Sermons*, 2 bind, 1966, 2:193-194.
13. »The Temple of Nauvoo«, s. 63-64.
14. »Joseph Smith the Seer«, 2:197-198.

*Freiserens tomme grav proklamerer for hele verden:
»Han er ikke her, han er opstået« (Luk 24:6).*

Jesu Kristi forsoning og opstandelse

»Vi skal opstå fra den jordiske død og få evigt liv på grund af Frelserens sonoffer og opstandelse.«

Fra Howard W. Hunters liv

Den 20. marts 1934 blev Howard og Claire Hunters første barn født. Det var en søn, som de gav navnet Howard William Hunter jun. og kaldte Billy. I løbet af sommeren lagde de mærke til, at Billy var lidt sløv. Lægerne diagnosticerede ham med blodmangel, og Howard donerede blod to gange til transfusioner, men Billys tilstand blev ikke bedre. Yderligere prøver påviste et alvorligt tarmproblem, der forårsagede, at Billy mistede blod. Lægerne opererede ham, mens Howard lå ved siden af sin søn og gav blod, men resultatet var ikke opmuntrende. Tre dage senere den 11. oktober 1934 døde lille Billy stille, mens hans forældre sad ved hans seng. »Vi var lammet af sorg, da vi forlod hospitalet og gik ud i natten,« skrev Howard.¹

Præsident Hunter blev styrket i sit vidnesbyrd om Frelserens forsoning og opstandelse gennem oplevelsen med Billys og andre kæres død. »Det er vores faste overbevisning, at [forsoningen] er virkelig,« sagde han, »og intet er vigtigere i hele den guddommelige frelsesplan end Jesu Kristi sonoffer. Vi tror på, at frelse kommer på grund af forsoningen. Hvis den ikke var der, ville hele skabelsesplanen være forgæves ... Uden dette sonoffer ville den timelige død være enden, og der ville ikke være nogen opstandelse og ikke noget formål med vores åndelige liv. Der ville ikke være noget håb om evigt liv.«²

Ved aprilkonferencerne, der blev afholdt omkring påske, talte præsident Hunter ofte om Jesu Kristus opstandelse. Ved aprilkonferencen i 1983 sagde han:

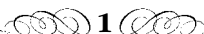
»I denne påsketid har jeg en stærk følelse af vigtigheden af min forpligtelse til at vidne om virkeligheden af Frelserens opstandelse.

Mine brødre og søstre, der er en Gud i himlen, som elsker og bekymrer sig om jer og om mig. Vi har en Fader i himlen, som sendte sin førstefødte blandt sine åndelige børn, sin Enbårne i kødet, for at være et jordisk eksempel for os, for at påtage sig verdens synder og dernæst lade sig korsfæste for verdens synder og opstå ...

Det er i sandhed et smukt budskab – der er et liv efter døden; vi kan vende tilbage og leve med vor Fader i himlen igen på grund af det offer, Frelseren ydede for os, og på grund af vores omvendelse og lydighed mod befalingerne.

I dette smukke påskemorgengry, hvor tankerne i den kristne verden vendes mod Jesu opstandelse i nogle få øjeblikke, bør vi udtrykke vores påskønnelse over for vor himmelske Fader for den store frelsesplan, som er udfærdiget for os.³

Howard W. Hunters lærdomme

Forsoningen var den reneste form for kærlighed fra vor himmelske Fader og hans elskede Søn, Jesus Kristus.

Jesu Kristi opstandelse var en forudordineret opgave fra vor himmelske Fader for at forløse hans børn fra deres faldne tilstand. Det var en kærlighedsgerning fra vor himmelske Faders side at lade sin Enbårne sone for os. Det var den reneste form for kærlighed fra hans elskede Søn at udføre forsoningen.

Jeg har ved mange lejligheder stået i Getsemane have. Jeg har i mit sind tænkt over Frelserens lidelse og kval – den kval, som han oplevede, da vor himmelske Fader lod ham, på en måde, som vi slet ikke kan fatte, påtage sig hele menneskehedens smerter og synder. Min sjæl var fyldt med sorg, da jeg tænkte på hans store offer for menneskeheden.

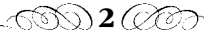
Jeg stod nedenfor Golgata, Hovedskalstedet, og tænkte over ydmygelserne ved korsfæstelsen, hvilket førte til vor Frelseres jordiske død, men som tilvejebragte hans og hele menneskehedens udødelighed. Og atter er min sjæl blevet beroliget.

Og jeg stod foran graven i haven og forestillede mig den glørværdige opstandelsesdag, hvor Frelseren kom levende ud af graven,

opstanden, udødelig. Når jeg tænker over det, svulmer mit hjerte af glæde.

Gennem disse oplevelser har jeg udøst mit hjerte i taksigelse og påskønnelse til vor himmelske Fader for den kærlighed, som han og hans Søn har givet os gennem det glørværdige sonoffer. Med Charles Gabriels ord: »O, se hvilken kærlighed, Jesus har vist mod mig, at han for min frelse og salighed ofred sig, at lide og dø for en synder så arm som jeg, at give mig bolig og tage mig hjem til sig. O, hvilken kærlighed, at han til jord kom ned og døden for mig led, o, hvilken kærlighed, himmelsk kærlighed« ...

Jeg bærer mit vidnesbyrd om, mine brødre og søstre, at vor himmelske Fader sendte sin elskede Søn Jesus Kristus til verden for at opfylde de betingelser, hvorpå frelsesplanen beror. Forsoningen er et tegn på hans store kærlighed til os.⁴

Frelseren påtog sig alle vore synder, svagheder, kvaler og smerter.

Senere, da Jesus og hans apostle mødtes for at fejre påsken, nød de nadverens symboler, som Jesus indstiftede ved dette, deres sidste måltid sammen, og derpå gik de op på Oliebjerget.

Lige til det sidste forkyndte den evige lærer om offerlammet. Han fortalte, hvordan han ville blive slået, og at disciplene ville blive spredt som får uden hyrde (se Matt 26:31). »Men efter at jeg er opstået,« sagde han, »går jeg i forvejen for jer til Galilæa« (Matt 26:32).

I de efterfølgende timer svedte Kristus blod. Han blev pisket af netop de ledere, som påstod at være vogtere af hans lov, og han blev korsfæstet sammen med røvere. Det var, som kong Benjamin i Mormons Bog profeterede: »Og se, han skal lide fristelser og legemlige smerter, sult, tørst og udmattelse, ja, mere end mennesker kan udholde, uden at det forvolder døden; for se, der kommer blod fra hver pore, så stor skal hans kval være over sit folks ugudelighed og vederstyggeligheder ...

Og se, han kommer til sine egne, for at frelse kan blive menneskenes børn til del, ja, ved tro på hans navn; og selv efter alt dette

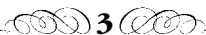
skal de betragte ham som et menneske og sige, at han har en djævel i sig, og skal piske ham og skal korsfæste ham» (Mosi 3:7, 9).

Det er profeten Alma, vi kan takke for vores kundskab om, hvor meget Jesus faktisk led: »Og han skal gå omkring og lide smerter og trængsler og fristelser af enhver art; og dette for at det ord må blive opfyldt, som lyder: Han vil påtage sig sit folks smerter og sygdomme.

Og han vil påtage sig døden, så han kan løse dødens bånd, som binder hans folk; og han vil påtage sig deres skrøbeligheder, så hans indre kan fyldes med barmhjertighed, hvad angår kødet, så han, hvad angår kødet, kan vide, hvorledes han kan bistå sit folk, hvad angår deres skrøbeligheder» (Alma 7:11-12).

Tænk over det! Da hans legeme blev nedtaget fra korset og i en fart anbragt i en lånt grav, da havde han allerede – Guds syndfri Søn – påtaget sig, ikke alene enhver menneskesjæls synder og fristelser – dersom de omvender sig – men også al vores sygdom og sorg og smerter af enhver art. Han led alt dette på samme måde, som vi lider dem i kødet. Han led alle disse smerter. Han gjorde dette for at fuldkommengøre sin barmhjertighed og for at være i stand til at hæve os over enhver jordisk prøvelse.⁵

Vi kan faktisk træffe forkerte valg, dårlige valg, sårende valg. Og af og til gør vi det, men det er her, Jesu Kristi mission og barmhjertighed når sin fulde magt og herlighed ... Han har sørget for en formidlende forsoning for de forkerte valg, vi træffer. Han er vores talsmand hos Faderen og har i forvejen betalt for de fejl og tåbeligheder, vi ofte ser i udøvelsen af vores frihed. Vi må acceptere hans gave, omvende os fra disse fejl og følge hans befalinger for at kunne få fuld fordel af hans forløsning. Tilbuddet er der altid; vejen er altid åben. Vi kan altid, selv i vore mørkeste timer og under vore forfærdeligste fejl, se hen til Guds Søn og leve.⁶

Jesus Kristus opstod fra graven og var opstandelsens førstegrøde.

Lad os gå tilbage i tiden til disse sidste begivenheder i det hellige land. Herrens jordiske liv nærmede sig sin afslutning. Han havde helbredt syge, oprejst døde, han havde udlagt skrifterne – indbefattet

profetierne om sin egen død og opstandelse. Han sagde til sine disciple:

»Se, vi går op til Jerusalem, og Menneskesønnen skal overgives til ypperstepræsterne og de skriftkloge,

og de skal dømme ham til døden og overgive ham til hedningerne, og han skal blive hånet, pisket og korsfæstet, og på den tredje dag skal han opstå (Matt 20:18-19) ...

Ved daggry den tredje dag var Maria Magdalene og »den anden Maria« ude ved graven, hvor Jesu livløse legeme var lagt (Matt 28:1; se også Mark 16:1; Luk 24:10). Forinden var ypperstepræsterne og farisæerne gået til Pilatus og havde overtalt ham til at sætte vagt ved gravens indgang, »for at ikke hans disciple skal komme og stjæle ham og sige til folket: Han er opstået fra de døde« (Matt 27:64). Men to mægtige engle havde rullet stenen bort fra gravens indgang, mens vagterne var flygtet i rædsel ved synet af dem.

Da kvinderne kom ud til graven, fandt de den åben og tom. Men englens var blevet der for at fortælle dem den største nyhed, som nogensinde er nået menneskenes ører: »Han er ikke her; han er opstået, som han har sagt« (Matt 28:6).⁷

Ingen kristen, kanoniseret lære er vigtigere for hele menneskeheden end læren om Guds Søns opstandelse. Gennem ham vil alle mennesker – mænd, kvinder og børn, der nogensinde har været, eller som vil blive født til denne verden – få del i opstandelsen.

Trods den store betydning vi tillægger opstandelsen i vores lære, så er der måske alligevel mange af os, som ikke helt har fået den fulde forståelse af dens åndelige betydning og evige storhed. Hvis vi havde, så ville vi forundres over lærens skønhed, ligesom Nefis bror Jakob, og vi ville gyse over det alternativ, vi ville have mødt, dersom vi ikke havde fået del i denne guddommelige gave. Jakob skrev:

»O, hvor stor er ikke Guds visdom, hans barmhjertighed og nådel! For se, hvis kødet aldrig mere skulle opstå, måtte vores ånd blive underkastet den engel, som faldt fra den evige Guds nærhed og blev Djævelen, for aldrig mere at opstå« (2 Ne 9:8).

Opstandelsen er helt klart det centrale i enhver kristens tro; det er det største af alle mirakler, der blev udført af verdens Frelser.

Jesus Kristus viste sig for Maria Magdalene kort tid efter, at han var opstået (se Joh 20:1-18).

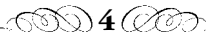
Uden den ville vi intet håb have. Lad mig benytte Paulus' ord: »Hvis der ikke findes nogen opstandelse fra de døde ... er vores prædiken tom, og ... vi kommer så ... til at stå som falske vidner om Gud, fordi vi har vidnet imod Gud, at han har oprejst Kristus ... men er Kristus ikke opstået, er jeres tro forgæves, så er I stadig i jeres synder (1 Kor 15:13-15, 17).⁸

Uden opstandelsen ville Jesu Kristi evangelium være en jere-miade af visdomsord og tilsyneladende uforklarlige mirakler, men visdomsord og mirakler som ikke ville sejre i den sidste ende. Nej, den endelige sejr ligger i det sidste mirakel. For første gang i menneskehedens historie var der én, som opstod fra de døde for at blive udødelig. Han *var* Guds Søn, Søn af vor udødelige Fader i himlen, og hans sejr over den fysiske og åndelige død er de gode nyheder, som enhver kristen tunge bør berette om.

Den evige sandhed er, at Jesus Kristus opstod fra graven som opstandelsens førstegrøde (se 1 Kor 15:23). Vidnerne om denne vidunderlige begivenhed kan ikke drages i tvivl.

Blandt vidnerne er Herrens apostle. Det hellige apostelembede er faktisk en kaldelse til at bære vidnesbyrd for verden om Herren Jesu Kristi guddommelighed. Joseph Smith sagde: »De fundamentale principper og grundsætninger i vores religion er apostlenes og profeternes vidnesbyrd om Jesus Kristus, at han døde, blev begravet og igen opstod den tredje dag og fór til himlen; og alt andet, som falder ind under vores religion, er kun tillæg dertil« (Profeten Joseph Smiths lærdomme, s. 143) ...

Når Kristus underviste apostlene, lod han dem vide, »at Menneskesønnen skulle lide meget og forkastes af de ældste og ypperstepræsterne og de skriftkloge og slås ihjel og opstå tre dage efter« (Mark 8:31). Og således blev det. Han blev korsfæstet og lagt i graven. På den tredje dag opstod han til livet igen – hele menneskehedens Frelser og opstandelsens førstegrøde. Alle mennesker vil blive frelst fra graven og vil leve igen på grund af hans sonoffer. Dette har altid været apostlenes vidnesbyrd, hvilket også jeg bærer mit vidnesbyrd om.⁹

Jesus viste sig for mange efter sin opstandelse.

I dagene efter Herrens opstandelse viste han sig for mange. Han fremviste sine fem sår for dem. Han vandrede sammen med dem, talte og spiste sammen med dem, for at der ikke skulle være skyggen af tvivl om, at et opstandent legeme virkelig er fysisk og håndgribeligt af kød og knogler. Senere betjente han nefitterne, som han befalede således: »Rejs jer, og kom hen til mig, så I kan stikke jeres

hænder i min side, og så I også kan føle naglemærkerne i mine hænder og i mine fødder, så I kan vide, at jeg er Israels Gud og hele jordens Gud og er blevet slået ihjel for verdens synder.

Og ... mængden kom frem og stak deres hænder i hans side og følte naglemærkerne i hans hænder og i hans fødder; og dette gjorde de, idet de kom frem en efter en, indtil de alle var kommet frem, og med deres egne øjne så og med deres egne hænder følte og med vished vidste og aflagde vidnesbyrd om, at det var ham, om hvem det var skrevet af profeterne, at han skulle komme (3 Ne 11:14-15).

Det er alle menneskers ansvar og glæde overalt at »søge denne Jesus, om hvem profeterne og apostlene har [vidnet]« (Eter 12:41) og at få et åndeligt vidnesbyrd om hans guddommelighed. Det er alle menneskers ret og velsignelse ydmygt at kunne søge, høre Helligåndens stemme og vidne om Faderen og hans opstandne Søn.¹⁰

Vidnesbyrdene fra dem, der så [Jesus] som en levende person efter hans død, er aldrig blevet modsagt. Han viste sig mindst ti eller elleve gange: For Maria Magdalene og de andre kvinder i haven, for de to disciple på vejen til Emmaus, for Peter ved Jerusalem, for apostlene, da Thomas ikke var til stede og senere, da han var til stede, for apostlene ved Galilæas Sø og på et bjerg for flere end 500 mennesker på en gang, for Jakob, Herrens bror, og for apostlene ved tiden for himmelfarten.¹¹

Jeg vil, som én der er kaldet og ordineret til at vidne om Jesu Kristi navn for verden, bære mit vidnesbyrd denne påske om, at han lever. Han har et helliggjort, udødeligt legeme af kød og knogler. Han er Faderens enbårne Søn i kødet. Han er Frelseren, verdens liv og lys. Efter sin korsfæstelse og død viste han sig som et opstandent væsen for Maria, Peter, Paulus og mange andre. Han viste sig for nefitterne. Han viste sig for den unge profet, Joseph Smith, og for mange andre i denne uddeling.¹²

Vi skal opstå fra døden og få evigt liv.

I påsken fejrer vi udødeligheden, som alle mennesker fik gratis, så de kan opstå til liv og få helet alle deres sår. Selv om alle skal

dø – det er et led i den evige plan for vækst og udvikling – så kan vi dog alle finde trøst i salmistens ord: »Om aftenen slår gråden sig ned, om morgenen er der jubel (Sl 30:6).

Det var Job, der kom med det, vi kunne kalde alle tiders spørgsmål: »Kan en, der er død, få liv?« (Job 14:14). Kristi svar har lydt ned gennem tiderne lige til nu: »For jeg lever, og I skal leve« (Joh 14:19).¹³

Der sker en adskillelse af ånden og legemet, når døden indtræder. Opstandelsen vil atter forene ånden med legemet, og legemet bliver et åndeligt legeme, et af kød og knogler, men levendegjort af ånden i stedet for af blod. Således skal vores legeme, der efter opstandelsen bliver levendegjort af ånden, blive udødeligt og aldrig dø. Det er betydningen af Paulus' udtalelser, at »når der findes et sjæleligt legeme, findes der også et åndeligt legeme«, og »kød og blod kan ikke arve Guds rige« (se 1 Kor 15:44, 50). Det naturlige legeme er kød og blod, men når det bliver levendegjort af ånden i stedet for af blod, kan og vil det indtræde i riget ...

Jeg er overbevist om, at Gud lever, og at Jesus er Kristus. Ligesom Paulus, der bar vidnesbyrd for de hellige i Korinth i hans brev i påsken for så mange år siden, så tilføjer jeg mit vidnesbyrd om, at vi skal opstå fra den jordiske død og få evigt liv på grund af Frelserens sonoffer og opstandelse. I mit sind forestiller jeg mig ham med udstrakte arme til alle, der vil høre:

»Jeg er opstandelsen og livet; den, der tror på mig, skal leve, om han end dør.

Og enhver, som lever og tror på mig, skal aldrig i evighed dø« (Joh 11:25-26).¹⁴

Kristi opstandelse indvarsler velsignelserne ved udødelighed og muligheden for at opnå evigt liv. Jesu tomme grav råber til hele verden: »Han er ikke her, han er opstået« (Luke 24:6). I disse ord ligger alt det håb, alle de forsikringer og al den tro, der er nødvendig for at støtte os i vores udfordrende og til tider sorgfyldte liv.¹⁵

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Hvordan viser forsoningen, at vor himmelske Fader og Jesus Kristus elsker os? (Se afsnit 1). Hvordan kan vi vise taknemlighed for denne kærlighedsgave? (se L&P 42:29).
- Når I gennemgår afsnit 2, så se efter de mange måder, hvorpå forsoningen er til velsignelse for os. Hvordan forøger præsident Hunters lærdomme og brug af skrifterne jeres forståelse af forsoningen? Hvilke oplevelser har styrket jeres vidnesbyrd om forsoningen? Hvordan kan forsoningens kraft styrke jer, når I har prøvelser?
- Hvilke indtryk får I, når I studerer præsident Hunters lærdomme om opstandelsen? (Se afsnit 3). Hvordan kan vi bedre påskønne opstandelsens betydning?
- Gennemgå afsnit 4, hvor præsident Hunter fortæller om de mange vidner til Jesu Kristi opstandelse. Hvorfor er disse vidners vidnesbyrd betydningsfulde?
- Tænk over præsident Hunters lærdom om, at opstandelsen tilvejebringer »alt det håb, alle de forsikringer og al den tro, der er nødvendig for at støtte os i vores udfordrende og til tider sorgfyldte liv« (afsnit 5). Hvordan er opstandelsen en kilde til håb og trøst for jer? Hvordan har et vidnesbyrd om opstandelsen beriget jeres liv?

Skriftstedshenvisninger

Joh 10:17-18; 2 Ne 2:6-9, 22-27; 9:19-25; 3 Ne 27:13-16; L&P 18:10-16; 19:15-20; Moses 6:59-60

Studiehjælp

»Planlæg studieaktiviteter, som opbygger din tro på Frelseren« (*Forkynd mit evangelium*, 2007, s. 22). Når I studerer, kan I for eksempel stille jer selv følgende spørgsmål eller lignende: »Hvordan kan disse lærdomme hjælpe mig til at øge min forståelse af Jesu Kristi forsoning? Hvordan kan disse lærdomme hjælpe mig til at blive mere lig Frelseren?«

Noter

1. I Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994, s. 88; se også s. 86-87.
2. I Conference Report, okt. 1968, s. 139.
3. Se »Beviser på opstandelsen«, *Den danske Stjerne*, okt. 1983, s. 27.
4. »The Atonement of Jesus Christ«, tale holdt ved et seminar for missionspræsidenter, 24. juni 1988, s. 2-3, 7, Kirkens historiske bibliotek i Salt Lake City; se også *The Teachings of Howard W. Hunter*, red. Clyde J. Williams, 1997, s. 8-9.
5. Se »Han er opstanden«, *Stjernen*, juli 1988, s. 13-14.
6. Se »Valgfrihedens røde tråd«, *Stjernen*, jan. 1990, s. 16.
7. Se »Han er opstanden«, s. 13, 14.
8. Se »Han er opstanden«, s. 13.
9. Se »En apostels vidnesbyrd om opstandelsen«, *Stjernen*, Rapport fra aprilkonferencen 1986, s. 13, 14.
10. Se »Han er opstanden«, s. 14.
11. I Conference Report, apr. 1963, s. 106.
12. Se »Han er opstanden«, s. 14.
13. Se »En apostels vidnesbyrd om opstandelsen«, s. 13.
14. I Conference Report, apr. 1969, s. 138-139.
15. Se »En apostels vidnesbyrd om opstandelsen«, s. 13.

Som medlem af De Tolv Apostles Kvorum opfordrede præsident Howard W. Hunter de sidste dage hellige til at følge Kirkens præsident.

Fortsat åbenbaring gennem levende profeter

»Vi bliver ledt af en levende profet – en, der modtager åbenbaring fra Herren.«

Fra Howard W. Hunters liv

Efter at Howard W. Hunter blev opretholdt som præsident for Kirken ved oktoberkonferencen 1994, udtrykte han sine følelser om sit hellige ansvar:

»Mine kære brødre og søstre, tak for jeres opretholdelse. Jeg træder frem for jer ydmyg og sagtmodig og bedrøvet over den nylige bortgang af vores elskede profet, præsident Ezra Taft Benson. Mit hjerte er dybt rørt ved min kære vens bortgang, især i betragtning af de nye opgaver, jeg har fået.

Jeg har udgydt mange tårer og har søgt min Fader i himlen i inderlig bøn med et ønske om at kunne leve op til denne høje og hellige kaldelse. Jeg har bedt om at være værdig til at bære denne opgave, som tretten andre mænd i denne uddeling har båret. Måske kan kun de, når de ser fra den anden side af sløret, fuldt ud forstå vægten af det ansvar og den store afhængighed af Herren, jeg føler ved at acceptere denne hellige kaldelse.«

Præsident Hunter forklarede, at han fandt styrke i sin overbevisning om, at denne kirke ikke kun ledes af mennesker, men af Jesus Kristus selv, der forbereder og inspirerer dem, han kalder til at præsidere:

»Min største styrke i de sidste måneder har været mit faste vidnesbyrd om, at dette er Guds værk og ikke menneskers. Jesus Kristus leder denne kirke. Han leder den i ord og gerning. Jeg er dybt bæret, mere end ord kan udtrykke, over for en tid at være kaldet til at være et redskab i hans hænder ved at præsidere over hans kirke. Men uden den sikre viden om, at Kristus står i spidsen for Kirken,

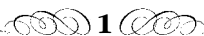
kunne hverken jeg eller nogen anden mand bære vægten af den kaldelse, jeg har modtaget.

Når jeg påtager mig dette ansvar, anerkender jeg Guds mirakuløse hånd i mit liv. Han har gentagne gange skånet mit liv og gengivet mig min styrke. Han har gentagne gange ført mig tilbage fra grænsen til evigheden og har tilladt, at jeg fortsatte min gerning på jorden en tid endnu. Jeg har nu og da undret mig over, hvorfor mit liv er blevet skånet. Men nu er jeg holdt op med at stille det spørgsmål og beder kun om Kirkens medlemmers tro og bønner, så vi kan arbejde sammen, hvor jeg skal arbejde med jer for at opfylde Guds hensigter i denne del af vores tilværelse ...

Det er 35 år siden, jeg blev opretholdt som medlem af De Tolvs Kvorum. Disse år har været rige på forberedelser ... Min gang er langsommere nu, men min forstand er klar, og min ånd er ung ...

Som mine brødre før mig modtager jeg med denne kaldelse forsikringen om, at Gud vil lede sin profet. Jeg accepterer ydmygt kaldelsen til at tjene og erklærer med salmisten: »Herren, min styrke, mit skjold, på ham stoler mit hjerte. Da jeg fik hjælp, jublede mit hjerte.» (Sl 28:7).¹

Howard W. Hunters lærdomme

I hver uddeling har Gud oprejst profeter som sine talsmænd.

Når man vender siderne i Det Gamle Testamente, ser man det, der er blevet skrevet tidligere af store mænd, der blev betegnet som profeter. Bøgerne i Det Nye Testamente indeholder blandt andet skrivelser, lærdomme og beretninger fra mænd fra en senere uddeling, som er blevet betegnet som profeter. Vi har også optegnelser fra profeter fra den vestlige del af verden, som løftede deres røst, forkyndte Herrens ord, talte mod uretfærdighed og underviste i evangeliets principper. Alle disse har efterladt deres vidnesbyrd.

En profet er en, der er blevet kaldet og oprejst af Herren til at fremme Guds hensigter blandt hans børn. Han er en, der har modtaget præstedømmet og taler med myndighed. Profeter er lærere og forsvarere af troen. De bærer vidnesbyrd om Herren Jesu Kristi

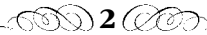
guddommelighed. Profeter har forudsagt fremtidige begivenheder, men det er ikke deres vigtigste ansvar, selvom det kan være bevis på profetisk kraft.

Der har altid været brug for retfærdige ledere i de forskellige tiders uddelinger, og Gud valgte profeter til det formål lang tid før, de kom ned til jordelivet (se Jer 1:5; Abr 3:23).²

Et studium af Herrens åbenbaringer i de hellige skrifter bekræfter, at Kirken og profeterne ledes af fortsat åbenbaring i enhver tidsalder. Var det ikke for fortsat åbenbaring, ville Noa ikke have været beredt til den oversvømmelse, der ramte jorden. Abraham ville ikke være blevet ført fra Karan til Hebron, det forjættede land. Fortsat åbenbaring førte israelitterne ud af fangenskab og tilbage til deres forjættede land. Missionering og genopbygning af Salomos tempel blev ledet ved åbenbaring til profeterne, og forbuddet til israelitterne mod at tilegne sig hedenske skikke blev givet på samme vis.

Før himmelfarten lovede Kristus de tilbageblevne elleve apostle: »Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende« (Matt 28:20). Efter sin himmelfart ledte han kirken gennem åbenbaring indtil apostlenes død og efterfølgende frafald fra Jesu Kristi kirke.³

Kirken har ned gennem historien, deriblandt i vor tid, haft en profet, seer og åbenbarer. Kirkens overhoved er Jesus Kristus, som leder sin profet ... Hans rådgivere [og] medlemmerne af De Tolvs Råd ... er også profeter, seere og åbenbarere ... Medlemmer af Kirken behøver ikke lytte til en usikker trompet. De kan tro på deres ledes røst og vide, at de bliver ledt af Herren.⁴

Gud vejleder sine børn gennem en levende profet i vore dage.

Et tydeligt tegn på de sidste dage, som vil gå forud for Herrens endelige andet komme, blev set af den samme apostel, som skrev Johannes' Åbenbaring. Han sagde:

»Jeg så endnu en engel flyve midt oppe under himlen; den havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden, og for alle folkeslag og stammer, tungemål og folk« (Åb 14:6) ...

Vi bærer vidnesbyrd for hele verden om, at himmelske forkyn- dere allerede har vist sig i vor tid, med myndighed fra himlen til at gengive sandheder, der var forsvundne på grund af fordærvede lærdomme og skikke. Gud har atter talt, og vil til stadighed sørge for vejledning til alle mennesker gennem en levende profet i dag. Vi erklærer, at han som lovet altid er med sine tjenere, at han leder og styrer Kirkens anliggender overalt i verden. Som i tidligere tider foregår missioneringen, opførelse af templer og kaldelse af præste- dømmelige embedsmænd ved åbenbaret ledelse, og advarslers mod samfundets onder, som kan forhindre frelse for vor Faders børn, kommer ligeledes gennem åbenbaring.

I en åbenbaring til én af vor tids profeter, Joseph Smith, sagde Herren:

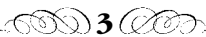
»For jeg gør ikke forskel på nogen og vil, at alle mennesker skal vide, at den dag hastigt kommer – timen er endnu ikke kommet, men er nær for hånden – da fred skal borttages fra jorden, og Djæ- velen skal have magt over sit eget rige.

Og også Herren skal have magt over sine hellige og skal regere midt iblandt dem« (L&P 1:35-36).

Frelseren leder og regerer midt blandt sine hellige i dag gennem fortsat åbenbaring. Jeg bevidner, at han er med sine tjenere på denne dag og vil være det indtil jordens ende.

Må vores forståelse ikke blive så begrænset, at vi mener, at åben- baringer kun blev givet til folk i gammel tid. Gud er barmhjertig og elsker sine børn i alle tidsaldre, og han har åbenbaret sig i vor tid.⁵

Herren har åbenbaret sit sindelag og sin vilje til sine salvede pro- feter. Der er en uendelig strøm af åbenbaringer, der konstant flyder fra himlens kilder til Guds salvede tjenere på jorden. Siden profeten Joseph Smiths død er Herrens røst til sine profeter fortsat som før.⁶

I denne tid med åndelig tørke kan vi finde åndelig overflod ved at adlyde profetens røst.

Tørke var en almindelig plage på Det Gamle Testaments tid, og folk forstod de ødelæggende konsekvenser af en fejlslagen høst og sultende mennesker. Amos anvendte denne forståelse ved sin

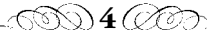
forudsigelse af åndelig tørke. Han sagde: »Ikke hunger efter brød eller tørst efter vand, men efter at høre Herrens ord« (Am 8:11) ...

Nutidige forlydender om folks og religiøse institutioners forvirring og frustration, når de forsøger at løse deres religiøse tvivl og konflikter, minder os om disse ord af Amos: »De [skal] strejfe rundt og søge efter Herrens ord, men de finder det ikke« (Am 8:12).

De forsøger at finde løsningen uden at bygge på åbenbaringsens klippe, som Herren siger, at vi skal gøre (se Matt 16:17-18) ...

Forvirringen og frustrationerne, som verden lider af, er ikke udbredt blandt Kirkens trofaste medlemmer ... Der er en troværdig røst til den, der har tro og viljen til at tro. Vi lever i sandhed i en tørkeperiode, som Amos beskrev ... Men ikke desto mindre er der mange, der i det, der synes at være en åndelig tørke, har fundet åndelig overflod.

Det er ... mit ydmyge vidnesbyrd, at evangeliet i dets fylde er blevet gengivet i disse sidste dage, og der er en profet på jorden i dag, som viderebringer Herrens hensigter og vilje til dem, der vil høre og have troen til at følge ham.⁷

**Hvis vi følger de levende profeters lærdomme,
vil vi ikke komme på afveje.**

For folk i tidligere uddelinger og tider var den vigtigste profet den, der levede på det tidspunkt, og som underviste i og åbenbarede Herrens vilje på deres tid. I hver af de tidligere uddelinger har Herren oprejst profeter som sine talsmænd i den særlige tidsperiode og til de specifikke problemer på den tid.

Det er den nuværende, levende profet, der er vores leder, vores lærer. Det er fra ham, at vi modtager vejledning i den moderne verden. Fra alle jordens hjørner udtrykker alle vi, der opretholder ham som Herrens profet, vores påskønnelse for denne kilde til guddommelig vejledning ...

Når profeterne fra begyndelsen og til vore dage passerer revy i vores sind, bliver vi klar over den store velsignelse, vi får på grund af en levende profets indflydelse. Historien bør lære os, at medmindre vi er villige til at give agt på advarslerne og følge Herrens profets belæringer, vil vi være underlagt Guds dom.⁸

Kun Kirkens præsident har retten til at modtage åbenbaring for hele Kirken eller til at komme med officielle fortolkninger af skrifterne eller Kirkens lære:

»Ingen skal blive udpeget til at modtage befalinger og åbenbaringer i denne kirke, med undtagelse af [Kirkens præsident], for han modtager dem ligesom Moses« (L&P 28:2).⁹

Hvis vi følger Kirkens lederes råd, anvisninger og lærdomme, når de belærer os, så vil vi ikke komme på afveje omkring det, der er vigtigt for vores egen personlige frelse og oplyselse.¹⁰

Jeg er overvældet af taknemlighed for de åbenbaringer, som har fastsat det fremragende system, hvorved hans kirke ledes. Hver mand, der ordineres til apostel og indsættes som medlem af De Tolvs Kvorum, bliver opretholdt som profet, seer og åbenbarer. Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum er kaldet og ordineret til at bære præstedømmets nøgler. De har myndighed til og ansvar for at lede Kirken, administrere dens ordinancer, undervise i dens lære og at fastlægge og bevare dens fremgangsmåder.

Når Kirkens præsident er syg eller ude af stand til at fungere fuldt ud i alle sit embedes pligter, fortsætter hans to rådgivere, som sammen med ham udgør Det Første Præsidentskabs Kvorum, præsidentskabets arbejde. Ethvert større spørgsmål, retningslinje, program eller læresætning overvejes i bøn i et råd bestående af rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum. Ingen beslutning kommer fra Det Første Præsidentskab og De Tolvs Kvorum uden fuldstændig enighed blandt alle involverede.

Kirken følger dette inspirerede mønster og vil bevæge sig fremad uden afbrydelse. Kirkens ledelse og anvendelse af de profetiske gaver vil altid ligge hos de apostolske autoriteter, som bærer og udøver alle præstedømmets nøgler.¹¹

Ved generalkonferencen modtager vi inspireret råd fra profeter, seere og åbenbarere.

Når jeg har overvejet budskaberne ved [general]konferencen, har jeg stillet mig selv dette spørgsmål: Hvordan kan jeg hjælpe andre til at få del i vor himmelske Faders godhed og velsignelser? Svaret

»Konference er en tid med åndelig fornyelse, hvor kundskaben og vidnesbyrdet ... øges og grundfæstes.«

ligger i at følge den vejledning, vi modtager fra dem, vi opretholder som profeter, seere og åbenbarere, og de andre generalautoriteter. Lad os studere deres ord, udtalt under inspiration fra Ånden, og ofte vende tilbage til dem. Herren har åbenbaret sin vilje til de hellige ved denne konference.¹²

Profeter, seere og åbenbarere og andre af Kirkens generalautoriteter kommer med mange inspirerede råd under generalkonferencen. Vore dages profeter har opmuntret os til at gøre læsningen af konferencenumrene af Kirkens tidsskrifter til en vigtig og regelmæssig del af vores personlige studium. Generalkonferencen bliver således på en måde et supplement eller en udvidelse til Lære og Pagter.¹³

Konference er en tid med åndelig fornyelse, hvor kundskaben og vidnesbyrdet om, at Gud lever og velsigner dem, som er trofaste, øges og grundfæstes. Det er et tidspunkt, hvor en forståelse af, at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn, brænder sig ind i hjertet

hos dem, som har besluttet sig til at tjene ham og holde hans bud. Konferencen er det tidspunkt, hvor vore ledere giver os inspireret vejledning i, hvordan vi skal leve – en tid, hvor sjæle berøres, og beslutninger træffes om at være bedre ægtemænd og hustruer, fædre og mødre, mere lydige sønner og døtre, bedre venner og naboer ...

Vi, som mødes her i dag [til generalkonferencen], gør krav på en særlig og en enestående viden om Frelserens evangelium. Det, der er allermest bemærkelsesværdigt for dem, som første gang bliver bekendt med os, er vores erklæring til verden om, at vi bliver ledt af en levende Guds profet – én, som samtaler med, inspireres af og modtager åbenbaring fra Herren.¹⁴

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Gennemgå præsident Hunters lærdomme i afsnit 1. Hvorfor har Gud sørget for profeter i hver uddeling? Hvad er nogle af profeternes funktioner? Hvordan kan vi hjælpe børn til at få et vidnesbyrd om profeter?
- Hvordan bliver vi i vore dage velsignet ved at have en profet? (Se afsnit 2). Hvorfor er det vigtigt, at der er en »uendelig strøm af åbenbaringer«, der flyder fra Gud til hans levende profeter?
- Hvilke beviser er der på, at vi lever i en tid med »åndelig tørke«? (Se afsnit 3). Hvilke velsignelser har I modtaget ved at give agt på den levende profets røst?
- Præsident Hunter lærer os om, at »kun Kirkens præsident har retten til at modtage åbenbaring for hele Kirken« (afsnit 4). Hvorfor er det godt at vide dette? Hvorfor er det godt at vide, at vi ikke vil »komme på afveje«, hvis vi følger profeten?
- Tænk over betydningen af generalkonferencen i jeres liv (Se afsnit 5). Hvilke lærdomme fra generalkonferencen har velsignet jer? Hvordan kan I lade generalkonferencen få en større indflydelse i jeres liv eller hjem?

Skriftstedshenvisninger

Am 3:7; Matt 10:41; Luk 1:68-70; JSO, 2 Pet 1:20-21; Mosi 8:15-18; L&P 1:14-16, 37-38; 21:1, 4-6; 43:2-6; 107:91-92

Til underviseren

Få klassen til at nævne nogle spørgsmål, som folk fra andre trosretninger kan have om kapitlets emne, og skriv dem på tavlen. Bed klassen om at gennemgå kapitlet og finde svar på disse spørgsmål og fortælle de andre om det, de finder.

Noter

1. Se »Store og dyrebare løfter«, *Stjernen*, jan. 1995, s. 6, 7.
2. I Conference Report, okt. 1963, s. 99.
3. Se »Ingen må lægge noget til eller trække noget fra«, *Den danske Stjerne*, okt. 1981, s. 110.
4. »Spiritual Famine«, *Ensign*, jan. 1973, s. 65.
5. Se »Ingen må lægge noget til eller trække noget fra«, s. 110-111.
6. *The Teachings of Howard W. Hunter*, red. Clyde J. Williams, 1997, s. 196.
7. »Spiritual Famine«, s. 64-65.
8. I Conference Report, okt. 1963, s. 101.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 225.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 223.
11. »Store og dyrebare løfter«, s. 6. Præsident Hunter talte om disse vigtige principper, da han var Kirkens præsident.
12. »Følg Guds Søn«, *Stjernen*, jan. 1995, s. 87.
13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 212.
14. Se »Konferencetid«, *Den danske Stjerne*, apr. 1982, s. 20, 21.

»Jesu Kristi evangelium ... er en verdensomspændende tro med et altomfattende budskab.«

Bring evangeliet ud til hele verden

*»Vi arbejder på at frelse sjæle, at indbyde
dem til at komme til Kristus.«*

Fra Howard W. Hunters liv

I 1979 sagde ældste Howard W. Hunter, der dengang var medlem af De Tolv Apostles Kvorum: »Jeg tror fuldt og fast på, at vi i den nærmeste fremtid vil se nogle af de største fremskridt til at sprede evangeliet til alle lande, end der nogensinde tidligere er fundet sted i denne uddeling eller i tidligere uddelinger. Jeg er sikker på, at vi vil være i stand til at se tilbage ... og skrive ligesom Lukas gjorde: »Guds ord havde fremgang« (ApG 6:7).«¹

Da ældste Hunter sagde disse ord, var der politiske restriktioner, der forhindrede missionærer i at undervise i evangeliet i de fleste lande i Østeuropa og i Sovjetunionen. I løbet af 10 år blev mange af disse restriktioner fjernet. I 1989 og 1990 blev Berlinmuren, der havde delt Vest- og Østtyskland i næsten 30 år, revet ned. Præsident Hunter tjente som præsident for De Tolvs Kvorum på det tidspunkt, og han udtrykte følgende tanker angående den historiske begivenhed og andre forandringer, som skete i verden:

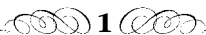
»Der har på det seneste været megen opmærksomhed på Berlinmuren. Selvfølgelig er vi alle glade for at se, at muren blev revet ned, hvilket repræsenterede nyvunden frihed ... Når vi prøver at forstå forsoningens ånd, der fejer hen over kloden, og prøver at få det til at give mening set i forhold til evangeliet, må vi spørge os selv: Kunne dette ikke være Herrens hånd, der fjerner politiske forhindringer og slår sprækker i hidtil uigennemtrængelige mure, så evangeliet kan forkyndes, alt i overensstemmelse med en guddommelig plan og et guddommeligt tidsskema?«²

Præsident Hunter følte, at disse ændringer lagde et vigtigt ansvar på Kirkens medlemmer. Når flere lande blev åbnet for missionering, sagde han, så ville der blive brug for flere missionærer til at opfylde forpligtelsen om at bringe evangeliet til hele verden.³

Præsident Hunters iver efter at nå ud til alle Guds børn uanset nationalitet eller tro var tydelig i hans arbejde i Mellemøsten. Det Første Præsidentskab gav ham vigtige opgaver i Jerusalem, deriblandt at føre opsyn med opførelsen af Orson Hyde Memorial Garden og Brigham Young Universitys Jerusalem Center for Mellemøstlige Studier. Selvom det ikke var tilladt at forkynde i området, så opbyggede præsident Hunter varige venskaber med dem, som han arbejdede sammen med, både jøder og arabere. »Formålet med Jesu Kristi evangelium er at fremme kærlighed, enighed og den højeste form for broderskab,« sagde han.⁴

Da præsident Hunter arbejdede med Guds børn i hele verden, var hans budskab det samme: »Vi er brødre – vi ser ikke noget land eller nogen nationalitet som andenrangsborgere. Vi indbyder alle ... til at undersøge vores budskab og tage del i vores fællesskab.⁵

Howard W. Hunters lærdomme

Det gengivne evangelium er for alle ud fra en overbevisning om, at alle er børn af den samme Gud.

Jesu Kristi evangelium, det evangelium, vi belærer om, og hvis ordinancer, vi udfører, er en verdensomspændende tro med et altomfattende budskab. Evangeliet er hverken underkastet eller begrænset eller afhængig af historien eller moden. Evangeliets kerne er universal og evig sand. Dets budskab er til hele verden og gengivet i disse sidste dage for at dække de fundamentale behov hos alle folkeslag, stammer, tungemål og folk på jorden. Evangeliet er blevet gengivet, som det var i begyndelsen – for at opbygge et broderskab, for at bevare sandheden og for at frelse sjæle ...

I evangeliet er alle mennesker en familie, der nedstammer fra en enkelt Gud. Alle mænd og kvinder har ikke alene en fysisk slægtslinje, der fører tilbage til Adam og Eva, deres første jordiske

forældre, men også en åndelig arv, der fører tilbage til Gud den evige Fader. Altså er alle mennesker på jorden bogstaveligt talt brødre og søstre i Guds familie.

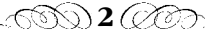
Det er gennem forståelse og accept af, at Gud er Fader for alle, at alle mennesker bedst kan påskønne Guds interesse for dem og deres forhold til hinanden. Evangeliet er et budskab om liv og kærlighed, der rammer en pæl igennem alle undertrykkende traditioner baseret på race, sprog, økonomisk eller politisk status, uddannelse eller kulturel baggrund, for vi er alle af samme åndelige æt. Vi har en guddommelig stamtavle; hver eneste person er et åndeligt barn af Gud.

I denne evangeliske indstilling er der ingen plads til snæversynede eller forudindtagede synspunkter. Profeten Joseph Smith har sagt: »Kærlighed er et af de vigtigste kendetegn på Guddommen og burde lægges for dagen af dem, der tragter efter at blive Guds sønner. Et menneske, der er fyldt med Guds kærlighed, er ikke tilfreds med blot at velsigne sin familie, men bevæger sig gennem hele verden, ivrig efter at velsigne hele menneskeheden« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 327-328) ...

Det gengivne evangelium er et budskab om guddommelig kærlighed til alle mennesker overalt, baseret på en overbevisning om, at alle mennesker er børn af den samme Gud. Dette centrale religiøse budskab blev smukt udtrykt i en udtalelse af Det Første Præsidentskab den 15. februar 1978 således:

»På baggrund af fordums og nutidige åbenbaringer lærer og erklærer Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige med glæde denne kristne lære, at alle mænd og kvinder er brødre og søstre, ikke blot gennem blodet fra en fælles dødelig forfader, men også som bogstavelige åndelige børn af en evig Fader« (udtalelse af Det Første Præsidentskab angående Guds kærlighed for hele menneskeheden, 15. feb. 1978).

Sidste dages hellige har en positiv og åben holdning til andre, som ikke tilhører vores tro. Vi tror, at de bogstaveligt er vore brødre og søstre, at vi er sønner og døtre af den samme himmelske Fader. Vi har en fælles slægtslinje, der fører tilbage til Gud.⁶

Kirken har en mission om at forkynde evangeliet i alle lande.

Kirken, der er Guds rige på jorden, har et kald i alle lande. »Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn,

og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befaleet jer« (Matt 28:19-20). Disse ord fra Mesterens læber har ingen landegrænser; de er ikke begrænset til nogen race eller kultur. Et land er ikke at foretrække frem for et andet. Formaningen er klar – »gør *alle* folkeslagene til mine disciple« ...

Som medlemmer af Herrens kirke må vi se udover personlige fordomme. Vi er nødt til at erfare den storslåede sandhed, at vor Fader i sandhed ikke gør forskel på nogen. Nogle gange fornærmer vi uretmæssigt brødre og søstre fra andre lande ved at tro, at et folkeslag er bedre end et andet ...

Forestil jer en fader med mange sønner; hver har sit temperament, talenter og åndelige træk. Elsker han den ene søn mere end den anden? Måske har den søn, der er mindst åndelig, sin faders opmærksomhed og bønner i højere grad end de andre. Betyder det, at han elsker de andre mindre? Kan I forestille jer, at vor himmelske Fader elsker en nationalitet af hans efterkommere mere end andre? Som medlemmer af Kirken er vi nødt til at huske på Nefis udfordrende spørgsmål: »Ved I ikke, at der findes flere end ét folkeslag?« (2 Ne 29:7) ...

Til vore brødre og søstre af alle nationaliteter: Vi bærer højtideligt vidnesbyrd om, at Gud har talt i vore dage og vor tid, at himmelske budbringere er blevet sendt og at Gud har åbenbaret sin hensigt og vilje til en profet, Joseph Smith ...

Ligesom vor Fader elsker alle sine børn, således skal vi elske alle mennesker – af enhver race, kultur og nationalitet – og lære dem evangeliets principper, så de kan favne det og komme til kundskab om Frelserens guddommelighed.⁷

I vores ydmyge forsøg på at opbygge broderskabet og belære om den åbenbarede sandhed siger vi det til verdens befolkning, som præsident George Albert Smith kærligt foreslog:

»Vi arbejder på at frelse sjæle.«

»Vi er ikke kommet for at fratage jer den sandhed og dyd, I besidder. Vi er ikke kommet for at finde fejl hos jer eller for at kritisere jer ... Hold fast i alt det gode, I har, og lad os bringe jer mere godt, så I kan blive lykkeligere, og så I kan berede jer til at indtræde i vor himmelske Faders nærhed.«⁸

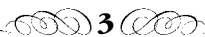
Vi arbejder på at frelse sjæle, at indbyde dem til at komme til Kristus, at bringe dem ned i dåbens vande, så de fortsat kan udvikle sig ad den vej, der fører til evigt liv. Denne verden har brug for Jesu Kristi evangelium. Evangeliet tilbyder den eneste vej, hvorved verden nogensinde vil finde fred.⁹

Som medlemmer af Jesu Kristi Kirke søger vi at bringe al sandhed sammen. Vi søger at udvide cirklen af kærlighed og forståelse blandt alle jordens folk. Derved bestræber vi os på at oprette fred og lykke, ikke blot blandt kristne, men blandt hele menneskeheden ...

Det, som Joseph [Smith] var et redskab til at grundlægge, nemlig Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, er nu en verdensreligion, ikke kun fordi, der nu er medlemmer over hele verden, men hovedsageligt fordi den har et vidtspændende og omfattende budskab,

der er baseret på en accept af al sandhed og gengivet for at imødekomme hele menneskehedens behov.

Vi sender dette budskab om kærlighed og håb ud til hele verden. Kom til al sandheds Gud, som fortsætter med at tale til sine børn gennem profeter. Lyt til budskabet fra ham, som fortsat sender sine tjenere ud for at forkynde det evige evangelium for alle folkeslag, stammer, tungemål og folk. Kom og tag for jer ved bordet, som er dækket af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Slut jer til os i vores søgen efter at følge den gode hyrde, som har sørget for det.¹⁰

De, der har oplevet velsignelserne ved Jesu Kristi forsoning, er forpligtede til at bære vidnesbyrd om ham.

Hvad har forsoningen at gøre med missionering? Hver gang vi oplever forsoningens velsignelser i vores liv, kan vi ikke undgå at nære bekymring for [andres] velfærd.

Der er mange eksempler i Mormons Bog, der illustrerer dette princip. Da Lehi spiste af frugten på træet, som er et symbol på at tage del i forsoningen, sagde han: »[Jeg] begyndte ... at nære ønske om, at min familie også skulle spise af den« (1 Ne 8:12). Da Enosh oplevede sin omvendelse og fik tilgivelse for sine synder på grund af sin tro på Jesus Kristus, sagde han: »Jeg begyndte at føle et ønske for mine brødre, nefitternes, velfærd« (En 1:9). Derefter bad han for lamanitterne, nefitternes uforsonlige fjender. Så er der eksemplet med Mosijas fire sønner – Ammon, Aron, Omner og Himni – som gennem forsoningen modtog tilgivelse for deres synder, og derefter arbejdede mange år blandt lamanitterne på at føre dem til Kristus. Vi læser, at de ikke kunne bære tanken om, at en eneste sjæl skulle fortabes (Mosi 28:3).

Dette strålende eksempel på, at pagtens børn ønsker at fortælle andre om evangeliet, vises bedst ved eksemplet med Alma den Yngre. Jeg vil gerne læse hans vidnesbyrd for jer ...

»Ja, og fra den tid og helt indtil nu har jeg arbejdet uden ophør for at kunne bringe sjæle til omvendelse, så jeg kunne få dem til at smage den overordentlig store glæde, som jeg smagte, så de også

kunne blive født af Gud og blive fyldt af Helligånden« (Alma 36:24; se også Alma 36:12-23).

En god indikator for ens personlige omvendelse er ønsket om at fortælle andre om evangeliet. Af denne grund gav Herren hvert medlem af Kirken en forpligtelse til at være missionær.

Lyt til den pagt, som man påtager sig, når man bliver døbt ind i Kirken:

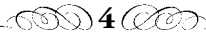
»Eftersom I ... nærer ønske om at komme ind i Guds fold og at blive kaldt hans folk og er villige til at bære hinandens byrder, så de bliver lette;

ja, og er villige til at sørge med dem, der sørger, ja, og at trøste dem, der står i behov for trøst, og at stå som Guds vidner til alle tider og i alle ting og på alle steder, hvor I måtte befinde jer, ja, indtil døden, så I kan blive forløst af Gud og blive regnet blandt dem i den første opstandelse, så I må få evigt liv« (Mosi 18:8-9).

Vi skal stå som Guds vidner til alle tider og på alle steder, ja selv indtil døden. Vi fornyr den pagt under nadveren, når vi indgår pagt om at påtage os Kristi navn.

Missionering er en vigtig måde, hvorpå vi kan påtage os hans navn. Frelseren sagde, at hvis vi ønsker at påtage os hans navn med hjertets faste forsæt, er vi kaldet til at drage ud i hele verden for at prædike hans evangelium for hver skabning (se L&P 18:28) ...

De af os, der har taget del i forsoningen, er forpligtet til at bære et trofast vidnesbyrd om vor Herre og Frelser ... Kaldet til at fortælle andre om evangeliet viser vores store kærlighed til vor himmelske Faders børn, såvel som til Frelseren og det, som han gjorde for os.¹¹

Med Herrens hjælp kan vi overvinde alt, der forhindrer os i at fortælle andre om evangeliet.

Når murene i Østeuropa ... og mange andre dele af verden ramler sammen, bliver det medfølgende behov for flere missionærer til at opfylde den guddommelige forpligtelse til at bringe evangeliet til hele jorden i sandhed større! Er vi rede til at imødekomme dette behov?

For at opfylde de nye krav, der bliver stillet til os i dette store arbejde med missionering i de sidste dage, skal nogle af os (især den ældre generation, hvor deres børn er voksne) måske gøre status for at bestemme om de »mure«, som vi bygger i vores eget sind, har brug for at blive revet ned.

Hvad for eksempel med »komfortmuren«, der synes at forhindre mange par og enlige i at tage på mission? Hvad med gældens »økonomimur«, der er en hindring for nogle medlemmers mulighed for at tage af sted, eller »børnebørnsmuren«, eller »helbredsmuren« eller »mangel på selvtillidsmuren« eller »selvglædemure« eller »overtrædelsesmuren« eller frygtens, tvivlens eller selvtilfredshedens mur? Er der nogen, der et øjeblik er i tvivl om, at han eller hun med Herrens hjælp kan få disse mure til at styrte sammen?

Vi er privilegeret ved at være født i disse sidste dage, i modsætning til nogle tidligere uddelinger, for at hjælpe med at bringe evangeliet ud til hele verden. Der er ikke nogen større kaldelse i dette liv. Hvis vi er tilfredse med at gemme os bag ved selvopførte mure, giver vi villigt afkald på de velsignelser, der ellers ville være vores. Herren har i nutidig åbenbaring forklaret det store behov:

»For se, marken er allerede hvid til høst, og se, den, der svinger sin segl af al sin kraft, han samler et forråd, så han ikke fortabes, men bringer sin sjæl frelse« (L&P 4:4).

Herren forklarer derefter i den samme åbenbaring forudsætningerne, vi skal opfylde for, at vi kan være gode missionærer. Han forsikrer os om, idet han udmærket kender til vore svagheder og forbehold, at guddommelig hjælp til at overvinde alle forhindringer er forestående, når vi står over for vores selvopførte mures store port, når blot vi vil gøre vores del med dette enkle løfte: »Bed, så skal I få; bank på, så skal der lukkes op for jer« (L&P 4:7).

Må Herren velsigne os, så vores sinds mure ikke må forhindre os i at få de velsignelser, der kan blive vores.¹²

Igen og igen udstedte vor Herre under sin tjenestegering på jorden et kald, som både var en opfordring og en udfordring. Til Peter og Andreas sagde Kristus: »Kom og følg mig, så vil jeg gøre jer til menneskefiskere« (Matt 4:19) ...

Tidligere profeter har belært om, at hver eneste sund og værdig ung mand bør tjene på en fuldtidsmission. Jeg fremhæver dette behov i dag. Vi har også et stort behov for raske og modne ægtepar, der kan tjene i missionsmarken. Jesus sagde til sine disciple: »Høsten er stor, men arbejderne få. Bed derfor høstens herre om at sende arbejdere ud til sin høst« (Luk 10:2).¹³

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Tænk over præsident Hunters lærdomme om, at evangeliet er for alle folk, ud fra den sandhed at vi alle er Guds børn (se afsnit 1). Når vi fortæller andre om evangeliet, hvordan kan det så hjælpe os at huske på, at alle mennesker bogstaveligt talt er vore brødre eller søstre?
- Hvad lærer vi af præsident Hunters lærdomme i afsnit 2 om, hvilke følelser vor himmelske Fader har for sine børn? Hvad kan I gøre for bedre at elske alle mennesker og fortælle dem om evangeliet?
- Hvordan ville I besvare præsident Hunters spørgsmål: »Hvad har forsoningen at gøre med missionering?« (Se afsnit 3). Hvordan kan I få et større ønske om at fortælle andre om evangeliet? Hvordan er I blevet velsignet, når I har fortalt andre om evangeliet – eller når andre har fortalt jer om det?
- Når I har studeret afsnit 4, så tænk over de »mure«, der forhindrer jer i at modtage velsignelserne ved missionering. Tal om, hvordan man kan overvinde disse forhindringer.

Skriftstedshenvisninger

Am 9:9; 2 Ne 2:6-8; Mosi 28:1-3; Alma 26:37; L&P 18:10-16; 58:64; 68:8; 88:81; 90:11; 123:12; JS-M 1:31

Til underviseren

»Helligånden kan tilskynde en eller flere af dem, som du underviser, til at bidrage med kommentarer, som andre har behov for at høre. Vær åben over for tilskyndelser, som du får til at bede bestemte personer om at sige noget. Du kan endda føle dig tilskyndet til at bede en person, som ikke har gjort tegn til at ville sige

noget, om at give udtryk for sine synspunkter« (*Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 63).

Noter

1. »All Are Alike unto God«, *Ensign*, juni 1979, s. 74.
2. »Walls of the Mind«, *Ensign*, sep. 1990, s. 9-10.
3. Se »Walls of the Mind«, s. 10.
4. »All Are Alike unto God«, s. 74.
5. »All Are Alike unto God«, s. 74.
6. Se »Evangeliet – en verdensomspændende tro«, *Stjernen*, jan. 1992, s. 20, 21-22.
7. »All Are Alike unto God«, s. 72-74.
8. »Evangeliet – en verdensomspændende tro«, s. 22; udtalelsen af George Albert Smith findes i *Kirkens præsidenters lærdomme: George Albert Smith*, 2011, s. 145.
9. »Følg Guds Søn«, *Stjernen*, jan. 1995, s. 88.
10. »Come to the God of All Truth«, *Ensign*, sep. 1994, s. 73.
11. »The Atonement of Jesus Christ«, tale holdt ved et seminar for missionspræsidenter, 24. juni 1988, s. 4-7, Kirkens historiske bibliotek i Salt Lake City; se også *The Teachings of Howard W. Hunter*, red. Clyde J. Williams, 1997, s. 248-249.
12. »Walls of the Mind«, s. 10.
13. »Følg Guds Søn«, s. 88.

Tiendeloven

*»Et vidnesbyrd om tiendeloven
kommer ved at efterleve den.«*

Fra Howard W. Hunters liv

Kort tid før Howard W. Hunter og Claire Jeffs skulle giftes, talte Howard med sin biskop for at få en tempelanbefaling. Han blev overrasket over, at biskoppen under interviewet spurgte ind til, om han var i stand til at forsørge en hustru og familie med sin indkomst. Howard sagde: »Da jeg fortalte ham, hvor meget jeg tjente, sagde han, at grunden til, at han var i tvivl om, hvorvidt jeg kunne forsørge en hustru, var ud fra det tiendebeløb, jeg havde indbetalt.«

Indtil det tidspunkt havde Howard ikke betalt fuld tiende, fordi han ikke havde forstået vigtigheden af at betale fuld tiende. Han forklarede: »Eftersom min far ikke havde været medlem af Kirken, mens jeg boede hjemme, så havde vi aldrig talt om tiende i min familie, og jeg havde aldrig tænkt over vigtigheden af det.«

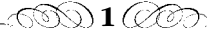
Howard sagde, at mens han og biskoppen fortsatte med at tale sammen, så lærte biskoppen »mig på sin kærlige måde ... vigtigheden af loven, og da jeg fortalte ham, at jeg fremover ville betale en fuld tiende, fortsatte han interviewet og lettede min ængstelse ved at udfylde og underskrive en anbefaling.«

Da Howard fortalte Claire om denne oplevelse, fandt han ud af, at hun altid havde betalt en fuld tiende. »Vi besluttede, at vi ville efterleve denne lov i vores ægteskab, og tiende skulle sættes først,« sagde han.¹

»Betaling af tiende styrker tro, øger åndelighed og åndelige evner og grundfæster vidnesbyrd.«

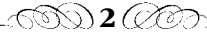
Howard W. Hunters lærdomme

Herrens definition af tiendeloven er enkel.

[Tiende]loven er ganske enkelt »en tiendedel af hele deres indkomst« (L&P 119:4). Indkomst betyder overskud, erstatning og tilvækst. Det er den ansattes løn, overskuddet fra driften af en virksomhed, forøgelsen for den, der fremdriver eller producerer, eller en persons indkomst, uanset hvor den måtte stamme fra. Herren har sagt, at det er en stående lov »for evigt«, ligesom det var i tidligere tider.²

Ligesom alle Herrens bud og love, så er [tiendeloven] enkel, hvis vi har en lille tro. Herren sagde reelt: »Tag kommaet og flyt det en plads til siden.« Det er tiendeloven. Så enkelt er det.³

Tiendeloven har eksisteret lige fra begyndelsen og eksisterer i vore dage.

Den første klare omtale af ordet »tiende« i Bibelen er i den allerførste bog i Det Gamle Testamente. Abram ... mødte Melkisedek, Salems konge og præst for Gud den Højeste. Melkisedek velsignede ham, og Abram »gav ham tiende af det alt sammen« (1 Mos 14:20).

Nogle få kapitler senere i den samme bog aflagde Jakob ved Betel et løfte med disse ord: »Alt, hvad du giver mig, vil jeg give dig tiende af« (1 Mos 28:20-22).

Den tredje gang, det bliver omtalt, er i forbindelse med den levitiske lov. Herren talte gennem Moses:

»Al tiende af landet, både jordens korn og træernes frugt, tilhører Herren. Det er helligt Herren« (3 Mos 27:30).

Under den levitiske lov blev tiende givet til levitterne til deres underhold, og de skulle til gengæld betale tiende af det, som de modtog, hvilket ses i det, Herren sagde, da han instruerede Moses:

»Du skal tale til levitterne og sige til dem: Når I fra israelitterne modtager den tiende, som jeg har tildelt jer som jeres arvelod fra dem, så skal I som afgift til Herren yde en tiendedel af tienden« (4 Mos 18:26).

Dette viser klart, at tiendeloven var en del af den levitiske lov, og at tiende blev betalt af alle folk – selv levitterne, som blev befalede af at betale tiende af den tiende, som de modtog.

Der er nogle, som har det standpunkt, at tiendeloven kun var en levitisk praksis, men historien bekræfter det faktum, at det har været og er en universel lov. Den var grundlæggende i den mosaiske lov. Den havde eksisteret fra begyndelsen, og den findes i den gamle egyptiske lov, i Babylon, og den kan spores gennem den bibelske historie. Den blev nævnt af profeten Amos (se Am 4:4) og af Nehemias, der fik til opgave at genopbygge Jerusalems mure (se Neh 10:38-39; 12:44; 13:5, 12). Kort tid derefter begyndte Malakias en endnu større opgave med at genopbygge et folks tro og moral. I sin store indsats for at modsætte sig begærligheden hos dem, der kun var religiøse af navn, beskyldte han dem for at begå en forbrydelse imod Gud.

»Kan et menneske bedrage Gud, siden I vil bedrage mig? I spørger: »Hvordan bedrager vi dig?« Med tiende og afgifter.

Forbandet skal I være, når I bedrager mig, det gælder hele folket.

Bring hele jeres tiende til forråds-kammeret, så der kan være føde i mit hus. Sæt mig på en prøve, om ikke jeg åbner himlens vinduer for jer og udøser velsignelse uden mål over jer, siger Hærskarers Herre« (Mal 3:8-10) ...

Malakias' ord afslutter Det Gamle Testamente med en gentagelse af tiendeloven, og giver udtryk for, at loven aldrig har været sat ud af kraft, og at den har eksisteret siden begyndelsen. Det Nye Testaments uddeling begyndte derfor under denne formaning ...

Ikke lang tid efter, at evangeliet var blevet gengivet i denne uddeling, gav Herren sit folk en åbenbaring gennem en sidste dages profet og præciserede loven ...

»Og derefter skal de, som på denne måde er blevet afkrævet tiende, betale en tiendedel af hele deres indkomst årligt, og dette skal være en stående lov for dem for evigt, for mit hellige præstedømme, siger Herren (L&P 119:4).⁴

 3

Vi giver en gave og opfylder også en forpligtelse med vores tiende.

Tiende er Guds lov til sine børn, men betalingen er fuldstændig frivillig. På den måde er den ikke forskellig fra loven om sabbatsdagen eller andre af hans love. Vi kan nægte at adlyde en eller dem alle. Vores lydighed er frivillig, men vores vægring ved at betale ophæver eller annullerer ikke loven.

Hvis tiende er et frivilligt anliggende, er det så en gave eller en opfyldelse af en forpligtelse? Der er betydelig forskel på de to. En gave er en frivillig overførsel af penge eller ejendom uden forbehold. Den gives frit. Ingen er forpligtet til at give en gave. Hvis tiende er en gave, kan vi give lige det, der passer os, når det passer os eller slet ikke give nogen gave. Det vil placere vor himmelske Fader i den samme kategori som tiggeren på gaden, som vi måske giver en mønt, når vi går forbi.

Herren har fastsat tiendeloven, og fordi det er hans lov, bliver det vores pligt at adlyde den, hvis vi elsker ham og har et ønske om at holde hans befalinger og modtage hans velsignelser. På den måde bliver det en gæld. Den mand, der ikke betaler sin tiende, fordi han har gæld, bør spørge sig selv, om han ikke også står i gæld til Herren. Mesteren sagde: »Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift« (Matt 6:33).

Vi kan ikke gå både øst og vest på samme tid. Vi kan ikke tjene både Gud og mammon. Den mand, der afviser tiendeloven, er en mand, der ikke har afprøvet den. Selvfølgelig koster det noget. Det kræver arbejde og eftertanke og anstrengelser at efterleve hvilken som helst af evangeliets love eller nogen af dets principper ...

Det kan være, at vi giver en gave og også opfylder en forpligtelse med vores tiende. Opfyldelsen af forpligtelsen er over for Herren. Gaven er til vore medmennesker til opbyggelsen af Guds rige. Hvis man eftertænksomt lægger mærke missionærernes forkyndelse, Kirkens undervisningsprogrammer, det storartede uddannelsessystem og bygningsprogrammet til at opføre kirkebygninger, vil man indse, at det ikke er en byrde at betale tiende, men et

»Det [er ikke] en byrde at betale tiende, men et stort privilegium.«

stort privilegium. Gennem vores tiende får mange del i evangeliets velsignelser.⁵

4

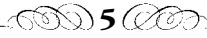
Et offer til Herren bør koste giveren noget af værdi.

I 2 Samuel 24:18-25 læser vi, at David ikke ville ofre noget til Herren, som ikke havde kostet ham noget. Han forstod uden tvivl, at medmindre gaven havde værdi for giveren, så var den ikke passende eller skikket til at være et offer til Herren.

Kristus sagde, at det er saligere at give end at få (se ApG 20:35), alligevel er der nogle, der kun vil give, hvis det ikke koster dem noget. Dette er ikke i overensstemmelse med Mesterens lærdomme, han som sagde: »Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv« (Matt 16:24).

Der er nogle, der ikke vil efterleve tiendeloven på grund af omkostningerne. Det står i kontrast til Davids holdning, som ikke ville ofre noget til Herren, medmindre det kostede ham noget. Det store moralske princip, der er en del af tiendeloven, bliver overset

af dem, der ikke betaler tiende, og de mangler forståelsen af loven og grundene til den.⁶

Betaling af tiende giver store velsignelser.

Herren gav [tiende]loven. Hvis vi følger hans lov, vil vi få fremgang, men når vi finder det, som vi tror er en bedre vej, så vil vi opleve fiasko. Når jeg besøger Kirken forskellige steder og ser resultaterne af tiendebetaling, er jeg kommet til den konklusion, at det ikke er en byrde, men en stor velsignelse.⁷

Betal en ærlig tiende. Denne evige lov, som Herren har åbenbaret, og som de trofaste har efterlevet, lige fra de fordums profeter til de nutidige, lærer os, at vi skal sætte Herren først i vores liv. Vi bliver måske ikke bedt om at ofre vores hjem eller vores liv, ligesom de første hellige blev bedt om. I vore dage bliver vi udfordret til at overvinde vores selvished. Vi betaler tiende, fordi vi elsker Herren, ikke fordi vi har midlerne til det. Vi kan forvente, at Herren åbner »himlens vinduer« (Mal 3:10) og udøser velsignelser over de trofaste.⁸

Vi følger princippet om at give Herren en smule af hans godhed over for os tilbage, og denne del betegner vi som tiende. Tiende ... er fuldstændig frivillig. Vi kan betale tiende eller lade være. De, der gør, modtager velsignelser, der ikke kendes af andre.⁹

Mary Fielding Smith [var en] ukuelig pionermor, der var hustru til og enke efter patriarken Hyrum Smith, profetens bror ... Et forår, da familien åbnede deres kartoffelkuler, fik hun sine sønner til at tage et læs af de bedste kartofler og køre dem hen til tiendekontoret.

Ved trapperne ved kontoret blev hun mødt af en af de ansatte, som [protesterede], da drengene begyndte at læsse kartoflerne af. »Enkefru Smith,« sagde han, da han uden tvivl huskede hendes prøvelser og ofre, »det er en skam, at du skal betale tiende.« Han ... irrettesatte hende for at betale tiende og sagde, at hun ikke var klog og forstandig ...

Den lille enke rettede sig op i sin fulde højde og sagde: »William, du burde skamme dig. Vil du nægte mig en velsignelse? Hvis jeg ikke betalte min tiende, kunne jeg forvente, at Herren holdt sine velsignelser tilbage fra mig. Jeg betaler min tiende, ikke alene fordi

det er Guds lov, men også fordi jeg forventer en velsignelse for at gøre det. Ved at holde den og andre love, forventer jeg at blive begunstiget og være i stand til at forsørge min familie« (Joseph Fielding Smith, *Life of Joseph F. Smith*, Salt Lake City, 1938, s. 158-159).¹⁰

Tiendeprincippet bør være mere end matematisk og automatisk efterlevelse af loven. Herren fordømte farisæerne for per automatik at betale tiende af krydderurter uden at gøre det til et åndeligt anliggende (se Matt 23:23). Hvis vi betaler tiende, fordi vi elsker Herren, fuldstændigt frivilligt og i tro, så mindsker vi vores afstand til ham, og vores forhold til ham bliver mere personligt. Vi er ikke slaver af lovens bogstav, og vi bliver rørt af Ånden og føler os ét med Gud.

Betaling af tiende styrker tro, øger åndelighed og åndelige evner og grundfæster vidnesbyrd. Det giver den tilfredsstillelse at vide, at man handler i overensstemmelse med Herrens vilje. Det giver de velsignelser, der kommer ved at dele med andre på de områder, hvor tiendemidlerne anvendes. Vi har ikke råd til at nægte os selv disse velsignelser. Vi har ikke råd til at undlade at betale vores tiende. Det berører vores fremtid såvel som vores nutid. Det, vi giver, og hvordan vi giver det, og den måde, hvorpå vi opfylder vore forpligtelser mod Herren, har evig betydning.

Et vidnesbyrd om tiendeloven kommer ved at efterleve den.¹¹

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Gennemgå definitionen på tiendeloven i afsnit 1. Hvad er tiende? Hvad kan vi lære af præsident Hunter om enkelheden ved tiendeloven?
- Hvilke indsigter har I fået af præsident Hunters fortælling om tiendens historie? (Se afsnit 2). Hvorfor tror I, at præsident Hunter ønskede, at vi skulle forstå, at tiendeloven »har været og er en universel lov«?
- Hvordan kan vi både give »en gave og også [opfylde] en forpligtelse« med vores tiende? (Se afsnit 3). Hvordan viser tiendebetaling vores kærlighed til Herren? Hvordan kan vi komme til at føle, at tiendebetaling er et privilegium og ikke en byrde?

- Hvorfor skal et offer til Herren koste giveneren noget af værdi? (Se afsnit 4). Hvordan kan en udfordring eller en modvilje mod at betale tiende overvindes?
- Gennemgå de mange velsignelser, som præsident Hunter siger, vi får, når vi betaler tiende (se afsnit 5). Hvordan har I set disse velsignelser i jeres liv?

Skriftstedshenvisninger

Alma 13:15; L&P 64:23; 104:14-18; 119; 120; Guide til Skrifterne, »Tiende«

Studiehjælp

Når I første gang læser et kapitel, kan I eventuelt læse det hurtigt eller gennemgå overskrifterne for at få et overblik over indholdet. Læs derefter kapitlet igen, men gør det langsommere og gå i dybden med det. I kan også læse hvert afsnit med tanke på spørgsmålene. I kan få større indsigt og opdage anvendelsesmuligheder ved at gøre det.

Noter

1. I Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994, s. 80-81.
2. *The Teachings of Howard W. Hunter*, red. Clyde J. Williams, 1997, s. 105; se også Conference Report, apr. 1964, s. 35.
3. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 105.
4. I Conference Report, apr. 1964, s. 33-35.
5. I Conference Report, apr. 1964, s. 35-36.
6. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 106; se også Conference Report, apr. 1964, s. 33.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 105.
8. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 105.
9. »Dedication of Goteborg Chapel«, tale holdt i Gøteborg i Sverige, den 10. sep. 1967, s. 1, Kirkens historiske bibliotek i Salt Lake City.
10. Howard W. Hunter, *That We Might Have Joy*, 1994, s. 136-137.
11. I Conference Report, apr. 1964, s. 36.

»Vi håber, at I læser og studerer skrifterne dagligt på egen hånd og sammen med jeres familie.«

Skrifterne – det mest udbytterige studium

»Må vi hver især ... komme nærmere til vor Fader i himlen og hans elskede Søn gennem regelmæssigt studium af de hellige skrifter.«

Fra Howard W. Hunters liv

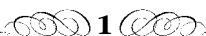
Præsident Howard W. Hunter elskede skrifterne og studerede dem hengivent. Denne kærlighed og dette studium blev afspejlet i hans lærdomme, der var fyldt med beretninger og andre passager fra standardværkerne. Når han underviste i et evangelisk princip, især ved generalkonferencen, valgte han ofte mindst en beretning fra skrifterne, fortalte den i detaljer og viste, hvordan man kunne anvende den.

Da han for eksempel underviste om at hengive sig til Gud, fortalte han beretningerne om Josva, om Shadrak, Meshak og Abed-Nego og om andre i Det Gamle Testamente, som udviste en sådan hengivenhed (se kapitel 19). Når han underviste om tjeneste, brugte han eksempler fra Mormons Bog for at vise, hvordan nogle folk, der ikke modtog megen anerkendelse, ikke var »mindre til tjeneste« end andre, hvis tjeneste var mere synlig (se kapitel 23). Når han underviste om at have indre fred i urolige tider, brugte han igen længere passager fra skrifterne, deriblandt beretningen om Peter, der gik på vandet (se kapitel 2). Da han underviste om nadveren, satte han den i kontekst ved at fortælle beretningen om Israels børn og påsken (se kapitel 15).

Præsident Hunter var klar over, hvor vigtige skrifterne var, når en person skulle opnå et vidnesbyrd om Jesus Kristus. Som følge deraf brugte han ofte beretninger fra skrifterne om Frelserens tjenestegerning, korsfæstelse og opstandelse i sin undervisning. Han sagde:

»Jeg er taknemlig for den samling af skrifter, hvorigennem vi kan opnå større kundskab om Jesus Kristus gennem hengivent studium. Jeg er taknemlig for, at Herren, foruden Det Gamle og Det Nye Testamente, gennem profeter i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har tilføjet andre åbenbarede skrifter som yderligere vidner om Kristus – Mormons Bog, Lære og Pagter samt Den Kostelige Perle – og jeg ved, at alle disse skrifter er Guds ord. De bærer vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, den levende Guds Søn.«¹

Howard W. Hunters lærdomme

Studium af skriften er det mest udbytterige studium, vi kan beskæftige os med.

Det centrale i al sandhed er vidnesbyrdet om, at Jesus af Nazaret er Kristus, den store Jahve, verdens Frelser og den levende Guds enbårne Søn. Det er skrifternes budskab. I hver af disse hellige bøger er der en opfordring til at tro og have tro på Gud den evige Fader og på hans Søn, Jesus Kristus, og fra den første til den sidste af disse hellige skrifter er et kald til at gøre Guds vilje og holde hans bud.²

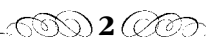
Når vi følger vore ledes råd om at læse og studere skrifterne, modtager vi mange former for goder og velsignelser. Dette er det mest udbytterige studium, vi kan beskæftige os med ...

Skrifterne indeholder optegnelsen over Guds åbenbaringer om sig selv, og gennem dem taler Gud til mennesket. Hvordan kan man anvende tiden med større udbytte end ved i skrifterne at læse den litteratur, der lærer os at kende Gud og forstå vores forhold til ham? Tiden er altid kostbar for travle mennesker, og vi bliver berøvet dens værdi, når vi spilder timer med at læse eller se det, der er ligegyldigt og uden særlig værdi.³

Vi håber, at I læser og studerer skrifterne dagligt på egen hånd og sammen med jeres familie. Vi bør ikke tage let på Herrens befaling: »I gransker Skrifterne, fordi I mener, at I har evigt liv i dem; og netop de vidner om mig« (Joh 5:39). Ånden vil komme ind i jeres hjem og i jeres liv, når I læser det åbenbarede ord.⁴

Kirken bør være fyldt med mænd og kvinder, der har et grundigt kendskab til skrifterne, der laver krydshenvisninger og understregninger, der forbereder lektioner og taler med hjælp fra Guide til Skrifterne, som kender kortene, ordbogen og de andre hjælpemidler, der findes i disse vidunderlige standardværker. Der er tydeligvis mere der, end vi kan mestre på et øjeblik. Skriftens mark er i sandhed »allerede hvid til høst« (se L&P 4:4) ...

Hverken i denne uddeling, og afgjort ikke i nogen anden uddeling, har skrifterne – Guds varige og oplysende ord – været så lettilgængelige og så godt struktureret, som de er nu, til brug for hver mand, kvinde og barn, der vil studere dem. Guds skrevne ord findes i den mest letlæselige og tilgængelige form, der nogensinde i hele verdens historie har været til rådighed for Kirkens medlemmer. Vi vil i sandhed blive stillet til ansvar, hvis vi ikke læser dem.⁵

Studium af skrifterne hjælper os til at lære om og adlyde Guds vilje.

For at kunne være lydige med evangeliets lov og være lydige mod Jesu Kristi lærdomme, skal vi først forstå loven og forvise os om Guds vilje. Dette lykkes bedst ved at søge i og studere skrifterne og profeternes ord. På den måde bliver vi bekendt med det, som Gud har åbenbaret til mennesket.

I en af Trosartiklerne står der: »Vi tror på alt, hvad Gud har åbenbaret, alt, hvad han nu åbenbarer, og vi tror, at han endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds rige« (TA 1:9).

Guds vilje er blevet åbenbaret i skrifterne, og af denne grund er vi blevet befalet at læse dem for at finde sandheden. Herren forklarede Oliver Cowdery, hvordan man kan fastslå disse sandheder. Han sagde: »Da giver jeg dig den befaling, at du skal forlade dig på det, som er skrevet; for deri er der skrevet alt, der angår grundlæggelsen af min kirke, mit evangelium og min klippe« (L&P 18:3-4).

Paulus skrev til sine gode ven Timotheus og opfordrede ham til at læse i skrifterne, og i sit brev skrev han: »Fra barnsben kender du De hellige Skrifter, der kan give dig visdom til frelse ved troen på Kristus Jesus.« Så tilføjede han: »Ethvert skrift er indblæst af Gud

og nyttigt til undervisning, til bevis, til vejledning og til opdragelse i retfærdighed« (2 Tim 3:15-16) ...

Vore kirkeledere har med stor alvor understreget vigtigheden af at læse skrifterne og profeternes ord, fordums og nutidige. Fædre og mødre er blevet bedt om at læse skrifterne, så de på passende vis kan undervise deres børn. Vore børn læser skrifterne på grund af det eksempel, som deres forældre viser. Vi læser skrifterne ved familieaftener, og nogle familier læser skrifterne sammen tidligt om morgenen ... Det er på den måde, at vi lærer Herrens vilje at kende, så vi kan være lydige.⁶

Tænk over de vers, der begynder med, at vi skal give flittigt agt på Guds ord, og derpå fortsætter med at love, at hvis vi gør dette, så vil vi komme ind i selve hans nærhed:

»Og nu giver jeg jer en befaling om at ... give flittigt agt på det evige livs ord.

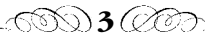
For I skal leve efter hvert ord, som udgår af Guds mund.

For Herrens ord er sandhed, og hvad der er sandhed er lys, og hvad der er lys er ånd, ja, Jesu Kristi ånd ...

Og enhver, som lytter til åndens røst, kommer til Gud, ja, til Faderen« (L&P 84:43-45, 47).

Det er en vidunderlig rejse, der indledes med Guds ord, og som kulminerer med ophøjelse. »Kristi ord vil fortælle jer alt det, som I skal gøre« (2 Ne 32:3).⁷

Jeg anbefaler jer Guds åbenbaringer som den rettesnor, efter hvilken vi bør leve vores liv, og efter hvilken vi skal måle enhver beslutning og enhver handling. Så derfor, når I har bekymringer og udfordringer, så mød dem ved at vende jer til skrifterne og profeterne.⁸

En forståelse af skrifterne kræver et koncentreret, regelmæssigt, bønsumt studium.

Vi opfordrer hver enkelt af jer til omhyggeligt at tænke over, hvor meget tid I på nuværende tidspunkt bruger på bønsumt at overveje skrifterne.

Som en af Herrens tjenere udfordrer jeg jer til at gøre følgende:

1. Læs, overvej og bed dagligt om skrifterne for jer selv som medlemmer af Kirken.

2. Hav regelmæssigt familiestudium. Vi priser de af jer, der allerede gør dette, og anmoder indtrængende de af jer, der endnu ikke gør dette, om at begynde dette med det samme ...

Må vi hver især være fast opsatte på at være mere bønssomme, at søge at blive bedre til at følge Ånden og komme vor Fader i himlen og hans elskede Søn nærmere gennem regelmæssigt studium af de hellige skrifter.⁹

Læsevaner varierer meget. Der er mennesker, der læser hurtigt, og mennesker, der læser langsomt; nogle, der blot læser i kortere perioder ad gangen, og andre, der bliver ved, indtil bogen er færdig. De, der udforsker skrifterne nøje, opdager imidlertid, at for at forstå dem, kræves der mere end en flygtig gennemlæsning – der skal koncentreret studium til. Det er helt sikkert, at et menneske, der studerer skrifterne hver dag, udretter langt mere end et menneske, der bruger megen tid én dag og så lader flere dage gå, før det læser igen. Vi bør ikke blot studere hver dag, men vi bør afsætte et fast tidspunkt, hvor vi kan studere uden forstyrrelser.

Der er intet, der som bøn hjælper med at åbne vores forståelse for skrifterne. Gennem bøn kan vi forberede vores sind til at søge efter svarene på vore spørgsmål. Herren sagde: »Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer« (Luk 11:9). Heri ligger Kristi forsikring om, at hvis vi vil bede, søge og banke på, vil Helligånden lede vores forståelse, hvis vi er parate og ivrige efter at modtage.

Mange synes, at det bedste tidspunkt at studere på er om morgenen, efter nattens hvile har ryddet sindet for de mange bekymringer, der forstyrrer vore tanker. Andre foretrækker at studere i de stille timer, efter dagens arbejde og bekymringer er forbi og skubbet til side, og således afslutte dagen med den fred og ro, der følger af fortrolig omgang med skrifterne.

Tidspunktet på dagen er måske ikke så vigtigt, men derimod det at afsætte et fast tidspunkt til studium. Det ville være ideelt, hvis vi kunne bruge en time til det hver dag; men hvis vi ikke har så megen

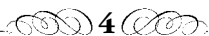
Skrifstudium »er det mest udbytterige studium, vi kan beskæftige os med«.

tid, vil en halv time på et fastsat tidspunkt resultere i et betydeligt udbytte. Et kvarter er ikke ret meget, men det er forbavsende, hvor megen oplysning og kundskab man kan tilegne sig i et så betydningsfuldt emne. Det vigtigste er, at man ikke lader noget andet bryde forstyrrende ind i sit studium.

Nogle foretrækker at studere alene, men ægtefæller kan have udbytte af at studere sammen. Familier bliver velsignet meget, når kloge fædre og mødre samler deres børn omkring sig og sammen læser fra skrifterne for derpå åbent at drøfte de smukke historier og tanker, så alle kan forstå dem. Ofte har små børn og unge en forbløffende indsigt i grundlæggende, religiøs litteratur og stor påskønnelse af den.

Vi skal ikke bare læse på må og få, men udvikle en systematisk studieplan. Nogle læser et bestemt antal sider eller kapitler hver dag eller hver uge. Dette er sikkert fuld ud forsvarligt og rart, når man læser for fornøjelsens skyld, men det udgør ikke et meningsfuldt studium. Det er bedre at fastsætte et bestemt tidsrum hver dag til studium af skrifterne, end at have et bestemt antal kapitler at læse.

Somme tider opdager vi, at vi kan bruge hele tidsrummet til at studere et enkelt vers.¹⁰

Ved at tænke over den korte beretning om Jairus i skriften får man en større forståelse og en dybere mening.

Man kan hurtigt læse om Jesu liv, gerninger og lærdomme. I de fleste tilfælde er historierne lette at forstå og fortalt i et enkelt sprog. Mesteren benyttede kun få ord i sin undervisning, men betydningen af hvert enkelt lærepunkt er så koncist, at de tilsammen giver læseren et klart billede. Somme tider kan man imidlertid tilbringe mange timer med at meditere over dybsindige tanker udtrykt med få, enkle ord.

En oplevelse i Frelserens liv er nævnt af Matthæus, Markus og Lukas. En betydningsfuld del af historien fortælles af Markus i to korte vers og fem ord i det følgende vers ...

»Så kommer der en af synagogeforstanderne, han hed Jairus, og da han så Jesus, faldt han ned for hans fødder

og bad ham indtrængende: »Min lille datter ligger for døden. Ville du blot komme og lægge hænderne på hende, så hun kan blive frelst og leve.«

Så gik Jesus med ham« (Mark 5:22-24).

Det tager ca. 30 sekunder at læse denne del af historien. Den er kort og ukompliceret. Skildringen er tydelig, og selv et barn kunne gentage den uden vanskelighed. Men når vi bruger tid på at tænke over historien og meditere over den, går en dyb forståelse og betydning op for os ...

Jesus og de, der var sammen med ham, tog igen over til den anden bred af Galilæas Sø, og en stor folkeskare, der havde ventet, mødte ham på kysten i nærheden af Kapernaum. »Så kommer der en af synagogeforstanderne.« På den tid præsiderede en forsamling af ældster over de større synagoger under ledelse af en overordnet eller en hersker. Denne var en mand af rang og anseelse, som jøderne betragtede med stor respekt.

Matthæus nævner ikke navnet på denne overordnede ældste, men Markus identificerer ham ved at føje ordene »han hed Jairus« til

titlen. Kun ved denne lejlighed er denne mand og hans navn nævnt i skrifterne, og dog huskes han på grund af en kortvarig kontakt med Jesus. Mange, mange liv, der ellers ville være gledet over i ubemærkethed, bliver husket på grund af Mesterens indflydelse, der var årsag til en bemærkelsesværdig forandring i tanke og handling samt et nyt og bedre liv.

»Og da han så Jesus, faldt han ned for hans fødder.«

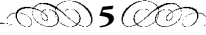
Det var usædvanligt for en mand af rang og anseelse, en synagogeforstander, at knæle ved Jesu fødder – ved fødderne af én, der blev betragtet som en omvandrende lærer med helbredelsens gave. Mange andre lærde og ansete mænd så også Jesus, men ignorerede ham. Deres sind var lukket. Det er ikke anderledes i dag; hindringer står i vejen for mange, så de ikke vil acceptere ham.

»Og [Jairus] bad ham indtrængende: »Min lille datter ligger for døden.« Dette er et typisk eksempel på, hvad der ofte sker, når et menneske kommer til Kristus – det er ikke så meget for sin egen skyld, men på grund af et fortvivlende behov hos en, de holder af. Den skælven, vi hører i Jairus' stemme, når han taler om »min lille datter«, vækker vores medfølelse, når vi tænker på denne mand af høj rang i synagogen, der knæler ned for Frelseren.

Derpå følger en stor udvisning af tro: »Ville du blot komme og lægge hænderne på hende, så hun kan blive frelst og leve.« Disse ord er ikke blot udtalt i tro af en far, der pines af sorg, men de er også en påmindelse til os om, at det, Jesus lægger sine hænder på, vil leve. Hvis Jesus lægger sine hænder på et ægteskab, lever det. Hvis han får lov til at lægge sine hænder på familien, lever den.

Derpå følger ordene: »Så gik Jesus med ham.« Vi formoder ikke, at denne begivenhed var en del af dagens planer. Mesteren var kommet tilbage over søen til bredden, hvor folkemængden ventede på, at han skulle belære dem ... han [blev] afbrudt af en fars bøn. Han kunne have ignoreret anmodningen på grund af de mange andre, der ventede. Han kunne have sagt til Jairus, at han ville komme og se til hans datter i morgen, men »Jesus [gik] med ham«. Hvis vi følger i Mesterens fodspor, vil vi så nogen sinde have så travlt, at vi ignorerer vore medmenneskers behov?

Det er ikke nødvendigt at læse resten af historien. Da de kom til synagogeforstanderens hus, tog Jesus den lille pige ved hånden og oprejste hende fra de døde. På lignende måde vil han løfte og oprejse ethvert menneske til et nyt og bedre liv, hvis vedkommende blot vil give Frelseren lov til at tage ham ved hånden.¹¹

Mormons Bog og Lære og Pagter vil bringe os tættere på Kristus.

Mormons Bog

En af de vigtigste ressourcer, som Herren har givet for at hjælpe os til at udføre dette guddommelige værk, er Mormons Bog, der har undertitlen »Endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus«. [Præsident Ezra Taft Benson] formanede os ligefremt til ikke at forsømme at læse og adlyde disse hellige skrifers forskrifter. »Dens store mission,« lærte han os, »er at bringe mennesker til Kristus [og dermed til Faderen], og alt andet kommer i anden række« (*Ensign*, maj 1986, s. 105). Vi håber, at I brødre og søstre nærer jeres ånd ved regelmæssigt at læse Mormons Bog og andre skrifter og bruge dem i jeres tjenestegerning.¹²

Mormons Bog er Guds ord. Vi opfordrer jer til at læse denne vidunderlige optegnelse. Det er den mest bemærkelsesværdige skrift, som findes i dag. Læs den omhyggeligt og under bøn, og når I gør det, vil Gud give jer et vidnesbyrd om sandheden af den, som Moroni har lovet (se Moro 10:4).¹³

Det er ved at læse og studere Mormons Bog og bønsumt søge bekræftelse på dens indhold, at vi modtager et vidnesbyrd om, at Joseph Smith var Guds profet, og at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er blevet genoprettet på jorden.¹⁴

I [der læser Mormons Bog,] vil finde, at den vil have en dybtgående indvirkning på jeres liv ... Den vil øge jeres kundskab om Guds handlemåde med mennesket og vil give jer et større ønske om at leve i harmoni med hans evangeliums lære. Den vil også give jer et stærkt vidnesbyrd om Jesus.¹⁵

Lære og Pagter

Lære og Pagter er en helt speciel bog. Det er den eneste bog på hele jordens overflade, der har et forord, der er forfattet af selve Skaberen. Ydermere indeholder denne hellige skrift flere direkte citater fra Herren end nogen anden eksisterende hellig skrift.

Den er ikke en oversættelse af et gammelt dokument, den er af vor tid. Den er en bog med åbenbaringer til vore dage. Den er et enestående og guddommeligt inspireret udvalg af åbenbaringer, der kommer i vore dage gennem Guds profeter som svar på spørgsmål, bekymringer og udfordringer, som de og andre står over for. Den indeholder guddommelige svar på virkelige problemer angående virkelige mennesker ...

Forstår I, at når I læser Lære og Pagter, kan I gennem skrifterne høre Herrens røst? (se L&P 18:33-36) ... Den oplysende røst vil sædvanligvis komme ind i jeres sind som »tanker« og ind i jeres hjerte som »følelser« (se L&P 8:1-3). Løftet om dette vidnesbyrd ... er tilgængeligt for enhver værdig mand og kvinde og ethvert barn, der bønsumt søger efter et sådant vidnesbyrd. Bør vi ikke hver især beslutte os for at læse, studere, overveje og bede om disse hellige åbenbaringer?¹⁶

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Hvilke oplevelser har hjulpet jer til at lære, at skrifterne »er det mest udbytterige studium«? (Se afsnit 1). Hvordan kan vi blive mere forpligtet til at blive »mænd og kvinder, der har et grundigt kendskab til skriften«?
- Hvordan bliver vi mere lydige ved at studere skrifterne? (Se afsnit 2). Hvordan har I set, at »Kristi ord vil fortælle jer alt det, som I skal gøre«? (2 Ne 32:3).
- Hvilke dele af præsident Hunters råd om studium af skrifterne kan være en hjælp for jer? (Se afsnit 3). Hvordan har regelmæssigt, bønsumt studium af skrifterne været til velsignelse for jer?

- Hvilken indsigt kan vi få af præsident Hunters beretning om Frelseren, der helbreder Jairus' datter? (Se afsnit 4). Hvordan kan det berige jeres skriftstudium at grunde over blot nogle få vers?
- Hvordan har Mormons Bog og Lære og Pagter hjulpet jer til at komme Frelseren nærmere? (Se afsnit 5). Hvordan har disse hellige bøger påvirket jer? Overvej at bære jeres vidnesbyrd om disse hellige skrifter for jeres familie og andre.

Skriftstedshenvisninger

Jos 1:8; Ordsp 30:5; 1 Ne 15:23-24; 2 Ne 3:12; Alma 31:5; 37:44; Hel 3:29-30; L&P 98:11

Studiehjælp

»At læse, studere og overveje er ikke en og samme ting. Vi læser nogle ord, og vi får måske nogle ideer. Vi studerer, og vi afdækker måske temaer og sammenhænge i skriften. Men når vi overvejer, indbyder vi til åbenbaring gennem Ånden. For mig er overvejelse tankeprocessen og bønnerne, efter at jeg har læst og studeret skriften nøje« (se Henry B. Eyring, »Tjen med Ånden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 60).

Noter

1. Se »Studium af skrifterne«, *Den danske Stjerne*, maj 1980, s. 101.
2. *The Teachings of Howard W. Hunter*, red. Clyde J. Williams, 1997, s. 50.
3. Se »Studium af skrifterne«, s. 98-99.
4. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 53-54.
5. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 51.
6. »Obedience«, tale holdt ved områdekonference i Hawaii, 18. juni 1978, s. 3-5, Kirkens historiske bibliotek i Salt Lake City; Det sidste afsnit findes også i *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 52.
7. »Eternal Investments«, tale til religionslærere i CES, 10. feb. 1989, s. 3; slds.org.
8. »Fear Not, Little Flock«, tale holdt ved Brigham Young University, 14. mar. 1989, s. 2; speeches.byu.edu.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 51-52.
10. Se »Studium af skrifterne«, s. 98-99.
11. Se »Studium af skrifterne«, s. 99-101.
12. »The Mission of the Church«, tale holdt ved regionalrepræsentanternes seminar, 30. mar. 1990, s. 2.
13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 54.
14. »The Pillars of Our Faith«, *Ensign*, sep. 1994, s. 54.
15. Se »Beviser på opstandelsens«, *Den danske Stjerne*, okt. 1983, s. 26.
16. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 55-56.

Howard og Claire Hunter

Ægte storhed

»En konstant bestræbelse i de små ting i vores dagligdag fører til ægte storhed.«

Fra Howard W. Hunters liv

Præsident Howard W. Hunter belærte om, at ægte storhed ikke kun kommer af verdslig succes, men fra »tusindvis af små gøremål, tjenesteydelser og opofrelser, som består i at give eller ofre sit liv for andres og for Herrens skyld.«¹ Præsident Hunter levede sit liv i overensstemmelse med denne lære. I stedet for at søge rampelyset eller andres anerkendelse udførte han daglige tjenestegerninger og opofrelser, som ofte gik ubemærket hen.

Et eksempel på præsident Hunters forholdsvis ubemærkede tjeneste var den omsorg, som han viste sin hustru, da hun i mere end 10 år led af et skrantende helbred. I begyndelsen af 1970'erne begyndte Claire Hunter at lide af hovedpine og hukommelsestab. Hun fik senere adskillige små slagtilfælde, som gjorde det vanskeligt for hende at tale og bruge sine hænder. Da hun begyndte at få brug for konstant pleje, hjalp præsident Hunter så meget, som han kunne samtidig med, at han opfyldte sine ansvar som apostel. Han arrangerede det således, at der var nogen ved Claire i løbet af dagen, men han tog sig af hende om natten.

En hjerneblødning i 1981 efterlod Claire ude af stand til at gå eller tale. Ikke desto mindre hjalp præsident Hunter hende nogle gange ud af hendes kørestol og holdt hende tæt, så de kunne danse, ligesom de havde gjort år tidligere.

Efter Claire fik sin anden hjerneblødning, insisterede lægerne på, at hun skulle på et plejehjem, og hun boede der de sidste 18 måneder af sit liv. I den tid besøgte præsident Hunter hende hver dag bortset fra, når han var ude at rejse i forbindelse med kirkeopgaver. Når han kom hjem, tog han direkte fra lufthavnen for at være

sammen med hende. Det meste af tiden enten sov hun dybt eller genkendte ham ikke, men han vedblev med at fortælle hende, at han elskede hende, og sørge for, at hun havde det godt.

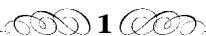
Ældste James E. Faust fra De Tolvs Kvorum sagde senere, at præsident Hunters »blide, kærlige omsorg for sin hustru Claire i de mere end ti år, hvor hun ikke havde det godt, var for mange af os den ædleste hengivenhed en mand kunne vise en kvinde.«²

Efter præsident Hunters død citerede en biografi i *Ensign* hans lærdomme om ægte storhed og sammenfattede, hvordan de havde ledt ham:

»Selvom en dybtliggende beskedenhed ville forhindre ham i nogen-
sinde at foretage sammenligningen, så opfyldte præsident Hunter sin
egen definition af storhed. Hans storhed udviklede sig på tidspunkter
i hans liv langt fra rampelyset, hvor han traf afgørende beslutninger
om at arbejde hårdt, prøve igen, når noget gik galt, samt hjælpe sine
medmennesker. Disse egenskaber blev afspejlet i hans bemærkel-
sesværdige evne til at få succes inden for så forskellige områder som
musik, jura, forretning, internationale forhold, tømrerarbejde og frem-
for alt at være Herrens »gode og tro tjener« (Matt 25:21) ...

Opfyldelsen af Herrens hensigt kom for Kirkens fjortende præsi-
dent ligeså uselviskt og naturligt som hans anstrengelser som sko-
ledreng, som ung far, som hengiven biskop og som en utrættelig
apostel gjorde. Herrens vingård havde, som Howard W. Hunter så
den, brug for konstant pasning, og alt, hans Mester krævede af ham,
var, at han var hans »gode og tro tjener«. Det opfyldte præsident
Hunter med ægte storhed, med konstant bevågenhed på Frelserens
eksempel, hvem han tjente indtil enden.«³

Howard W. Hunters lærdomme

Verdens definition af storhed er ofte vildledende og kan tilskynde til farlige sammenligninger.

Mange sidste dages hellige er lykkelige og nyder de muligheder,
livet tilbyder dem. Alligevel er jeg bekymret for, at nogle blandt os
er ulykkelige. Nogle af os føler, at vi ikke lever op til vore idealer.
Jeg er især bekymret for dem, der lever retfærdigt, men tror, at de

har fejlet, fordi, de ikke har opnået det samme i verden eller i Kirken, som andre har opnået. Vi ønsker hver især at blive til noget i dette liv. Og hvorfor skulle vi ikke det? Der er, som det engang blev sagt, i alles indre en kæmpe, der slås med celestial hjemve (se Hebr 11:13-16; L&P 45:11-14).

En indsigt i hvem vi er, og hvad vi kan blive, forsikrer os om, at sammen med Gud er intet umuligt. Fra vi lærer, at vi bør et solskinsbarn være, til vi mere fuldt ud lærer om evangeliets grundlæggende principper, lærer vi at stræbe efter det fuldkomne. Det er ikke nyt for os at tale om vigtigheden af præstationer. Vanskeligheden opstår, når verdens urealistiske forventninger ændrer definitionen af storhed.

Hvad er ægte storhed? Hvad er det, der gør en person stor?

Vi lever i en verden, der synes at tilbede sin egen form for storhed og frembringe sine egne helte. En nylig undersøgelse blandt unge mennesker mellem 18 og 24 viste, at de unge i vore dage foretrækker »stærke, enspænderagtige, overvinde-alle-odds« personer, og at de klart søger at forme deres liv efter de glamourøse og »grænseløst rige«. I 1950'erne var heltene sådan nogle som Winston Churchill, Albert Schweitzer, præsident Harry Truman, dronning Elizabeth og Helen Keller, den døvblinde forfatter og foredragsholder. Det var personer, som enten var med til at forme historien, eller som blev bemærket for deres inspirerende liv. I dag er mange af de ti største helte filmstjerner eller andre fra underholdningsbranchen, hvilket viser, at der er sket et generelt skift i vore holdninger (se *U.S. News & World Report*, 22. apr. 1985, s. 44-48).

Det er sandt, at verdens helte ikke huskes i særlig lang tid, men ikke desto mindre er der aldrig nogen mangel på mestre eller andre, der opnår store ting. Vi hører næsten dagligt om atleter, der slår rekorder, videnskabsmænd, der opfinder vidunderlige nye apparater, maskiner og processer, og læger, der redder liv på mange nye måder. Vi bliver konstant udsat for ekstraordinært dygtige musikere og artister og for usædvanlig talentfulde kunstnere, arkitekter og bygningshåndværkere. Blade, reklamesøjler og tv-reklamer bombarderer os med billeder af folk med perfekte tænder og fejlfrie ansigtstræk, der er iført smart tøj, og som gør det, som »succesfulde« folk gør.

»Ægte storhed ... kommer af ... tusindvis af små gøremål, tjenesteydelser og opofrelser, som består i at give eller ofre sit liv for andres og for Herrens skyld.«

Fordi vi konstant bliver udsat for verdens definition af *storhed*, er det forståeligt, at vi sammenligner det, vi er, og det andre er – eller synes at være – og også sammenligner det, vi har, med det, andre har. Selvom det er rigtigt, at det at sammenligne kan være en fordel og kan motivere os til at opnå meget godt og til at forbedre vores liv, så lader vi ofte uretfærdige og upassende sammenligninger ødelægge vores lykke, når det får os til at føle, at vi ikke opnår det, vi gerne vil, at vi er utilstrækkelige og ikke har succes. Nogle gange kan vi på grund af disse følelser blive ført til at begå fejl og dvæle ved vore fejltagelser, samtidig med at vi ignorerer aspekter i vores liv, der kan indeholde elementer af ægte storhed.⁴

2

En konstant bestræbelse i de små ting i vores dagligdag fører til ægte storhed.

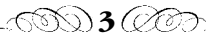
I 1905 kom præsident Joseph F. Smith med denne dybsindige udtalelse om ægte storhed:

»Det, som kaldes ekstraordinært, bemærkelsesværdigt eller usædvanligt, kan være med til at skrive historie, men det er ikke det, der udgør det virkelige liv.

Når alt kommer til alt, er det den mest ægte form for storhed at gøre de ting godt, som Gud har ladet være alle menneskers sædvanlige lod. At være en dygtig far eller en dygtig mor er større end at være en dygtig general eller en dygtig statsmand« (*Juvenile Instructor*, 15. dec. 1905, s. 752).

Denne udtalelse rejser et spørgsmål: Hvad har Gud ladet være »menneskers sædvanlige lod«? Det omfatter uden tvivl det, der skal gøres for at være en god far eller en god mor, en god søn eller en god datter, en god elev eller en god bofælle eller et godt menneske ...

En konstant bestræbelse i de små ting i vores daglige liv fører til ægte storhed. Det er især de tusindvis af små gøremål, tjenesteydelser og opofrelser som består i at give eller ofre sit liv for andres og for Herrens skyld. Det omfatter, at vi opnår kundskab om vor Fader i himlen og evangeliet. Det omfatter også at føre andre til troen og ind i hans riges fællesskab. Dette vækker som regel ikke verdens opmærksomhed eller anerkendelse.⁵

Profeten Joseph Smith var interesseret i de daglige tjenestegerninger og omsorgen for andre.

Joseph Smith erindres almindeligvis ikke som general, borgmester, arkitekt, redaktør eller præsidentkandidat. Vi husker ham som genoprettelsens profet, en mand, der havde forpligtet sig til at elske Gud og fremme hans værk. Profeten Joseph var en hverdagskristen. Han var interesseret i de små ting, de daglige tjenestegerninger og omsorgen for andre. Lyman O. Littlefield var som 13-årig med ham i Zions hær, som gik til Missouri. Han fortalte senere følgende hændelse om en lille, men alligevel betydningsfuld, personlig tjenestegerning, som profeten ydede ham:

»Rejsen var utrolig vanskelig for os alle, og de fysiske lidelser gjorde, sammen med bevidstheden om de forfølgelser vore brødre, vi rejste hen for at hjælpe, måtte udholde, at jeg en dag blev frygtelig deprimeret. Da lejren var rede til at bryde op, satte jeg mig

»Profeten Joseph var en hverdags-kristen. Han var interesseret i de små ting, de daglige tjenestegerninger og omsorgen for andre.«

træt og nedslået i vejkanthen. Profeten var den travleste i lejren, og alligevel så han mig. Han forlod sine presserende pligter bare for at sige nogle trøstende ord til et barn. Han lagde sin hånd på mit hoved og sagde: »Ved du ikke, hvor du skal være, min dreng? Hvis ikke, så må vi finde et sted til dig.« Dette gjorde et sådant indtryk på mig, at det ikke forsvandt selv efter mange år og mange store bekymringer« (I George Q. Cannon, *Life of Joseph Smith the Prophet*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1986, s. 344).

Ved en anden lejlighed, da Illinois' guvernør, Carlin, sendte sherif Thomas King fra Adams County ud sammen med flere andre for at arrestere profeten og overgive ham til guvernør Boggs' udsendinge

i Missouri, blev Sherif King dødssyg, og profeten tog ham med hjem til sit hus i Nauvoo, hvor han plejede ham som en bror i fire dage (Ibid., s. 372). Profeten ydede ofte små, gode og alligevel betydningsfulde tjenestegerninger.

Ældste George Q. Cannon har skrevet følgende om åbningen af [Joseph Smiths forretning] i Nauvoo:

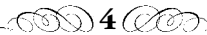
»Profeten tøvede ikke med selv at arbejde i forretningen og ved produktionen. Det evangelium, han forkyndte, handlede både om timelig frelse såvel som om åndelig ophøjelse, og han var parat til at udføre sin del af det praktiske arbejde. Det gjorde han uden tanke for personlig vinding« (Ibid., s. 385).

Og i et brev skrev profeten:

»[Købmandsbutikken] har været fyldt til bristepunktet, og jeg har stået bag skranken hele dagen og udleveret varer med samme hast som nogen anden ekspedient for at være imødekommende over for dem, der var nødt til at undvære deres sædvanlige jule- og nytårsmiddag, og som havde brug for lidt sukker, sirup, rosiner osv. – og også for at glæde mig selv, for jeg elsker at betjene de hellige og være alles tjener, idet jeg håber at blive ophøjet i Herrens rette tid« (Ibid., s. 386).

George Q. Cannon kommenterede denne scene:

»Sikke et syn det var!« En mand, der var udvalgt af Herren til at lægge grundvolden til hans kirke og til at være hans profet og præsident, finder glæde og stolthed i at betjene sine brødre og søstre som en tjener ... For Joseph gik der ikke en dag, hvor han ikke følte, at han tjente Gud og blev begunstiget i Jesu Kristi øjne ved at vise venlighed og opmærksomhed mod selv »den mindste af disse« (Ibid., s. 386).⁶

Ægte storhed kommer af at holde ud, når livet er svært, og af at tjene på måder, der ofte ikke bliver bemærket.

At være en god sekretær i ældsternes kворum eller lærer i Hjælpeforeningen eller en kærlig nabo eller at lytte til en ven, det er meget af det, som ægte storhed drejer sig om. At gøre ens bedste, når man står over for livets almene problemer og muligheden for nederlag, og fortsat holde ud og være standhaftig i livets vedvarende

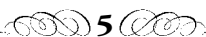
vanskeligheder, når disse problemer og opgaver bidrager til andres fremgang og lykke og ens egen evige frelse; det er ægte storhed.

Vi vil alle gerne opnå en vis storhed i dette liv. Mange har allerede opnået store ting, andre stræber efter at opnå storhed. Lad mig opfordre jer til at præstere, men på samme tid huske, hvem I er. Lad ikke illusionen om flygtig, verdslig storhed overvinde jer. Mange mennesker mister deres sjæl til sådanne fristelser. Jeres gode navn er for meget værd til at sælge – for nogen som helst pris. Ægte storhed er at forblive tro – »Mer nu end før vil vi kæmpe og stride, tro stå til Herren, om end vi må lide« (*Salmer og sange*, nr. 167).

Jeg er sikker på, at der er mange store, ubemærkede og glemte helte blandt os. Jeg taler om de af jer, som stille og konsekvent gør det, som I bør gøre. Jeg taler om dem, som altid er der, og som altid er villige. Jeg taler om en mors usædvanlige tapperhed, som time efter time, dag og nat, bliver hos og tager sig af et sygt barn, mens hendes mand er på arbejde eller i skole. Det indbefatter dem, der frivilligt donerer blod eller arbejder med de ældre. Jeg tænker på de af jer, som trofast udfylder jeres ansvar i præstedømmet og i Kirken, og på de studerende, der regelmæssigt skriver hjem for at takke deres forældre for deres kærlighed og støtte.

Jeg taler også om dem, som i andre indgyder tro og et ønske om at efterleve evangeliet – de, der aktivt arbejder for at opbygge og forme andres liv fysisk, socialt og åndeligt. Jeg taler om dem, der er ærlige og venlige og hårdtarbejdende i deres daglige gøremål, men som også er Mesterens tjenere og hyrder for hans får.

Jeg har ikke i sinde at nedvurdere verdens store bedrifter, der har givet os så mange muligheder, og som bidrager med kultur og orden og begejstring. Jeg foreslår blot, at vi prøver at fokusere mere klart på de ting i livet, som har størst værdi. I husker, at det var Frelseren, der sagde: »Men den største blandt jer skal være jeres tjener« (Matt 23:11).⁷

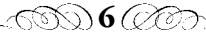

Ægte storhed kræver regelmæssige, små og nogle gange almindelige skridt over en lang tidsperiode.

Vi har alle set folk, der er blevet rige eller succesrige på kort tid – næsten i løbet af en nat. Men jeg tror, at selvom den slags succes måske kommer til nogen uden forudgående kamp, så findes

øjeblikkelig storhed ikke. Opnåelse af ægte storhed er en langvarig proces. Den kan til tider omfatte tilbageskridt. Det endelige mål er måske ikke altid synligt, men det ser ud til, at der altid kræves regelmæssige, konstante, små og nogle gange almindelige og trivielle skridt over en lang tidsperiode. Vi bør huske, at det var Herren, der sagde: »Af det, som er småt, udspringer det, som er stort« (L&P 64:33).

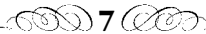
Ægte storhed er aldrig et resultat af en tilfældig hændelse eller en engangspræstation eller -bedrift. Storhed omfatter udviklingen af ens karakter. Det kræver utallige rigtige beslutninger, når vi i vores hverdag vælger mellem godt og ondt, ligesom ældste Boyd K. Packer talte om, da han sagde: »I løbet af mange år bliver disse beslutninger til hele bundter og viser tydeligt, hvad vi værdsætter« (*Den danske Stjerne*, apr. 1981, s. 37). Disse valg vil også klart vise, hvad vi er.⁸

Almindelige opgaver har ofte den mest positive effekt på andre.

Når vi evaluerer vores liv, så er det vigtigt, at vi ikke kun ser på vore præstationer, men også på de omstændigheder, som vi har arbejdet under. Vi er alle forskellige og unikke, vi har hver især forskellige udgangspunkter i livets løb, vi har hver især en unik blanding af talenter og evner, vi har hver især vore egne udfordringer og begrænsninger at kæmpe med. Derfor bør vores bedømmelse af os selv og vore præstationer ikke kun omfatte størrelsen eller antallet af vore bestræbelser, det bør også omfatte de omstændigheder, der har været til stede, og den effekt, som vore bestræbelser har haft på andre.

Det er den sidste del af vores selvevaluering – hvordan vi har påvirket andre – som vil hjælpe os til at forstå, hvorfor noget af livets almindelige, ordinære arbejde bør sættes så højt. Ofte er det de almindelige opgaver, som vi udfører, der har den mest positive effekt på andres liv, sammenlignet med det som verden så ofte omtaler som storhed.⁹

At gøre det, som Gud har indstiftet til at være vigtigt, vil føre til ægte storhed.

Det synes for mig, at den form for storhed, som vor Fader i himlen vil have os til at forfølge, er indenfor rækkevidde for alle, der efterlever

evangeliet. Vi har ubegrænsede muligheder for at udføre de mange enkle og små ting, der i sidste ende vil gøre os store. Til dem, der her helliget deres liv til at tjene og ofre sig for deres familie, for andre og for Herren, er det bedste råd simpelthen at gøre mere af det samme.

Til dem, der fremmer Herrens værk på så mange stille, men betydningsfyldte måder, til dem, der er jordens salt og verdens styrke og enhver nations støtte – til jer, vil vi ganske enkelt udtrykke vores beundring. Hvis I holder ud til enden, og hvis I er tapre i Jesu vidnesbyrd, vil I opnå ægte storhed og vil en dag komme til at leve i vor himmelske Faders nærhed.

Som præsident Joseph F. Smith har sagt: »Lad os ikke prøve at sætte et kunstigt liv i stedet for et ægte« (*Juvenile Instructor*, 15. dec. 1905, s. 753). Lad os huske på, at når vi udfører det, som Gud har indstiftet til at være vigtigt og nødvendigt og fornødent, selvom verden måske ser det som værende uvigtigt og ubetydeligt, vil det i sidste ende føre til ægte storhed.

Vi bør stræbe efter at huske apostlen Paulus' ord, især hvis vi er ulykkelige over vores liv og føler, at vi ikke har udført noget stort. Han skrev:

»For vore lette trængsler her i tiden bringer os i overmål en evig vægt af herlighed,

for vi ser ikke på det synlige, men på det usynlige; det synlige varer jo kun en tid, det usynlige evigt« (2 Kor 4:17-18).

De små ting er betydningsfulde. Vi husker ikke, hvor meget fari-særen gav, men hvor meget enken gav, ikke hvor stor og stærk filistrenes hær var, men Davids mod og overbevisning.

Må vi aldrig blive mismodige over at udføre de daglige hverv, som Gud har ladet »være menneskets sædvanlige lod«.¹⁰

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Hvorfor bliver vi nogen gange forvirrede over, hvad ægte storhed er? (Se afsnit 1). Hvorfor får verdens definition af storhed nogle folk til at føle sig utilstrækkelige og ulykkelige?

- Hvordan adskiller præsident Hunters definition på ægte storhed sig fra verdens definition? (Se afsnit 2). Hvordan kan denne definition på ægte storhed hjælpe jer i jeres liv? Tænk over hvilke »små ting«, som det vil være godt at bruge mere tid og opmærksomhed på.
- Hvad gør indtryk på jer ved Joseph Smiths små tjenestegerninger, der bliver omtalt i afsnit 3? Hvilke små tjenestegerninger har velsignet jer?
- Gennemgå eksemplerne i afsnit 4 på, hvad ægte storhed er. Hvordan har I set folk udvise ægte storhed på disse måder?
- Hvad kan vi lære af lærdommene i afsnit 5 om, hvordan man opnår ægte storhed?
- Hvilke eksempler har I set på, hvordan »almindelige opgaver, som vi udfører ... har den mest positive effekt på andres liv?« (Se afsnit 6).
- Tænk over præsident Hunters lærdomme i afsnit 7. Hvordan kan tjeneste og ofre føre til ægte storhed? Hvordan kan det at være »tapre i Jesu vidnesbyrd« hjælpe os til at opnå ægte storhed?

Skriftstedshenvisninger

1 Sam 16:7; 1 Tim 4:12; Mosi 2:17; Alma 17:24-25; 37:6; Moro 10:32; L&P 12:8; 59:23; 76:5-6; 88:125

Til underviseren

»Når du ved hjælp af bøn forbereder dig til at undervise [kan du] blive vejledt til at fremhæve bestemte principper. Du kan nå til en forståelse af, hvordan du bedst kan forelægge visse tanker. Du kan få øjnene op for eksempler, illustrationer, og inspirerende historier i livets enkle gøremål. Du kan føle dig tilskyndet til at bede en bestemt person om at hjælpe med lektionen. Du kan blive mindet om en personlig oplevelse, som du kan fortælle om« (*Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 47-48).

Noter

1. »What Is True Greatness?« *Ensign*, sep. 1987, s. 71.
2. James E. Faust, »Howard W. Hunter: Man of God«, *Ensign*, apr. 1995, s. 28.
3. »President Howard W. Hunter: The Lord's »Good and Faithful Servant«, *Ensign*, apr. 1995, s. 9, 16.
4. »What Is True Greatness?«, s. 70.
5. »What Is True Greatness?«, s. 70-71.
6. »What Is True Greatness?«, s. 71.
7. »What Is True Greatness?«, s. 71-72.
8. »What Is True Greatness?«, s. 72.
9. »What Is True Greatness?«, s. 72.
10. »What Is True Greatness?«, s. 72.

»Vi bør hver især læse og genlæse lignelsen om det mistede får ... Jeg håber, at vi hver især vil blive dybt påvirket af budskabet i denne lignelse.«

Kom tilbage og tag for jer ved Herrens bord

»Ræk ud til de mindre aktive og se den glæde I, og dem I hjælper, vil opleve.«

Fra Howard W. Hunters liv

Dagen efter Howard W. Hunter blev Kirkens præsident, gav han denne kærlige opfordring til Kirkens medlemmer, som ikke deltog aktivt:

»Til dem, der har overtrådt eller er blevet fornærmet, siger vi: »Kom tilbage«. Til dem, der er såret og kæmper og er bange, siger vi: »Lad os stå sammen med jer og tørre jeres tårer.« Til dem, der er forvirrede og angribes af vildfarelse fra alle sider, siger vi: »Kom til al sandheds Gud og til Kirken med fortsat åbenbaring. Kom tilbage. Bliv hos os. Hold ud. Tro. Alt er vel, og alt vil være vel. Tag for jer ved bordet i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og stræb efter at følge den gode Hyrde, der har dækket bordet. Hav håb, udøv tro, modtag – og giv – omsorg, Kristi rene kærlighed.«¹

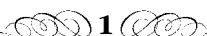
Præsident Hunter sagde i sin første generalkonferencetale som Kirkens præsident nogle få måneder senere, at han følte sig tilskyn-det til fortsat at lægge vægt på dette. »Kom tilbage,« gentog han. »Tag Herrens opfordring helt bogstaveligt: »Kom, følg mig« ... Han er den eneste sikre vej; han er verdens Lys.«²

Præsident Hunter hjalp gennem sit liv mange kirkemedlemmer til at blive aktive igen. Han sagde, da han talte om en sådan oplevelse i sine tidlige voksenår:

»Min biskop gav mig til opgave at være menighedslærer for en bror, der pralede af, at han var den ældste diakon i Kirken. Dengang hed hjemmeundervisning menighedsundervisning. Hans problem var, at han elskede at spille golf om søndagen. Det var nedslående

at mødes med ham og hans hustru måned efter måned uden at se nogen tydelig fremgang. Men til sidst blev det rigtige ord nævnt for ham, og det ramte der, hvor det skulle. Ordet var *pagt*. Vi spurgte ham: »Hvad betyder dåbspagten for dig?» Hans udtryk ændrede sig, og for første gang så vi en alvorlig side hos ham. Til sidst kom han til vore klasser, opgav golf og tog med sin hustru til templet.«³

Howard W. Hunters lærdomme

Lignelsen om de mistede får lærer os at søge efter dem, der er mistet.

Det Første Præsidentskab [gav] Kirkens medlemmer en betydningsfuld opfordring ...

»Til dem, som ikke længere er aktive og som er blevet kritiske, siger vi: »Kom tilbage. Kom tilbage og tag for jeg ved Herrens bord, og nyd igen de søde og mættende frugter ved fællesskabet med de hellige.«

Vi tror, at mange har længtes efter at vende tilbage, men føler sig akavede ved at gøre det. Vi forsikrer jer om, at I vil blive mødt med åbne arme til at modtage jer og villige hænder til at hjælpe jer« (*Ensign*, mar. 1986, s. 88).

Jeg tror, at denne storsindede appel gjorde indtryk på os alle, en appel der var lig det, som profeten Alma sagde i Mormons Bog angående en opfordring fra Herren. Han sagde:

»Se, han sender en opfordring til alle mennesker; for barmhjerlighedens arme er strakt ud mod dem, og han siger: Omvend jer, så vil jeg modtage jer.

Ja, han siger: Kom til mig, så skal I nyde af frugten af livets træ; ja, så skal I frit spise og drikke af livets brød og vand.

Ja, kom til mig, og frembring retfærdigheds gerninger« (Alma 5:33-35).

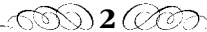
Vi bør hver især læse og genlæse lignelsen om det mistede får i Lukas kapitel 15, begyndende med det fjerde vers:

»Hvis en af jer har hundrede får og mister et af dem, lader han så ikke de ni og halvfems blive i ødemarken og går ud efter det, han har mistet, indtil han finder det?

Og når han har fundet det, lægger han det glad på sine skuldre, og når han kommer hjem, kalder han sine venner og naboer sammen og siger til dem: Glæd jer med mig, for jeg har fundet det får, jeg havde mistet« (Luk 15:4-6) ...

Profeten Joseph Smith lavede i Joseph Smiths oversættelse en signifikant ændring i et vers. Der står: »Hvis en af jer har hundrede får og mister et af dem, forlader han så ikke de nioghalvfems og går ud i ødemarken efter det, han har mistet, indtil han finder det?« (JSO, Luk 15:4; fremhævelse tilføjet).

Denne oversættelse antyder, at hyrden efterlader sin flok i sikkerhed og går ud i ødemarken – det vil sige går ud i verden efter ham, der er blevet væk. Blevet væk fra hvad? Blevet væk fra den flok, hvor der er beskyttelse og sikkerhed. Jeg håber, at vi hver især vil blive dybt påvirket af budskabet i denne lignelse.⁴

Herren forventer, at vi er hans medhjælpere og får dem tilbage, som kæmper eller som vi har mistet.

Hvad bør vi gøre for at hjælpe dem, der er faret vild i ødemarken?

På grund af det, som Mesteren sagde om at efterlade de nioghalvfems og gå ud i ødemarken for at søge efter det får, der var mistet, og på grund af Det Første Præsidentskabs opfordring til dem, der ikke længere er aktive eller som er blevet kritiske, om at »komme tilbage,« opfordrer vi jer til at tage del i at redde sjæle. Ræk ud til de mindre aktive og se den glæde I, og dem I hjælper, vil opleve, hvis I og de tager del i at opfordre andre til at komme tilbage og tage for sig ved Herrens bord.

Herren, vores gode hyrde, forventer, at vi er hans medhjælpere og finder dem, der kæmper, eller som er blevet væk. Vi kan ikke fortælle jer, hvordan I skal gøre det, men når I bliver involveret og søger inspiration, vil jeres anstrengelser bære frugt i jeres områder ... stave og menigheder. Nogle stave har reageret på tidligere opfordringer og har haft mærkbar succes.

En populær salme indeholder Frelseren appel til os:

*De som er blevet i folden,
beder han kærligt: vær med,
hjælp mig at finde de tabte,
søg dem hvert eneste sted!*

Og den salme, der ofte bliver sunget viser, hvad vores ansvar bør være:

*Gør os til trofaste hyrder,
lær os at ofre, oh Gud,
lydigt at tjene vor næste,
følg dit kærlighedsbud.*

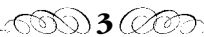
(*Salmer og sange*, nr. 144).

Hvis vi gør det, vil vi blive velsignet.⁵

At søge efter dem, der er mistet og kommet på afveje er Herrens gerning ... Almas inderlige bøn er en god påmindelse om helligheden i vores opgave:

»O Herre, vil du give os, at det må lykkes for os at bringe [sjæle] tilbage til dig i Kristus.

Se, o Herre, deres sjæl er dyrebar« (Alma 31:34-35).⁶

Vores store mål er at hjælpe folk til at komme tilbage til Guds nærhed.

I løbet af årene har Kirken gjort en stor indsats for at få dem tilbage, som er mindre aktive ... og af hvilken grund? Det er for at frelse vore brødre og søstres sjæl og sørge for, at de får ophøjelsens ordinancer.

Da jeg tjente som stavspræsident i Los Angeles-området, bad mine rådgivere og jeg vore biskopper om omhyggeligt at udvælge fire eller fem par, der gerne ville udvikle sig mere i Kirken. Nogle var mindre aktive, andre nyomvendte – men de var motiveret til åndelig fremgang. Vi samlede dem i en stavsklasse og underviste dem i evangeliet. I stedet for at lægge vægt på templet, fremhævede vi et bedre forhold til vor himmelske Fader og hans Søn Jesus Kristus. Vores omhyggelige udvælgelse sikrede, at det blev en succes, og hovedparten af disse par blev aktive og kom i templet.

»O Herre, vil du give os, at det må lykkes for os at bringe [sjæle] tilbage til dig i Kristus. Se, o Herre, deres sjæl er dyrebar« (Alma 31:34-35).

Lad mig fortælle om en [anden] oplevelse ... Vi havde en bror i en af menighederne, som ikke kom til nogen af møderne. Hans hustru var ikke medlem. Hun var lidt fjendtlig, så vi kunne ikke sende hjemmelærere hjem til dem. Biskoppen henvendte sig til denne bror og sagde til ham, at han havde brug for at forbedre og styrke sit forhold til Frelseren. Broren forklarede biskoppen problemet med sin hustru, der ikke var medlem, så biskoppen talte med hende og lagde vægt på den samme tilgang – et forhold til Herren, der skulle styrkes. Hun var stadig ikke modtagelig, men var glad for at få at vide, at de sidste dages hellige troede på Kristus, og som følge deraf svandt noget af hendes modstand.

Succesen kom ikke med det samme, men de, der besøgte hjemmet, blev ved med at fremhæve parrets forhold til Herren. Med tiden blev hun venligt indstillet og indvilligede til sidst i at tage med sin mand til stavsklassen, der blev undervist af højrådet. Vi lagde vægt på pagten, som man indgår ved dåben, og andre pagter. Til sidst blev hun medlem af Kirken, og han blev en produktiv præstedømmeleder ...

Jeg bliver berørt af en udtalelse på Mormons Bogs titelblad, der beskriver et af formålene med denne hellige bog: »[At] Israels hus [i de sidste dage] måtte kende *Herrens pagter*« (fremhævelse

tilføjet). Det var det, vi som stavspræsidentskab følte os tilskyndet til at lægge vægt over for de mindre aktive. Vi prøvede at appellere til dem ud fra vigtigheden af de pagter, de havde indgået med Herren; dernæst underviste vi dem i vigtigheden af dåbspagten og andre pagter, som de kunne indgå, som ville forene dem som en evig familie.⁷

Hele formålet med, at Kirken fungerer gnidningsfrit på lokalt niveau er, så folk kan gøre sig klar til at vende tilbage til Guds nærhed. Det kan kun ske ved, at de modtager ordinancerne og indgår pagter i templet.⁸

Vore bestræbelser fokuserer på at gøre evangeliets frelsende pagter og ordinancer tilgængelige for alle mennesker: For ikkemedlemmer gennem missionering, for de mindre aktive gennem fællesskab og aktiveringsbestræbelser, for aktive medlemmer gennem deltagelse og tjeneste i Kirken, og for dem, der er på den anden side af sløret, gennem det forløsende værk for de døde.⁹

Vi stræber efter at opnå et enkelt mål for samtlige medlemmer af Kirken. Det er, at alle modtager evangeliets ordinancer og indgår pagter med vor himmelske Fader, så de kan vende tilbage til hans nærhed. Det er vores store mål. Ordinancerne og pagterne er midlerne til at opnå den guddommelige natur, der vil gøre os i stand til at vende tilbage til hans nærhed igen ...

Husk på formålet: At opfordre alle til at komme til Kristus ...

Jeg vidner, mine brødre og søstre, om hans guddommelighed og kraft til at frelse dem, der vil komme til ham med et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd. Gennem ordinancerne og hans Helligånd kan ethvert menneske blive rent.¹⁰

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Præsident Hunter opfordrer ethvert medlem af Kirken til at læse og genlæse lignelsen om det mistede får (se afsnit 1; Luk 15:4-7). Hvad lærer I af den lignelse og andre lærdomme i det første afsnit? Tænk over, hvordan disse lærdomme kan vejlede jer, når I tjener i Kirken.

- Hvilket ansvar har I som Herrens medhjælper? (Se afsnit 2). Hvordan kan vi hjælpe folk til at vende tilbage til Kirken? Hvordan er I (eller nogen I kender) blevet velsignet af en person, der rakte ud til jer, når I kæmpede med noget eller var kommet på afveje?
- Hvad kan vi lære af de oplevelser, som præsident Hunter fortæller om i afsnit 3? Hvordan kan det at lægge vægt på pagter hjælpe Kirkens medlemmer til at blive aktive?

Skriftstedshenvisninger

Ez 34:1-16; Luk 15:11-32; Joh 10:1-16, 26-28; 13:35; 1 Joh 1:7; Mosi 18:8-10; Hel 6:3; 3 Ne 18:32; Moro 6:4-6; L&P 38:24

Studiehjælp

Et princip er en sandhed, som vejleder i beslutninger og handlinger. »Spørg dig selv, når du læser: »Hvilket evangelisk princip belæres der om i dette skriftsted? Hvordan kan jeg anvende det i mit liv?« (*Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 17).

Noter

1. I Jay M. Todd, »President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church«, *Ensign*, juli 1994, s. 5.
2. Se »Store og dyrebare løfter«, *Stjernen*, jan. 1995, s. 7.
3. »Make Us Thy True Undershepherds«, *Ensign*, sep. 1986, s. 9.
4. »Make Us Thy True Undershepherds«, s. 7-8.
5. »Make Us Thy True Undershepherds«, s. 9.
6. »The Mission of the Church«, tale holdt ved regionalrepræsentanternes seminar, 30. mar. 1990, s. 4.
7. »Make Us Thy True Undershepherds«, s. 8-9.
8. *The Teachings of Howard W. Hunter*, red. Clyde J. Williams, 1997, s. 218.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 245-246.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 218.

Templet i Mesa i Arizona, hvor præsident Howard W. Hunter blev besøgt til sine forældre i 1953

Templet – det store symbol på vores medlemskab

*»Det er mit hjertes inderligste ønske, at
hvert eneste medlem af Kirken vil være
værdig til at træde ind i templet.«*

Fra Howard W. Hunters liv

Howard W. Hunters mor var et trofast medlem af Kirken hele sit liv, men hans far blev ikke døbt, førend Howard var 19. Flere år senere, da Howard var stavspræsident i Californien, rejste stavens medlemmer til templet i Mesa i Arizona for at udføre tempeltjeneste. Før sessionen begyndte, bad tempelpræsidenten ham om at tale til dem, der ventede. Det var præsident Hunters 46-års fødselsdag. Han skrev senere om den oplevelse:

»Da jeg talte til forsamlingen ... kom min far og mor ind i lokalet klædt i hvidt. Jeg havde ingen anelse om, at min far var klar til at modtage sine tempelvelsignelser, selvom mor havde ønsket det i nogen tid. Jeg blev så følelsesmæssigt overvældet, at jeg var ude af stand til at fortsætte min tale. Præsident Pierce [tempelpræsidenten] stillede sig ved siden af mig og forklarede årsagen til afbrydelsen. Da min far og mor var kommet til templet den morgen, havde de bedt præsidenten om ikke at nævne noget for mig om, at de var der, fordi de gerne ville overraske mig på min fødselsdag. Jeg har aldrig glemt den fødselsdag, idet de på denne dag fik deres begavelse, og jeg havde det privilegium at kunne være vidne til deres besegling, og efterfølgende blev jeg beseglet til dem.«¹

Lidt mere end 40 år senere, da Howard W. Hunter kom med sin første offentlige udtalelse som Kirkens præsident, var et af hans primære budskaber, at medlemmerne skulle søge templets velsignelser med større hengivenhed.² Han fortsatte med at lægge vægt

på dette budskab gennem sin tjeneste som præsident. Da han talte ved tempelgrunden i Nauvoo i juni 1994, sagde han:

»Tidligere i denne måned begyndte jeg min tjenestegering med at give udtryk for mit dybe ønske om, at flere og flere medlemmer af Kirken ville blive værdige til at komme i templet. Ligesom på [Joseph Smiths] tid er værdige medlemmer, som har modtaget deres begavelse, nøglen til opbygningen af riget i hele verden. Tempelværdighed sikrer, at vores liv er i harmoni med Herrens vilje, og at vi er indstillet på at modtage hans vejledning i vores liv.«³

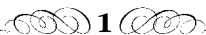
Adskillige måneder senere, i januar 1995, var præsident Hunters sidste offentlige fremtræden indvielsen af templet i Bountiful i Utah. I indvielsesbønnen bad han om, at templets velsignelser ville berige alle dem, der besøgte det:

»Vi beder ydmygt om, at du vil tage imod dette bygningsværk og lade dine velsignelser hvile på det. Lad din ånd være med og vejlede alle, der virker herinde, så hellighed vil herske i alle rum. Må alle, som træder indenfor, have rene hænder og et rent hjerte. Må de blive opbygget i deres tro og tage af sted med en følelse af fred og prise dit hellige navn ...

Må dette hus tilvejebringe fredens ånd til alle, der ser dets majestæt, og især til alle, der kommer her for deres egne hellige ordnancer og for at udføre arbejde for deres kære på den anden side af sløret. Lad dem føle din guddommelige kærlighed og barmhjertighed. Må de være så privilegerede, at de ligesom salmisten i fordums tid kan sige: »Vi som nød hinandens fortrolighed, når vi vandrede i festtoget i Guds hus.«

Idet vi indvier denne hellige bygning, genindvier vi vores eget liv til dig og til dit værk.«⁴

Howard W. Hunters lærdomme

Vi bliver opfordret til at benytte templet som det store symbol på vores medlemskab

Da jeg blev kaldet til dette hellige embede [Kirkens præsident], blev der udsendt en opfordring til alle medlemmer af Kirken om at

benytte Herrens tempel som det store symbol på deres medlemskab og den himmelske ramme for deres helligste pagter.

Når jeg reflekterer over templet, tænker jeg på disse ord:

»Templet er et sted til instruktion, hvor dybsindige sandheder vedrørende Guds rige bliver åbenbaret. Det er et fredfyldt sted, hvor sindet kan koncentrere sig om det åndelige, og verdens bekymringer kan lægges til side. I templet indgår vi pagter om at adlyde Guds love, og der gives os løfter, der altid er betinget af vores trofasthed, og som rækker ind i evigheden« (*The Priesthood and You*, Melchizedek Priesthood Lessons – 1966, Salt Lake City: The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 1966, s. 293).

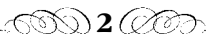
Det er Herren selv, der i sine åbenbaringer til os har gjort templet til det store symbol for Kirkens medlemmer. Tænk på de holdninger og den retfærdige adfærd, som Herren henledte vores opmærksomhed på med det råd, han gav de hellige i Kirtland gennem profeten Joseph Smith, da de forberedte sig på at bygge et tempel. Det råd gælder stadig:

»Organiser jer, bered alt, hvad der behøves, og grundlæg et hus, ja, et bønnens hus, et fastens hus, et troens hus, et undervisningens hus, et herlighedens hus, et ordens hus, et Guds hus« (L&P 88:119). Afspejler disse holdninger og denne adfærd virkelig det, som vi alle ønsker og søger at være? ...

Men for at templet virkelig kan være et symbol for os, må vi inderligt ønske, at det skal blive det. Vi må leve værdigt til at træde ind i templet. Vi må holde vor Herres befalinger. Hvis vi kan indrette vores liv efter Mesteren og gøre hans lærdomme og eksempel til det højeste mønster for vores liv, vil vi ikke have svært ved at være værdige til at komme i templet, ved at være stabile og loyale i alle livets facetter, for vi vil have valgt en entydig, hellig standard for opførsel og tro. Om vi er hjemme eller på arbejde, går i skole eller for længst har forladt skolen, handler fuldstændigt alene eller i fællesskab med mange andre mennesker, vil vores kurs ligge fast, og vore standarder vil være åbenlyse.

Evnen til at stå fast ved sine principper, til at leve retskaffent og med tro i henhold til sin overbevisning – det er det afgørende. Denne forpligtelse over for sande principper – i vores eget liv, i

vores hjem og familie, og på alle steder, hvor vi møder og påvirker andre mennesker – det er denne hengivenhed, som Gud i sidste ende kræver af os ... Det kræver udholdenhed – en evig dybfølt og højt værdsat forpligtelse med hele vores sjæl over for de principper i Guds befalinger, som vi ved er sande. Hvis vi er oprigtige og trofaste over for Herrens principper, vil vi altid være værdige til at komme til templet, og Herren og hans hellige templer vil være de store symboler på, at vi er hans disciple.⁵

Vi bør hver især stræbe efter at være værdige til at få en tempelanbefaling.

Det er mit hjertes inderligste ønske, at hvert eneste medlem af Kirken vil være værdig til at træde ind i templet. Det vil glæde Herren, hvis hvert eneste voksent medlem vil være værdigt – samt have – en gyldig tempelanbefaling. Det, vi skal gøre og ikke gøre for at være værdige til en tempelanbefaling, er præcis de ting, der vil sikre, at vi selv og vores familie er lykkelige.⁶

Vor himmelske Fader har tydeligt sagt, at de, der træder ind i templet, skal være rene og fri for verdens synder. Han sagde: »Og for så vidt som mit folk bygger mig et hus i Herrens navn og ikke tillader at noget urent kommer derind, så det ikke bliver besmittet, skal min herlighed hvile over det ... Men hvis det bliver besmittet, vil jeg ikke komme derind, og min herlighed skal ikke være der; for jeg vil ikke komme ind i vanhellige templer« (L&P 97:15, 17).

Det kan måske være interessant for jer at vide, at Kirkens præsident plejede at underskrive hver enkelt tempelanbefaling. Så stærkt følte de tidligere præsidenter med hensyn til at være værdig til at komme ind i templet. I 1891 blev ansvaret lagt på biskopper og stavspræsidenter, der stiller jer adskillige spørgsmål angående jeres værdighed til at få en tempelanbefaling. I bør vide, hvad der forventes af jer for at kunne få en tempelanbefaling.

I skal tro på Gud, den evige Fader, og på hans Søn, Jesus Kristus, og på Helligånden. I skal tro på, at dette er deres hellige og guddommelige værk. Vi opfordrer jer til dagligt at arbejde på at opbygge jeres vidnesbyrd om vor himmelske Fader og Herren Jesus Kristus. Den Ånd, som I føler, er Helligånden, der vidner for jer

»Biskopper og stavspræsidenter ... stiller jer adskillige spørgsmål angående jeres værdighed til at få en tempelanbefaling.«

om, at de lever. Senere i templet vil I lære mere om Guddommen gennem de åbenbarede instruktioner og ordinancer.

I skal opretholde Kirkens generalautoriteter og lokale ledere. Når I løfter armen i en ret vinkel, når disse lederes navne bliver præsenteret, så viser I, at I vil opretholde dem i deres ansvar og i de råd, som de giver.

Det er ikke kun at vise stor respekt for dem, som Herren har kaldet til at præsidere. Det er snarere en anerkendelse af det faktum, at Gud har kaldet profeter, seere og åbenbarere og andre generalautoriteter. Det er en forpligtelse til, at I vil følge de instruktioner, som Kirkens præsiderende ledere kommer med. På samme måde bør I være loyale over for biskoppen, stavspræsidenten og andre kirkeledere. At undlade at opretholde dem, som har myndighed, er uforeneligt med tjeneste i templet.

I skal være moralsk rene for at komme ind i det hellige tempel. Kyskhedsloven kræver, at I ikke har nogle seksuelle forhold med nogen anden end jeres mand eller hustru. Vi opfordrer jer især til at vogte jer for Satans fristelser, som vil tilsøle jeres moralske renhed.

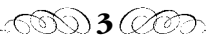
I skal sørge for, at der ikke er noget i jeres forhold til jeres familie, som ikke er i harmoni med Kirkens lærdomme. Vi opfordrer især [unge] til at adlyde [deres] forældre i retfærdighed. Forældre skal være opmærksomme på at sikre, at deres forhold til familien er i harmoni med evangeliets lærdomme og aldrig tage del i mishandling eller vanrøgt.

For at komme ind i templet skal man være ærlig i al sin omgang med andre. Som sidste dages hellige har vi en hellig pligt til aldrig at være bedrageriske eller uærlige. Vores grundlæggende retskaffenhed er på spil, når vi bryder denne pagt.

For at kvalificere sig til en tempelanbefaling skal man stræbe efter at gøre sin pligt i Kirken, komme til sine nadvermøder, præstedømmemøder og andre møder. Man skal også stræbe efter at overholde evangeliets regler, love og bud. Lær ... at tage imod kaldelser og andre opgaver, man bliver bedt om. Tag aktivt del i jeres menighed og vær en, som jeres ledere kan regne med.

For at komme ind i templet skal man betale en ærlig tiende og efterleve visdomsordet. Disse to bud, hvor instruktionerne er enkle, men som er meget vigtige for vores åndelige vækst, er afgørende for at bekræfte vores personlige værdighed. I de sidste mange år har vi lagt mærke til, at de, der trofast betaler deres tiende og overholder visdomsordet, sædvanligvis er trofaste i alle andre anliggender i forbindelse med at træde ind i det hellige tempel.

Det er ikke anliggender, der skal tages let på. Når vi er blevet fundet værdige til at komme i templet, udfører vi ordinancer, der er helligere end nogen andre, der bliver foretaget noget sted på jorden. Disse ordinancer omhandler det, der hører evigheden til.⁷

Enkelt personer og familier får store velsignelser, når de udfører tempeltjeneste.

Hvilken herlig velsignelse er det ikke at kunne tage til templet og modtage velsignelser. Og efter vi har modtaget vore egne velsignelser i templet, hvilket herligt privilegium er det da ikke at udføre ordinancer for dem, der er gået forud for os. Den side af tempeltjenesten er en helt uselvisk indsats. Og dog modtager vi velsignelser hver gang, vi udfører tempelordinancer for andre. Det bør derfor

ikke komme bag på os, at Herren ønsker, at hans folk skal være et tempelmotiveret folk ...

Vi bør ikke kun tage dertil for vores afdøde slægts skyld, men også for at nyde de personlige velsignelser ved at komme i templet og føle den hellighed og tryghed, som findes bag de hellige og indviede mure. Når vi kommer i templet, forstår vi bedre det dybere formål med livet og betydningen af vor Herre Jesu Kristi forsoning. Lad os gøre templet, tempeldeltagelse, tempelpagter og tempelægteskab til vores ypperste mål og største oplevelser her i livet.⁸

Mange ting bliver opfyldt ved, at vi kommer i templet – vi retter os efter Herrens instruktioner om at udføre ordinancer for os selv, vi velsigner vores familie ved de beseglende ordinancer, og vi deler vore velsignelser med andre ved at gøre det for dem, som de ikke selv er i stand til. Udover det, så højner vi vore egne tanker, vi kommer Herren nærmere, ærer præstedømmet og får mere åndelighed ind i vores liv.⁹

Vi modtager personlige velsignelser, når vi kommer i templet. Ældste John A. Widtsoe fra De Tolvs Kvorum har sagt følgende om, hvordan vores tilværelse velsignes ved tempelbesøg:

»Tempeltjeneste ... giver en vidunderlig mulighed for at holde vores åndelige kundskab og styrke levende ... Evighedens mægtige perspektiv åbner sig for os i de hellige templer; vi ser tiden fra dens uendelige begyndelse til dens endeløse afslutning; og det evige livs drama folder sig ud for os. Da ser jeg mere tydeligt min plads blandt alt i universet, min rolle i opnåelsen af Guds hensigter; jeg er bedre i stand til at placere mig selv der, hvor jeg hører til, og jeg er bedre i stand til at bedømme og afveje, adskille og organisere de almindelige, ordinære pligter i livet, så det uvæsentlige ikke overvælder mig eller borttager min vision af de større ting, som Gud har givet os« (i Conference Report, apr. 1922, s. 97-98).¹⁰

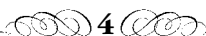
Overvej den ophøjede belæring i den storslåede indivielsebøn for templet i Kirtland – en bøn, som profeten Joseph Smith fortalte, at han havde modtaget ved åbenbaring. Det er en bøn, der til stædighed besvares på os – enkeltvis, som familier og som folk – på grund af præstedømmets magt, som Herren har givet os til at bruge i sine hellige templer.

»Og nu, hellige Fader,« bønfuldt profeten Joseph Smith, »beder vi dig om at bistå os, dit folk, med din nåde ... at vi må blive fundet værdige i dine øjne til at sikre en opfyldelse af de løfter, som du har givet os, dit folk, i de åbenbaringer, som er givet os;

så din herlighed må komme ned over dit folk ...

Og vi beder dig, hellige Fader, om at dine tjenere må drage ud fra dette hus, udrustet med din kraft, og om at dit navn må være på dem og din herlighed være omkring dem og dine engle passe på dem« (L&P 109:10-12, 22).¹¹

At komme i templet skaber åndelighed. Det er et af de fineste programmer, vi har i Kirken, til at udvikle åndelighed. Det vender børnenes hjerte til deres fædre og fædrenes hjerte til deres børn (Mal 3:24). Det fremmer solidaritet og samhørighed i familien.¹²

Lad os haste til templet

Lad os fortælle vore børn om de åndelige følelser, som vi har i templet. Og lad os mere oprigtigt og mere naturligt belære om de ting, som det er passende at fortælle om vedrørende formålene med Herrens hus. Sørg for at have et billede af et tempel hængende i jeres hjem, så jeres børn kan se det. Belær dem om formålet med Herrens hus. Lad dem allerede fra deres tidligste barndom planlægge at tage dertil og forblive værdige til at modtage den velsignelse. Lad os berede hver eneste missionær til værdigt at tage til templet og gøre den oplevelse til en større begivenhed end selve missionærkaldelsen. Lad os planlægge og belære og opfordre vore børn til at gifte sig i templet. Lad os endnu ivrigere end tidligere fastslå, at det sandelig betyder noget, hvor man gifter sig, og med hvilken myndighed man erklæres for mand og hustru.¹³

Det er Herren velbehageligt, når vore unge værdigt tager til templet og udfører stedfortrædende dåb for dem, der ikke havde mulighed for at blive døbt i levende live. Det er Herren velbehageligt, når vi værdigt tager til templet for selv at indgå vore egne pagter med ham og blive beseglet som ægtepar og som familie. Og det er Herren velbehageligt, når vi værdigt tager til templet for

at udføre disse samme frelsende ordinancer for dem, der er døde, hvoraf mange ivrigt venter på udførelsen af ordinancer på deres vegne.¹⁴

Jer, der ikke har modtaget jeres tempelvelsignelser, eller som ikke har en gyldig tempelanbefaling, opfordrer jeg ydmygt og kærligt til at arbejde hen mod den dag, hvor I kan komme ind i Herrens hus. Han har lovet dem, der er trofaste mod deres pagter: »Hvis mit folk vil give agt på min røst og på mine tjeneres røst, hvem jeg har udpeget til at lede mit folk, se, sandelig siger jeg jer, så skal de ikke blive flyttet fra deres sted« (L&P 124:45) ... Jeg lover jer, at jeres personlige, åndelige forhold til jeres ægtefælle og jeres familieforhold vil blive velsignet og styrket, når I regelmæssigt kommer i templet.¹⁵

Lad os være et tempelbesøgende og tempelelskende folk. Lad os haste til templet, så ofte som tid og midler og personlige forhold tillader det. Lad os ikke blot komme for vore afdøde slægtnings skyld, men lad os også komme for at nyde de personlige velsignelser, man modtager ved at tilbede i templet, og for at føle den hellighed og sikkerhed, der er tilvejebragt inden for disse hellige og indviede mure. Templet er et sted med skønhed, det er et sted med åbenbaring, det er et sted med fred. Det er Herrens hus. Det er helligt for Herren. Det bør være helligt for os.¹⁶

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Tænk over præsident Hunters lærdomme i afsnit 1. Hvordan kan vi »benytte Herrens tempel som det store symbol på [vores] medlemskab«?
- Gennemgå kravene for en tempelanbefaling, som nævnes i afsnit 2. Hvordan har efterlevelse af disse krav velsignet jer og jeres familie? Hvorfor kræves det af os, at vi stræber efter at være »rene og fri for verdens synder«, når vi kommer til templet?
- Gennemgå præsident Hunters lærdomme om velsignelserne ved at virke i templet (se afsnit 3). Hvordan har deltagelse i tempelordinancer velsignet jer og jeres familie? Hvordan kan I få større gavn af templets velsignelser? Kan I fortælle om et tidspunkt, hvor

I fik åndelig styrke eller vejledning i templet? Hvis I endnu ikke har været i templet, så tænk over, hvordan I kan forberede jer til at modtage den velsignelse.

- Hvordan kan vi hjælpe børn og unge til at lære om templet og komme til at elske det? (Se afsnit 4). Hvordan kan vi hjælpe børn og unge til at få et ønske om at blive viet i Herrens hus? Hvorfor er det vigtigt, at vi tager til templet, »så ofte som tid og midler og personlige forhold tillader det«?

Skriftstedshenvisninger

Sl 55:15; Es 2:2-3; L&P 97:12-17; 110:6-10; 124:39-41; 138:53-54; Guide til Skrifterne, »Templet, Herrens hus«

Til underviseren

»En lektion vil ofte indeholde mere stof, end du kan gennemgå i den undervisningstid, som du har. I sådanne tilfælde bør du udvælge det stof, der bedst vil hjælpe dem, som du underviser« (*Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 98).

Noter

1. I Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994, s. 135.
2. Se Jay M. Todd, »President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church«, *Ensign*, juli 1994, s. 4-5.
3. »The Temple of Nauvoo«, *Ensign*, sep. 1994, s. 62-63.
4. Tekst til indvielsesbønnen til templet i Bountiful i Utah i »Magnificent Edifice« Consecrated to [the] Lord«, *Church News*, 14. jan. 1995, s. 4.
5. Se »Det store symbol på vores medlemskab«, *Stjernen*, nov. 1994, s. 3-4, 6.
6. »Store og dyrebare løfter«, *Stjernen*, jan. 1995, s. 7.
7. »Your Temple Recommend«, *New Era*, apr. 1995, s. 6-9.
8. Se »Et tempelmotiveret folk«, *Stjernen*, maj 1995, s. 6.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, red. Clyde J. Williams, 1997, s. 240.
10. »Det store symbol på vores medlemskab«, s. 4.
11. Se »Det store symbol på vores medlemskab«, s. 5.
12. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 239-240.
13. Se »Et tempelmotiveret folk«, s. 6.
14. Se »Det store symbol på vores medlemskab«, s. 6.
15. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 240-241.
16. Se »Det store symbol på vores medlemskab«, s. 6.

Fremskynd slægtshistorie og tempeltjeneste

»Herren vil i sandhed støtte os, hvis vi gør vores bedste for at udføre buddet om at lave slægtshistorie og tempeltjeneste.«

Fra Howard W. Hunters liv

Slægtshistorie lå altid præsident Howard W. Hunter meget på sinde. Lige fra han var dreng, lyttede han til beretninger om sine forfædre med stor interesse. Da han blev ældre, afsatte han meget tid til at lave slægtshistorie.¹ I 1972, da han var i Europa på en kirkeopgave, besøgte han og hans hustru, Claire, steder i Danmark, hvor hans forfædre havde boet. I en af landsbyerne fandt de den kirke, hvor præsident Hunters oldefar Rasmussen var blevet døbt, og hvor hele familien havde gået i kirke. Den oplevelse øgede præsident Hunters påskønnelse af sine slægtninge på sin mors side. Han foretog lignende besøg i Norge og Skotland, hvor andre forfædre havde boet.²

Præsident Hunters søn Richard fortalte om sin fars kærlighed for slægtshistorie:

»Han søgte ivrigt hele sit liv. Han tog ofte en pause fra sit advokatkontor for at tage til Los Angeles' offentlige bibliotek og søge i deres omfattende genealogiske afdeling. Han gemte sine notater, gruppeskemaer, anetavler og de beretninger, som han selv nedskrev, i regnskabshæfter.

Nogle gange tog jeg med ham til forskellige konferenceopgaver. Han lagde nogle få af hæfterne i bagagerummet, og efter stavskonferencen sagde han: »Lad os lige tage forbi [den her] fætter eller kusine. Der er nogle datoer, jeg gerne vil have bekræftet.« Vi besøgte så den pågældende fætter eller kusine. Han tog

*Howard W. Hunter' forældre, John William (Will)
Hunter og Nellie Marie Rasmussen Hunter*

hæfterne fra bagagerummet, og snart var spisebordet fyldt med familiegruppeskemaer.

Hvis en af familiens medlemmer ønskede at sikre sig, at de havde de rigtige oplysninger til deres egen slægtshistorie, så ringede eller skrev de til far for at bekræfte faktaene, fordi de vidste, at hans var rigtige. Det arbejde, han udførte, var meget imponerende.³

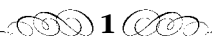
Engang, da præsident Hunter tjente i De Tolvs Kvorum, fik han besøg af sine hjemmelærere, som sagde: »Vi vil gerne vise jer vores familiegruppeskema, som vi har forberedt ... Vi har ikke tid til at se jeres i aften, men næste gang vi kommer, vil vi gerne se dem.«

»Det var meget interessant for mig,« sagde præsident Hunter. »Jeg brugte en måned på at forberede mig til det næste hjemmelærerbesøg.«⁴

Fra 1964 til 1972 var Howard W. Hunter formand for Genealogical Society of Utah (se side 19). I 1994, ved et møde der ærede præsident Hunter og fejrede 100-års jubilæet for Genealogical Society, sagde han:

»Om aftenen på min 87-års fødselsdag ser jeg med forundring tilbage på det tæppe, som Herren har vævet med hensyn til at fremme tempeltjeneste og slægtshistorie. Da jeg var formand for Genealogical Society of Utah, havde vi visioner for, hvordan det kunne gå stærkt fremad. Nu ser vi noget vidunderligt, der sker over hele verden. Evangeliet går ud til alle folkeslag, stammer, tungemål og folk. Der ligger templer over hele jorden, og profeten Elias' ånd rører hjertet hos de mange medlemmer, der udfører slægtshistorie og tempeltjeneste i en hidtil uset fart.«⁵

Howard W. Hunters lærdomme

Templer bliver bygget, så der kan udføres ordinancer, der er nødvendige for Guds børns frelse og ophøjelse.

Templer er helliget den tætteste kontakt mellem Herren og de, der modtager det hellige præstedømmes højeste og helligste ordinancer. Det er i templet, at det jordiske sammenkædes med det himmelske ... Guds store familie vil blive forenet gennem evangeliets

frelsende ordinancer. Stedfortrædende arbejde for de døde og ordinancer for de levende er templerens formål.⁶

Det evangelium, som de sidste dages hellige forkynder for al verden, er Jesu Kristi evangelium, som blev gengivet til jorden i denne sidste uddeling, og som er til hele menneskehedens forløsning. Herren har selv åbenbaret, hvad der er nødvendigt for sine børns frelse og ophøjelse. En af de nødvendige ting er, at der opføres templer, hvor man kan udføre ordinancer, som ikke kan udføres noget andet sted.

Når dette bliver forklaret til folk fra hele verden, som kommer og ser vore templer, er spørgsmålet som de oftest stiller: Hvilke ordinancer udføres der i templerne?

Dåb for de døde

Som svar på det spørgsmål fortæller vi ofte først om den ordinance, som hedder dåb for de døde. Vi bemærker, at mange kristne tror, at vores evige status hos Herren afgøres, når vi dør, for sagde Kristus ikke til Nikodemus: »Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige« (Joh 3:5)? Og dog ved vi, at mange mennesker er døde uden at være blevet døbt, derfor vil de ifølge Kristi udtalelse til Nikodemus blive udelukket fra at komme ind i Guds rige. Det rejser spørgsmålet, er Gud retfærdig?

Svaret er, selvfølgelig er Gud retfærdig. Det er tydeligt, at Frelserens udtalelse til Nikodemus forudsætter, at dåb må blive udført for dem, der er døde uden at være blevet døbt. Sidste dages profeter har fortalt os, at dåben er en jordisk ordinance, som kun kan udføres af de levende. Hvordan kan de, som er døde, så blive døbt, hvis det kun er de levende, som kan udføre ordinanceen? Det var emnet for apostlen Paulus' brev til korintherne, da han stillede dette spørgsmål:

»Hvad skal det ellers til for, at nogle lader sig døbe for de døde? Hvis døde overhovedet ikke opstår, hvorfor så lade sig døbe for dem?« (1 Kor 15:29).⁷

Synes det rimeligt, at mennesker, som har levet på jorden og er døde uden mulighed for dåb, skulle berøves den gennem

evigheden? Er der noget urimeligt i, at levende udfører dåben for de døde? Måske er det største eksempel på stedfortrædende arbejde for de døde Mesteren selv. Han gav sit liv som en stedfortrædende forsoning, for at alle, som dør, skal leve igen og have evigt liv. Han gjorde det for os, som vi ikke kunne gøre for os selv. På lignende måde udfører vi ordinancer for dem, som ikke havde mulighed for at gøre det, medens de levede.⁸

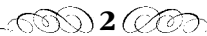
Begavelsen

Begavelsen er en anden af de ordinancer, som udføres i templerne. Den består af to dele: Først en række instruktioner og derefter løfter eller pagter, som den, der modtager begavelsen, indgår – løfter om at leve retfærdigt og i overensstemmelse med Jesu Kristi evangeliums krav. Begavelsen er en ordinance, som er til stor velsignelse for de hellige – både de levende og de døde. Således er det også en ordinance, som udføres af de levende på afdøde personers vegne. Den udføres for de personer, der allerede er udført dåb for.

Celestialt ægteskab

En anden tempelordinance er vielse, hvor hustruen besegles til manden og manden til hustruen for tid og al evighed. Vi ved jo, at borgerlige vielser ophører ved døden; men evige ægteskaber, som indgås i templet, kan vare evigt. Børn, som fødes af et ægtepar, som har indgået et evigt ægteskab, besegles automatisk til deres forældre i al evighed. Hvis børnene er født, inden hustruen blev beseglet til sin mand, findes der en beseglingsordinance i templet, som kan besegle disse børn til deres forældre for al evighed, og på den måde kan også børn ved stedfortrædere blive beseglet til forældre, som er døde ...

Alle disse præstedømmeordinancer er nødvendige for vor himmelske Faders børns frelse og ophøjelse.⁹

Formålet med slægtshistorie er at gøre templets velsignelser tilgængelige for alle folk.

Vi, der lever på denne side af sløret, har et stort arbejde at udføre ... opførelsen af templer har stor betydning for os selv og hele menneskeheden, og vores ansvar står ganske klart. Vi må modtage

»Der er i sandhed ikke noget arbejde, der kan sammenlignes med det, der udføres i templet.«

præstedømmets tempelordinancer, som er nødvendige for vores ophøjelse. Og derefter må vi udføre de nødvendige ordinancer for dem, som ikke havde mulighed for at modtage evangeliet i dette liv. Tempeltjeneste for andre udføres i to faser: Først ved at udarbejde vores slægtshistorie og finde frem til vore forfædre, og derefter ved at udføre tempelordinancerne, hvorved vore forfædre tilbydes de samme muligheder, som tilbydes de levende.

Men der er mange medlemmer af Kirken, som kun har begrænset adgang til templerne. De gør deres bedste. De udfører slægtsforskning og får andre til at udføre tempelordinancerne for dem. Modsat er der også nogle medlemmer, som udfører tempelordinancer, men som ikke udfører slægtsforskning for deres egen slægt. Skønt de tjener på guddommelig måde ved at hjælpe andre, mister de en velsignelse ved ikke at søge efter deres egne afdøde forfædre, som vor tids profeter efter guddommelig befaling har opfordret os til.

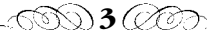
Jeg mindes en oplevelse for et par år siden, som minder meget om dette. Ved afslutningen af et faste- og vidnesbyrds møde bemærkede biskoppen: »Vi har fået en dejlig åndelig oplevelse i dag ved at høre hinandens vidnesbyrd. Det skyldes, at vi i overensstemmelse

med Herrens lov er mødt fastende frem. Men lad os ikke glemme, at fasteloven består af to dele: At vi faster ved at afholde os fra mad og drikke, og at vi skænker det, vi har sparet, til biskoppens forrådshus som en hjælp til dem, der lider nød.« Og derefter tilføjede han: »Jeg håber ikke, at nogen af os vil nøjes med at gå hjem med kun en halv velsignelse.«

Jeg har erfaret, at de, der udfører slægtsforskning og siden udfører tempelordinancer for dem, hvis navne de har fundet, vil opleve glæden ved at modtage begge halvdele af velsignelsen.

Desuden venter de døde længselsfuldt på, at de sidste dages hellige skal finde deres navne og derefter tage til templet for at udføre ordinancer for dem, så de kan blive befriet fra deres åndelige fængsel. Vi burde alle finde glæde ved at udføre denne storslåede kærlighedsgerning.¹⁰

Formålet med slægtshistorie er at gøre templets velsignelser tilgængelige for alle folk, både levende og døde. Når vi kommer i templet og udfører arbejde for de døde, mærker vi et inderligt forbund med Gud og får en bedre forståelse af hans frelsesplan for den menneskelige race. Vi lærer at elske vores næste som os selv. Der er i sandhed ikke noget arbejde, der kan sammenlignes med det, der udføres i templet.¹¹

Må vi trofast fremskynde vores slægtshistorie og tempeltjeneste.

Når vi udfører arbejdet i templet for dem, der er gået forud, bliver vi mindet om præsident Joseph F. Smiths inspirerede råd, da han erklærede: »Ved vore anstrengelser på deres vegne vil deres trældomslænker falde, og det mørke, der omgiver dem, vil forsvinde, så lyset kan skinne på dem, og de vil i ånderverdenen høre om det arbejde, der bliver gjort for dem af deres børn her, og de vil fryde sig« (i Conference Report, okt. 1916, s. 6).¹²

Dette hellige arbejde [slægtshistorie og tempeltjeneste] har en fremtrædende plads i Det Første Præsidentskabs og De Tolvs Kvorumers hjerte og sind. Jeg taler for alle brødrene, når jeg takker dem, der har givet værdifulde bidrag til at sørge for frelsende ordinancer for dem på den anden side af sløret ... Vi er taknemlige for den

hær af frivillige, som får dette store værk til at gå fremad over hele verden. Tak for alt det, som I gør så godt.

Profeten Joseph Smith har sagt: »Det største ansvar, som Gud har pålagt os i verden, er at finde frem til vore døde« (*Kirkens præsideters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 470). Han sagde også: »De hellige, som forsømmer [det] på deres afdødes slægtninges vegne, gør det med fare for deres egen frelse« (*Kirkens præsideters lærdomme: Joseph Smith*, s. 466).

Brigham Young, som havde den samme forståelse af denne vigtige åbenbaring, har sagt: »Vi har et værk at udføre her, der er lige så vigtigt på sit område, som Frelserens værk var på sit område. Vore forfædre kan ikke fuldkommengøres uden os; vi kan ikke fuldkommengøres uden dem. De har gjort deres arbejde og sover nu. Vi er nu blevet kaldet til at gøre vores del, som vil være det største værk, som mennesket nogensinde har udført på jorden« (*Discourses of Brigham Young*, udv. John A. Widtsoe, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1941, s. 406).

Enhver profet, der har ledt denne kirke, fra Joseph Smiths dage indtil nu, har gentaget denne samme uforlignelige sandhed. Vejledt af denne sandhed har Kirken lige fra denne uddelings begyndelse taget del i arbejdet med frelse og ophøjelse for alle Guds sønner og døtre, uanset hvornår de levede på jorden.

Vi, der lever på denne tid, er dem, som Gud har udvalgt før vores fødsel til at være hans repræsentanter på jorden i denne uddeling. Vi er Israels hus. I vore hænder ligger den hellige kraft til at være befriere på Zions bjerg i de sidste dage (se Obad 1:21).

Med hensyn til tempeltjeneste og slægtshistorie har jeg et overordnet budskab: Dette arbejde skal fremskyndes. Det arbejde, der venter på at blive udført, er svimlende og er umuligt for et menneske at fatte. Sidste år [1993] udførte vi stedfortrædende tempelbegavelse for omkring fem en halv million mennesker, men i løbet af det år døde omkring 50 millioner mennesker. Det arbejde, der ligger foran os, kan derfor måske synes nyttesløst, men vi skal ikke tænke på det som sådan. Herren vil i sandhed støtte os, hvis vi gør vores bedste for at udføre buddet om at lave slægtshistorie og

tempeltjeneste. Det store arbejde i templerne og alt, der støtter det, skal øges. Det er meget vigtigt! ...

Mine elskede brødre og søstre, må vi trofast fremskynde vores slægtshistorie og tempeltjeneste. Herren sagde: »Lad arbejdet med mit tempel og alt det arbejde, som jeg har pålagt jer, fortsætte og ikke høre op; og lad jeres flid og jeres udholdenhed og tålmodighed og jeres arbejde blive fordoblet, så skal I ingenlunde miste jeres belønning, siger Hærskarers Herre« (L&P 127:4).

Jeg opmuntrer jer i jeres bestræbelser med disse ord fra profeten Joseph Smith: »Brødre, skal vi ikke gå videre, hvad angår så stor en sag? Gå fremad og ikke tilbage. Fat mod, brødre, og videre, videre frem til sejr! Lad jeres hjerte fryde sig og være overordentlig glad. Lad jorden bryde ud i sang. Lad de døde synge hymner til evig pris for kong Immanuel, som, før verden blev til, har forordnet det, der vil sætte os i stand til at forløse dem fra deres fængsel; for fangerne skal gives fri« (L&P 128:22).

Jeg elsker dette værk. Jeg ved, at Herren vil sørge for alt, hvad der kræves til at udføre det, når vi hengivent gør vores del. Må Herren velsigne os hver især, når vi yder vores bidrag til dette store værk, som vi skal udføre i vore dage.¹³

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Tænk over den første sætning i afsnit 1. Hvordan har det at udføre ordinancer hjulpet jer til at komme Gud nærmere? Hvilke oplysninger i dette afsnit kunne hjælpe jer til at forklare hensigten med templer for nogen, som ikke forstår den?
- Hvordan har I oplevet »begge halvdele af velsignelsen« ved slægtshistorie og tempeltjeneste? (Se afsnit 2). Hvordan kan vi inddrage børn og andre i familien i dette vigtige værk?
- Når I gennemgår præsident Hunters lærdomme i afsnit 3, så tænk over, hvor vigtigt Herren anser slægtshistorie og tempeltjeneste for at være. Hvordan bliver slægtshistorie og tempeltjeneste fremskyndet i vore dage? Hvordan kan vi tage større del i dette arbejde?

Skriftstedshenvisninger

Es 42:6-7; Mal 3:22-24; 1 Pet 3:18-20; 4:6; L&P 2; 110:12-15; 124:28-30; 128:15-18; 138:57-59

Studiehjælp

For at anvende en profets ord på jer selv kan I tænke på, hvordan hans belæringer vedrører jer (se *Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 159). Overvej i løbet af jeres studium, hvordan disse belæringer kan hjælpe jer med de bekymringer, spørgsmål og udfordringer, I har i jeres liv.

Noter

1. Se Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994, s. 186.
2. Se Francis M. Gibbons, *Howard W. Hunter: Man of Thought and Independence, Prophet of God*, 2011, s. 16-18.
3. Ikke udgivet manuskript af Richard A. Hunter.
4. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 192.
5. »We Have a Work to Do«, *Ensign*, mar. 1995, s. 64.
6. »Det store symbol på vores medlemskab«, *Stjernen*, nov. 1994, s. 4.
7. Se »Et tempelmotiveret folk«, *Liahona*, mar. 2004, s. 40-41.
8. Se »Profeten Elia«, *Den danske Stjerne*, juni 1972, s. 228.
9. Se »Et tempelmotiveret folk«, s. 41.
10. Se »Et tempelmotiveret folk«, *Stjernen*, maj 1995, s. 5-6.
11. »We Have a Work to Do«, s. 65.
12. Tekst til indvielsesbønnen til templet i Bountiful i Utah i »Magnificent Edifice Consecrated to [the] Lord«, *Church News*, 14. jan. 1995, s. 4.
13. We Have a Work to Do«, s. 64-65.

Nadveren

»Da [Jesus] tog brødet og brød det, og bægeret og velsignede det, præsenterede han i virkeligheden sig selv som det Guds Lam, der ville tilvejebringe åndelig føde og evig frelse.«

Fra Howard W. Hunters liv

Howard W. Hunter blev opdraget af en aktiv sidste dages hellig mor og en god far, der på det tidspunkt ikke tilhørte nogen kirke. Hans far havde ikke noget imod, at familien kom i Kirken – han kom endda engang imellem til nadvermødet sammen med dem – men han ville ikke have, at hans børn skulle døbes, da de var 8 år gamle. Han mente, at de først skulle træffe den beslutning, når de var ældre. Da Howard blev 12 år, kunne han ikke få Det Aronske Præstedømme og blive ordineret til diakon, fordi han ikke var blevet døbt. Selvom Howard kunne deltage sammen med de unge mænd i andre aktiviteter, var han dybt skuffet over, at han ikke kunne omdele nadveren sammen med dem.

»Jeg sad sammen med de andre drenge ved nadvermødet,« fortalte han. »Når de skulle til at omdele nadveren, sank jeg sammen på mit sæde. Jeg følte mig meget udenfor. Jeg ønskede at omdele nadveren, men jeg kunne ikke, fordi jeg ikke var blevet døbt.«¹

Næsten fem måneder efter sin 12-års fødselsdag lykkedes det Howard at overtale sin far til at få lov til at blive døbt. Snart derefter blev han ordineret til diakon. »Jeg kan huske den første gang, jeg omdelte nadveren,« sagde han. »Jeg var bange, men begejstret over at få det privilegium. Efter mødet roste biskoppen mig for den måde, jeg havde opført mig på.«²

Da Howard W. Hunter blev kaldet til apostel, fik han ofte nadveren sammen med de andre generalautoriteter i templet i Salt Lake. Ældste David B. Haight, der tjente sammen med ældste

»Gør dette til ihukommelse af mig« (Luk 22:19).

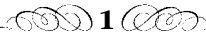
Hunter i De Tolvs Kvorum, beskrev den oplevelse, det var, at høre ham velsigne nadveren:

»Jeg ville ønske, at alle drenge i Det Aronske Præstedømme i hele Kirken havde mulighed for at høre ældste Howard W. Hunter velsigne nadveren, som vi har hørt det i templet. Han er et særligt vidne om Kristus. Når jeg har hørt ham bede vor himmelske Fader velsigne nadveren, har jeg følt den dybe åndelighed, der er i hans sjæl. Hvert ord var klart og fuld af betydning. Han havde ikke travlt, skyndte sig ikke. Han var alle apostlenes talsmand over for vor himmelske Fader.«³

Disse beretninger viser præsident Hunters livslange ærbødighed over for de hellige symboler på Kristi sonoffer.

Som lærdommene i dette kapitel viser, så forsøgte præsident Hunter at få medlemmerne til at forstå betydningen af nadveren, ved at forklare dens forbindelse til den tidligere fejring af påsken og gennemgå Frelserens indstiftelse af denne ordinance ved et påskemåltid sammen med sine disciple.

Howard W. Hunters lærdomme

Påsken tilkendegiver, at døden ikke har nogen varig magt over os.

[Påsken] er den ældste jødiske højtid, hvor man fejrer en begivenhed, som fandt sted, før den traditionelle moselov blev modtaget. Den minder alle generationer om, hvordan israelitterne vendte tilbage til det forjættede land og om deres møje og besvær i Egypten, forud for deres tilbagevenden. De fejrer, hvordan et folk bevægede sig fra undertrykkelse og fangenskab til befrielse og frihed. Det er Det Gamle Testaments forårsfest, den tid hvor naturen vågner op til liv, vækst og blomstring.

Den jødiske påske er forbundet med den kristne påske ... [Påsken] vidner om den store gave, Gud har givet os, og om det offer som ligger deri. I begge disse store religiøse højtider ligger en erklæring om, at døden vil »gå os forbi«, at den ikke længere vil have varig magt over os, og at graven er besejret.

Jahve talte til Moses fra den brændende tornebusk i Sinaj, for at israelitterne kunne blive befriet fra egypterne. Han sagde:

»Jeg har set mit folks lidelse i Egypten, og jeg har hørt deres klageskrig over slavefogederne. Jeg har lagt mig deres lidelser på sinde ...

Gå nu! Jeg vil sende dig til Faraos. Du skal føre mit folk israelitterne ud af Egypten« (2 Mos 3:7, 10).

Faraos var ubøjeelig, og derfor kom en masse plager over Egypten, men »Faraos gjorde sig hård, og han lod ikke israelitterne gå« (2 Mos 9:35).

Herren reagerede på Faraos afslag ved at sige: »Så skal alle førstefødte i Egypten dø, lige fra den førstefødte hos Faraos, som sidder på tronen, til den førstefødte hos trælkvinden, som sidder ved kværnen; også alt det førstefødte af kvæget skal dø« (2 Mos 11:5).

For at beskytte israelitterne mod den sidste og forfærdeligste straf, som skulle overgå egypterne, befalede Herren Moses, at Israels børn skulle udsøge sig et lydefrit lam.

»De skal tage noget af blodet og komme det på de to dørstolper og på overliggeren i de huse, hvor de spiser det.

De skal spise kødet samme nat; de skal spise det stegt med usyrede brød og bitre urter til ...

Sådan skal I spise det: I skal have kjortlen bundet op om lænderne og have sandaler på fødderne og stav i hånden; i al hast skal I spise det. Det er påske for Herren ...

Og når jeres børn spørger, hvad det er for en skik, I har,

skal I svare: Det er påskeoffer for Herren, fordi han i Egypten sprang israelitternes huse over« (2 Mos 12:7-8, 11, 26-27).

Da israelitterne var undsluppet Faraos greb, og egypternes førstefødte døde, krydsede israelitterne til sidst Jordanfloden. Der står, at mens »israelitterne lå i lejr i Gilgal, fejrede de påsken på Jerikosletten om aftenen den fjortende dag i måneden« (Jos 5:10). Og således fejrede jødiske familier år efter år derefter påsken, blandt andet også Josef og Maria og drengen Jesus.⁴

 2

Under en fejring af påsken indstiftede Frelseren nadveren.

I Johannesevangeliet fremgår det tydeligt, at påsken var en betydningsfuld milepæl under Kristi jordiske mission. I den første påske under Jesu mission bekendtgjorde han sin mission ved tempeludrensningen, da han drev vekselrerne og dyrehandlerne ud. Under den næste påske åbenbarede Jesus sin magt ved at udføre miraklerne med brødet og fiskene. Her indførte Kristus de symboler, som skulle få endnu større betydning i det øverste værelse. »Jeg er livets brød,« sagde han. »Den, der kommer til mig, skal ikke sulte, og den, der tror på mig, skal aldrig tørste« (Joh 6:35).

Den gamle højtid kom naturligvis først helt til udtryk ved hans sidste påske. I den sidste uge af Jesu jordiske mission vidste han klart, hvad netop den påske kom til at betyde for ham. Det var allerede problemer i luften. Matthæus skriver:

»Da Jesus var færdig med hele denne tale, sagde han til sine disciple:

»I ved, at om to dage er det påske, og så udleveres Menneskesønnen til at korsfæstes« (Matt 26:1-2).

Jesus vidste klart, hvad der ventede ham, så han bad Peter og Johannes om at arrangere påskemåltidet. Han bad dem spørge husets ejer: »Hvor er der et rum, hvor jeg kan spise påskemåltidet sammen med mine disciple?« (Luk 22:11).

Jesu ensomme fødsel blev på en måde gentaget ved hans ensomme død. Ræve har huler, og fugle har reder, men Menneskesønnen havde intet sted, hvor han kunne hvile sit hoved, hverken ved sin fødsel eller i sine sidste timer her på jorden (se Matt 8:20).

Da forberedelserne til påskemåltidet var udført i overensstemmelse med næsten femten århundreders tradition. Jesus satte sig til bords sammen med sine disciple, og da de havde spist offerlammet og brødet og drukket vinen ved denne gamle højtid, lærte han dem en ny og mere hellig betydning af Guds urgamle velsignelse.

Han tog et af de flade, runde usyrede brød, velsignede det og brød det i stykker og uddelte det til apostlene, idet han sagde:

»Da han tog brødet og brød det, og bægeret og velsignede det, præsenterede han i virkeligheden sig selv som det Guds Lam.«

»Dette er mit legeme, som gives for jer. Gør dette til ihukommelse af mig!« (Luk 22:19).

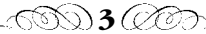
Da vinen var skænket op, tog han den, takkede og bad dem drikke, idet han sagde: »Dette bæger er den nye pagt ved mit blod, som udgydes for jer« (Luk 22:20). Paulus sagde om dette: »For hver gang I spiser dette brød og drikker bægeret, forkynder I Herrens død, indtil han kommer« (1 Kor 11:26).

Brødet og vinen blev nu, fremfor dyr og krydderurter, symbolerne på det storslåede lams legeme og blod, symboler som skulle spises og drikkes ærbødigt og til evig erindring om ham.

På denne enkle, men imponerende måde indstiftede Frelseren den ordinance, som vi nu kalder Herrens nadver. Ved Jesu lidelser i Getsemane, offeret på Golgata og opstandelsen fra graven i haven fuldkommengjorde han den gamle lov og indledte en ny uddeling, der var baseret på en større og helligere forståelse af offerloven. Det ville aldrig mere blive krævet, at menneskene skulle ofre det førstefødte lam af deres flok, for Guds førstefødte var kommet for at ofre sig selv som »et altomfattende og evigt offer«.

Dette er det storslåede ved forsoningen og opstandelsen – det er ikke bare en overgang fra død, men det evige livs gave, som er skænket ved et altomfattende offer.⁵

Hvor passende var det da ikke, at det var under fejringen af denne gamle beskyttelsespagt [påskemåltidet], at Jesus skulle indstifte de nye sindbilleder på den nye pagt om sikkerhed – nemlig symbolerne på sit eget kød og blod ... Da han tog brødet og brød det, og bægeret og velsignede det, præsenterede han i virkeligheden sig selv som *det* Guds Lam, der ville tilvejebringe åndelig føde og evig frelse.⁶

Når vi modtager nadveren, er det en mulighed for at granske vores liv og forny vore pagter.

For ikke så længe siden ... [fik jeg] lejlighed til at overvære nadvertjenesten i min egen menighed ... mens præsterne beredte nadveren, blev vi ledet i sangen:

*Kære Fader, hør vor bøn,
lad din nådes lys os få,
om vor Frelzers kærlighed
nadverbordet minde må.*

(*Salmer og sange*, nr. 103).

En præst knælede over det brudte brød og bad: »Så de må spise til erindring om din Søns legeme og vidne for dig, o Gud, du evige Fader, at de er villige til at påtage sig din Søns navn og altid erindre ham og holde hans befalinger« (L&P 20:77). Diakonerne spredtes rundt om i salen for at omdele det brudte brød. En af dem kom hen til vores række og holdt bakken, mens jeg tog et stykke. Derefter

holdt jeg bakken, så søster Hunter kunne tage, og hun holdt den for den, der sad ved siden af hende. På den måde gik bakken ned langs rækken, hvor enhver betjente, og enhver blev betjent.

Jeg tænkte på de begivenheder, der fandt sted den aften for næsten to tusinde år siden, da Jesus blev forrådt ... Herrens nadver [blev] indført som erstatning for [slagt]offeret og som en påmindelse til alle dem, der tog del, om, at han virkelig ofrede sig for dem; og som en yderligere påmindelse om de pagter, som de har indgået om at ville følge ham, holde hans befalinger og være trofaste til enden.

Mens jeg tænkte over alt dette, tænkte jeg på Paulus' opfordring i brevet til kirken i Korinth. Han sagde: »Den, der spiser Herrens brød eller drikker hans bæger på en uværdig måde, forsynder sig derfor imod Herrens legeme og blod.

Enhver skal prøve sig selv, og så spise af brødet og drikke af bægeret.

For den, der spiser og drikker uden at agte på legemet, spiser og drikker sig en dom til« (1 Kor 11:27-29).

Jeg var bekymret. Jeg spurgte mig selv: »Sætter jeg virkelig Gud overalt andet og holder alle hans befalinger?« Så kom refleksionen og beslutningen. At indgå pagt med Herren om altid at ville holde hans befalinger er en alvorlig forpligtelse, og at forny den pagt ved at deltage i nadveren er lige så alvorligt. Meditationen under administrationen af nadveren har stor betydning. Det er øjeblikke til selvransagelse, selviagttagelse, selvbedømmelse – tid til at reflektere og beslutte.

På dette tidspunkt knælede den anden præst ved bordet og bad om, at alle, som skulle drikke, måtte »gøre det til erindring om din Søns blod, der blev udgydt for dem ... at de altid erindrer ham, så de må have hans Ånd hos sig« (L&P 20:79).

Der var stille meditation, hvor stilheden kun blev afbrudt af en lille baby, hvis mor skyndsomt knugede ham ind til sig. Alt, der bryder stilheden under denne hellige ordinance synes ude af takt; men det er sikkert og vist, at lidt støj fra et lille barn ikke vil mishage Herren. Også han blev vugget af en kærlig mor ved begyndelsen af et jordisk liv, der begyndte i Betlehem og endte på korset på Golgata.

De unge mænd færdiggjorde tjenesten ved nadverbordet. Så fulgte opmuntrende og instruerende ord, en afslutningssalme og bøn, og de hellige øjeblikke, da »ro og fred [omgav os] i løn« nærmede sig afslutningen (se »Der er en stund, da ro og fred«, *Salmer og sange*, nr. 74). På vejen hjemad ... tænkte [jeg] på: Hvor ville det være vidunderligt, hvis alle mennesker havde forståelse af formålet med dåben og villighed til at acceptere den; ønske om at overholde de pagter, der indeholdes i den ordinance, om at tjene Herren og efterleve hans befalinger; og desuden et ønske om at deltage i nadveren på sabbatsdagen for at forny pagterne om at ville tjene ham og være trofast til enden ...

Det gjorde dagen mere meningsfuld at have deltaget i nadvermødet og nadveren, og jeg følte at jeg bedre forstod grunden til, at Herren sagde: »Og for at du mere fuldstændigt kan holde dig uplettet af verden, skal du tage til bønnens hus og bringe dine sakramenter som et offer på min hellige dag;

for sandelig, dette er en dag, der er bestemt for dig til at hvile fra dit arbejde og til at vise den Højeste din hengivenhed« (L&P 59:9-10).⁷

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Gennemgå præsident Hunters lærdomme om påsken i det gamle Israel (se afsnit 1). Hvad kan vi lære af den jødiske påske? Hvordan er den jødiske påske knyttet til fejringen af påsken?
- Gennemgå præsident Hunters beretning om Frelseren, der indstifter nadveren (se afsnit 2). Hvorfor er denne begivenhed betydningsfuld for jer? Hvordan er nadveren en »pagt om sikkerhed« for os?
- Hvad gjorde indtryk på jer i præsident Hunters beretning om at nyde nadveren i afsnit 3? Hvad kan vi lære af denne beretning, så nadveren bliver mere betydningsfuld? Hvordan er det en velsignelse for jer at tage nadveren?

Skriftstedshenvisninger

1 Kor 5:7-8; 1 Kor 11:23-29; 3 Ne 18:3-14; 20:8-9; Moro 6:5-6; L&P 20:75-79; 27:1-2

Til underviseren

»Når vi underviser i evangeliet, bør vi ydmygt erkende, at Helligånden er den egentlige lærer. Vi har privilegiet at tjene som redskaber, hvorigennem Helligånden kan belære, vidne, oplive og inspirere« (*Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 41).

Noter

1. I Gerry Avant, »Elder Hunter – Packed Away Musician's Career for Marriage«, *Church News*, 19. maj 1985, s. 4.
2. I J.M. Heslop, »He Found Pleasure in Work«, *Church News*, 16. nov. 1974, s. 4.
3. Se David B. Haight, »Nadveren«, *Den danske Stjerne*, okt. 1983, s. 20.
4. Se »Kristus, vort påskelam«, *Stjernen*, Rapport fra aprilkonferencen 1985, s. 17.
5. Se »Kristus, vort påskelam«, s. 18.
6. Se »Hans sidste timer«, *Den danske Stjerne*, dec. 1974, s. 510.
7. Se »Tanker om nadveren«, *Den danske Stjerne*, okt. 1977, s. 21-22.

Ægteskab – et evigt partnerskab

»Livets største partnerskab ligger i et ægteskab – det forhold, der har varig og evig betydning.«

Fra Howard W. Hunters liv

Da Howard W. Hunter var 20 år gammel, mødte han Claire Jeffs til en kirkefest i Los Angeles i Californien, da hun var på en date med en af hans venner. Efter festen var der nogle af de unge voksne, der tog hen for at soppe i havet. Howard mistede sit slips, og Claire tilbød at gå langs stranden sammen med ham for at kigge efter det. Howard sagde senere: »Næste gang vi gik ud, tog jeg Claire med, og [min ven] tog en anden med.«¹

Det følgende år begyndte de for alvor at date, og en forårsaften knap tre år efter, at de havde mødt hinanden, tog Howard Claire med til et smukt udsigtspunkt over havet. »Vi [kiggede] på bølgerne, der slog ind fra Stillehavet og blev brudt af klipperne, i fuldmånens skær,« skrev han. Den aften friede Howard, og Claire sagde ja. »Vi talte om vore planer,« sagde han, »[og] besluttede mange ting den aften og bestemte os for mange ting vedrørende vores liv.«²

Howard og Claire blev besejlet i templet i Salt Lake City den 10. juni 1931. I løbet af de næste 52 år voksede deres kærlighed, mens de opdragede deres sønner, tjente i Kirken og håndterede deres prøvelser med tro.

Deres lykke i parforholdet var tydelig for deres familie. Robert Hunter, deres ældste barnebarn, sagde: »Når jeg tænker på bedstefar Hunter, tænker jeg først og fremmest på hans eksempel som en kærlig ægtemand ... Man kunne virkelig mærke den kærlighed, der herskede imellem dem.«³

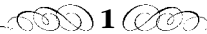
»I templet modtager vi den højeste ordinance, der er tilgængelig for mænd og kvinder, nemlig beseglingen af mand og hustru, så de kan være sammen for evigt.«

Præsident Hunters kærlighed til sin hustru var især tydelig, da han tog sig af hende i det sidste årti af hendes liv, hvor hun kæmpede med alvorlige helbredsproblemer. Da Claire døde den 9. oktober 1983, var det »et knusende slag« for præsident Hunter.⁴ Han skrev, at da han kom hjem den dag, hun døde, »virkede huset koldt, og da jeg gik omkring, mindede alting mig om hende«.⁵

Efter næsten syv år alene giftede præsident Hunter sig med Inis Stanton i april 1990. Præsident Gordon B. Hinckley foretog ceremonien i templet i Salt Lake. Inis var en kilde til stor trøst og styrke for præsident Hunter, da han tjente som præsident for De Tolv Apostles Kvorum og som Kirkens præsident. Hun ledsagede ham på mange af hans rejser, hvor de mødte de hellige over hele jorden.

Ældste James E. Faust fra De Tolvs Kvorum talte om den velsignelse, som Inis var for præsident Hunter: »Efter [Claire] var gået bort, var det en ensom tid i adskillige år, indtil han giftede sig med Inis. Sammen har de delt mange glade stunder og oplevelser.« Så sagde han henvendt til søster Hunter: »Vi er overmåde taknemlige for dig, Inis, for dit følgeskab, og fordi du så kærligt og hengivent tager dig af ham. Du har givet ham et glimt i øjnene og en glæde i hans livs sidste år og i hans tjenestegerning.«⁶

Howard W. Hunters lærdomme

Ægteskab mellem mand og kvinde er indstiftet af Gud og beregnet til at vare evigt.

Herren har defineret ægteskab for os. Han sagde: »Derfor skal en mand forlade sin far og mor og binde sig til sin hustru, og de to skal blive ét kød« (Matt 19:5).⁷

Livets største partnerskab ligger i et ægteskab – det forhold, der har varig og evig betydning.⁸

Med sin viden om frelsesplanen som fundament ser en mand, som bærer præstedømmet, på ægteskabet som et helligt privilegium og som en pligt. Det er ikke godt, hverken for manden eller kvinden at være alene. Manden er ikke fuldstændig uden kvinden. Ingen af dem kan opfylde formålet med sin skabelse uden den anden (se 1 Kor 11:11; Moses 3:18). Ægteskabet mellem mand og kvinde er

indstiftet af Gud (se L&P 49:15-17). Det er kun gennem den nye og evigtvarende ægteskabspagt, at de kan virkeliggøre fyllden af de evige velsignelser (se L&P 131:1-4; 132:15-19).⁹

Ægteskabet omtales ofte som et partnerskab med Gud. Det er ikke bare en talemåde. Hvis dette partnerskab forbliver stærkt og aktivt, vil manden og hustruen elske hinanden, som de elsker Gud, og de vil få en varme og hengivenhed ind i deres hjem, som vil bringe evig succes.¹⁰

Det første ægteskab blev forrettet af Herren. Det var et evigt ægteskab, fordi tiden ikke fandtes, da ceremonien fandt sted. Ceremonien blev udført for et par, der på det tidspunkt ikke var underlagt døden, og under de omstændigheder ville forholdet således aldrig ophøre. Efter faldet blev vore første forældre drevet ud af haven. De blev da underlagt døden, men opstandelsen blev dem lovet. På intet tidspunkt blev det sagt, at deres evige ægteskab ville slutte.¹¹

I templet modtager vi den højeste ordinance, der er tilgængelig for mænd og kvinder, nemlig beseglingen af mand og hustru, så de kan være sammen for evigt. Vi håber, at vore unge mennesker ikke vil lade sig nøje med mindre end et tempelægteskab.¹²

Akkurat som dåb er en befaling fra Herren, er tempelægteskab også. Ligesom dåb er afgørende for adgang til Kirken, er tempelægteskab afgørende for vores ophøjelse i Guds nærhed. Det er en del af vores skæbne. Vi kan ikke nå vore højeste mål uden det. Stil jer ikke tilfredse med noget mindre.

I ville ikke blot acceptere en verdslig dåb, ville I? Gud har anvist sin standard for dåb – nedsænkning ved en bemyndiget person. Hvorfor skulle I så lade jer nøje med en verdslig form for ægteskab? Han har også anvist sin standard for ægteskab: Det er tempelægteskab.¹³

Jeg beder til, at Herren vil velsigne os, så vi må forstå grunden til vores eksistens, og hvad vi skal gøre for at finde vores vej til ophøjelse og evigt liv. En del af den evige plan er det ægteskab, som vi anser som helligt. Hvis vi er villige til at leve efter det, kan ordinanceerne vare for evigt. Hvor er det vidunderligt at have denne forståelse, og at disse sandheder er blevet åbenbaret til os.¹⁴

 2

**Når vi skal beslutte, hvem vi skal gifte os med,
må vi være tålmodige, have tro og forblive
værdige til at modtage guddommelig hjælp.**

Jeg tror, at den største beslutning, som I skal træffe ... er den beslutning, som kommer til at forme jeres liv for evigt, og det er jeres ægteskab. Jeg er sikker på, at I vil være enige med mig i, at det er meget vigtigere end nogen andet, som I foretager jer i jeres liv, fordi jeres arbejde og jeres fag, eller hvad I nu end laver, ikke er nær så vigtigt som evige værdier ... [Beslutningen om ægteskab] vil påvirke jer gennem evigheden; den vil også påvirke jer, mens I bor på denne jord.¹⁵

Kast jer ... ikke ud i et forhold uden passende omtanke og inspiration. Søg under bøn Herrens vejledning i denne sag. Forbliv værdige til at modtage denne guddommelige hjælp.¹⁶

Mange af jer ... bekymrer jer om dating, ægteskab og at stifte en familie. I vil sikkert ikke finde navnet på jeres fremtidige ægtefælle i Nefis syn eller i Johannes' Åbenbaring; I vil sikkert ikke få det at vide af en engel eller selv af jeres biskop. Der er nogle ting, som I selv skal finde ud af. Hav tro og vær lydige, så vil velsignelserne komme. Prøv at være tålmodig. Prøv at lade være med at lade det, som I ikke har, gøre jer blinde for det, som I har. Hvis I bekymrer jer for meget om ægteskab, kan det ødelægge muligheden for det. Lev livet trofast og fuldt ud som én person, førend I får unødige bekymringer over at være to.¹⁷

Mens vi venter på de lovede velsignelser, bør vi ikke spilde tiden. For ikke at bevæge sig fremad er i nogen grad tilbagegang. Virk med iver for en god sag, herunder jeres egen udvikling.¹⁸

 3

**Ingen værdige personer, der ikke er gift,
vil blive nægtet nogen velsignelser.**

Dette er Jesu Kristi Kirke, ikke de giftes eller de enliges eller nogen anden gruppes eller persons kirke. Evangeliet, som vi prædiker, er Jesu Kristi evangelium, som omfatter alle de frelsende ordinancer og pagter, som er nødvendige for at frelse og ophøje

»Mens vi venter på de lovede velsignelser, [så virk] med iver for en god sag, herunder jeres egen udvikling.«

hver eneste person, der er villig til at acceptere Kristus og holde de befalinger, som han og vor Fader i himlen har givet.¹⁹

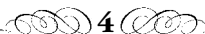
Ingen velsignelse, herunder evigt ægteskab og en evig familie, vil blive nægtet nogen værdig person. Selv om det måske vil tage en smule længere – måske ud over dette liv – for nogle at opnå denne velsignelse, vil den ikke blive nogen nægtet ...

Må jeg nu i al kærlighed komme med nogle få råd.

Til jer *ugifte mænd*: Udsæt ikke ægteskabet, fordi jeres karriere og økonomi ikke er i en perfekt tilstand ... Husk, at som præstedømmebærere er I forpligtede til at gå foran og søge et evigt partnerskab.

Til jer *ugifte kvinder*: Guds profeters løfter har altid været, at Herren har jer i tankerne; hvis I er trofaste, vil *alle* velsignelser blive jeres. At være uden ægteskab og familie i dette liv er kun en midlertidig tilstand, og evigheden varer længe. Præsident Benson har mindet os om, at »det er kun mennesker, der beregner tiden. Gud ser jer i et evigt perspektiv« (*Stjernen*, jan. 1989, s. 85). Fyld jeres liv med værdifulde og meningsfulde aktiviteter.

Til jer, der har oplevet *en skilsmisse*: Lad ikke skuffelse eller en følelse af at være mislykket farve jeres syn på ægteskabet eller livet. Mist ikke troen på ægteskabet, og tillad ikke, at bitterhed æder jeres sjæl og ødelægger jer eller dem, I elsker eller har elsket.²⁰

Et vellykket ægteskab kræver vore bedste bestræbelser på at efterleve evangeliets principper.

[Ægteskab] ... er en tillært adfærd. Vore bevidste anstrengelser, ikke instinkt, afgør, om det bliver en succes. Motivationens styrke stammer fra venlighed, ægte hengivenhed og omtanke for hinandens lykke og velbefindende.

Før vi blev gift, så vi livet fra vores egen synsvinkel, men efter at være blevet gift, begyndte vi også at se det fra den andens synsvinkel. Der er et behov for at yde ofre og tilpasninger som en forsikring om og udtryk for kærligheden.

Det siges ofte – at være lykkeligt gift handler generelt ikke så meget om at gifte sig med den rette person som det *at være den rette person*. Statistikker viser, at den høje skilsmisseprocent tyder på ukloge valg af partnere. Hvis de havde giftet sig med en anden person, ville et bestemt problem være bortelimeret, men et andet problem ville helt sikkert gøre sig gældende. Et klogt valg af partner er en stor del af et lykkeligt ægteskab, men en bevidst anstrengelse for fuldt ud at gøre sin del er det vigtigste succeskriterie.²¹

Selv om det er sandt, at værdige ægtepar vil opnå ophøjelse i det celestiale rige, må manden og kvinden, der er beseglet i et evigt parforhold, hver for sig være værdige til denne velsignelse.

Et evigt ægteskab vil være sammensat af en værdig mand og en værdig kvinde, som begge hver for sig er blevet døbt med vand og med Ånd; som hver især har været i templet for at modtage deres egen begavelse; som hver især har lovet troskab over for Gud og over for deres partner i ægteskabspagten; og som hver især har holdt deres pagter og gjort alt, hvad Gud forventede af dem.²²

Efterlevelse af evangeliets principper skaber lykke i ægteskabet ... Når to mennesker kan efterleve evangeliets principper, kan ægteskabet være dejligt, og det kan være lykkeligt.²³

 5

Ægtemand og hustru bør arbejde sammen om at styrke ægteskabets bånd.

Næstekærlighed og tålmodighed med ufuldkommenheder

De fleste ægtefæller har ufuldkommenheder ... Richard L. Evans sagde engang: »Måske kunne vi alle komme godt ud af det med fuldkomne mennesker, men vores opgave er at komme godt ud af det med ufuldkomne mennesker« (*Richard Evans' Quote Book*, 1971, s. 165). I ægteskabet forstår vi, at vi ikke har med fuldkomne mennesker at gøre; vi stræber efter fuldkommenhed, og vi går den vej, hvor vi håber at finde fuldkommenhed, men vi skal have forståelse, yde vores bedste og gøre livet smukt ...

I Bibelen står der: »Kærligheden er tålmodig, kærligheden er mild« (1 Kor 13:4). Den slags kærlighed, den slags, der ikke tages let på, ikke afsluttes efter forgodtbefindende og smides væk ligesom engangsemballage, men som møder alle livets vanskeligheder hånd i hånd med sammenflettede sjæle, det er det ultimative udtryk for menneskelig lykke.²⁴

Harmoni i hjertet

De lykkeligste ægteskaber er uden tvivl dem, hvor din smerte er min smerte, hvis jeg lider, så lider du, min sejr er din sejr, mine bekymringer er dine bekymringer. Harmonien i hjertet, i sjælen, i kødet synes at være en større udfordring end nogensinde før i verden, hvor spørgsmålet synes at være: »Hvilken gavn kan jeg få af det?« Alt for mange ægtefæller er blot blevet et trofæ i stedet for at bo i hjertet.²⁵

Troskab gennem tanker, ord og gerning

En mand, som bærer præstedømmet, udviser fuldstændig moralsk troskab over for sin hustru og giver hende ingen grund til at tvivle på hans trofasthed. En mand skal elske sin hustru af hele sit hjerte og holde sig til hende og ingen anden (se L&P 42:22-26). Præsident Spencer W. Kimball har forklaret:

»Udtrykket *ingen anden* udelukker enhver anden og ethvert andet. Ægtefællen får derved forrang i mandens eller hustruens tilværelse, og hverken selskabsliv, arbejde eller politiske interesser

Når en mand og en hustru elsker »hinanden, som de elsker Gud ... vil [de] få en varme og hengivenhed ind i deres hjem, som vil bringe evig succes«.

eller nogen anden interesse eller person må nogensinde få forret over den ægteskabelige partner» (*Tilgivelsens mirakel*, s. 224).

Herren forbyder, og hans kirke fordømmer, ethvert intimt forhold uden for ægteskabet. Utroskab fra mandens side knuser hustruens hjerte og gør, at han mister hendes og børnenes tillid (se Jakob 2:35).

Vær trofast over for jeres ægteskabspagter i tanker, ord og gerning. Pornografi, flirt og usunde fantasier udhuler ens karakter og ødelægger grundlaget for et lykkeligt ægteskab. Sammenhold og tillid i et ægteskab bliver derved ødelagt. En mand, som ikke kontrollerer sine tanker og således begår hor i sit hjerte, skal, hvis han ikke omvender sig, ikke have Ånden hos sig, men vil fornægte troen og skal frygte (se L&P 42:23; 63:16).²⁶

Ømhed og respekt i det intime forhold

Hold jer borte fra enhver dominerende eller uværdig opførsel i det ømme, intime forhold mellem mand og hustru. Da ægteskabet er indstiftet af Gud, er det intime forhold mellem mand og hustru godt og agtværdigt i Guds øjne. Han har befalet, at de skal blive ét

kød, mangfoldiggøre sig og opfylde jorden (se Moses 2:28; 3:24). Du skal elske din hustru, som Kristus elskede Kirken og gav sig hen for den (se Ef 5:25-31).

Ømhed og respekt – aldrig selvished – må være de ledende principper i det intime forhold mellem mand og hustru. Begge parter må være hensynfulde og opmærksomme på den andens behov og ønsker. Enhver dominerende, usømmelig eller ukontrolleret opførsel i det intime forhold mellem mand og hustru fordømmes af Herren.

Enhver mand, som mishandler sin hustru eller optræder uværdigt over for hende, enten fysisk eller åndeligt, gør sig skyldig i en alvorlig synd og har behov for oprigtig og alvorlig omvendelse. Uoverensstemmelser bør løses i kærlighed og godhed og med en ånd af gensidig forsoning. En mand bør altid tale kærligt og mildt til sin hustru og behandle hende med den største respekt. Ægteskabet er som en sart blomst ... og må konstant næres gennem hengivne udtryk for kærlighed og hengivenhed.²⁷

Lyt opmærksomt

Mange problemer kunne hurtigt blive håndteret og mange svære situationer løst, hvis vi kunne forstå, at der er tider, hvor vi skal lytte. I skolen lærte vi noget, når vi lyttede, men lærte ikke noget, hvis vi nægtede at høre efter. Medmindre vi er villige til at lytte, vil der være en total mangel på forståelse i ægteskabet ... Selvfølgelig skal vi tale, men vi skal også lytte til den andens synspunkt for at få en bedre forståelse, så vi kan træffe en klog beslutning. Et lyttende øre kan ofte gøre hele forskellen.²⁸

Uselvished

Venskaber kan ikke holde, hvis de er baseret på selvishedens sand. Ægteskaber kan ikke holde, hvor der ikke er andet grundlag end fysisk tiltrækning, og hvor det ikke er baseret på en dybere kærlighed og loyalitet.²⁹

Vi håber, at I, der er gift, vil huske på de kærlige følelser, som førte jer til alteret i Herrens hus. Vores hjerte bliver sorgfuldt, når vi hører om mange, hvor kærligheden er blevet kold, eller hvor de på grund af selvished eller overtrædelse glemmer eller tager let på

de ægteskabspagter, de indgik i templet. Vi bønfalder ægtemænd og hustruer om at elske og respektere hinanden. Det vil i sandhed være vores inderligste håb, at hver familie vil være velsignet med en mor og en far, der udtrykker deres kærlighed til hinanden, der er ærbødige over for hinanden, og som arbejder sammen om at styrke ægteskabets bånd.³⁰

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- I afsnit 1 lægger præsident Hunter vægt på, at ægteskabet er ordineret af Gud og beregnet til at vare evigt. Hvordan kan denne viden påvirke jeres forhold til jeres ægtefælle? Hvad betyder det for jer, at ægteskab er »et partnerskab med Gud«? Hvordan kan vi hjælpe børn og unge til at forberede sig på at blive gift i templet?
- Hvilke tanker og indtryk får I, når I studerer præsident Hunters råd om beslutningen om, hvem man skal gifte sig med? (Se afsnit 2).
- Hvordan kan præsident Hunters løfter og råd i afsnit 3 hjælpe folk, der ikke er gift? Hvordan kan vi anvende præsident Hunters budskab om, at »dette er Jesu Kristi Kirke, ikke de giftes eller de enliges«?
- Hvad tror du, at præsident Hunter mener med at sige, at ægteskab »er en tillært adfærd«? (Se afsnit 4). Hvornår har I oplevet, at efterlevelse af evangeliets principper har bragt lykke i jeres ægteskab? Hvis I er gift, så tænk over, hvad I kan gøre for bedre at vise jeres kærlighed til jeres ægtefælle.
- Tænk over præsident Hunters råd i afsnit 5. Hvordan kan ægtefæller udvikle større tålmodighed med hinandens ufuldkommenheder? Hvordan kan ægtefæller udvikle større »harmon i hjertet«? Hvordan kan ægtefæller vise troskab i ægteskabet gennem tanker, ord og gerning?

Skriftstedshenvisninger

1 Mos 2:18, 21-24; Jakob 2:27, 31-33; 4 Ne 1:11; L&P 42:22; Moses 3:19-24; se også »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129

Studiehjælp

»Dit studium af evangeliet er mest effektivt, når du bliver undervist af Helligånden. Begynd altid dit studium af evangeliet ved at bede om, at Helligånden må hjælpe dig med at lære« (*Forkynd mit evangelium*, 2007, s. 18).

Noter

1. I Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994, s. 72.
2. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 79-80.
3. I Don L. Searle, »Præsident Howard W. Hunter: Fungerende præsident for De tolv apostles Kvorum«, *Stjernen*, apr. 1987, s. 23.
4. Gordon B. Hinckley, »A Prophet Polished and Refined«, *Ensign*, apr. 1995, s. 34.
5. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 270; se også s. 264, 267, 269.
6. James E. Faust, »Howard W. Hunter: Man of God«, *Ensign*, apr. 1995, s. 28.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, red. Clyde J. Williams, 1997, s. 137.
8. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 130.
9. Se »Vær en retskaffen ægtemand og far«, *Stjernen*, jan. 1995, s. 48.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 130.
11. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 132.
12. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 130.
13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 131-132.
14. »Divine Creation of Women«, tale holdt ved områdekonference i Adelaide i Det Australske Område, 30. nov. 1979, s. 7, Kirkens historiske bibliotek i Salt Lake City.
15. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 141-142.
16. »Kirken er for alle folk«, *Stjernen*, aug. 1990, s. 44.
17. »Fear Not, Little Flock«, tale holdt ved Brigham Young University, 14. mar. 1989, s. 4; speeches.byu.edu.
18. »Kirken er for alle folk«, s. 44.
19. »Kirken er for alle folk«, s. 43.
20. Se »Kirken er for alle folk«, s. 43, 44-45.
21. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 129-130.
22. Se »Kirken er for alle folk«, s. 43.
23. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 137.
24. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 135-136.
25. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 137.
26. Se »Vær en retskaffen ægtemand og far«, s. 49.
27. Se »Vær en retskaffen ægtemand og far«, s. 50.
28. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 129.
29. I Conference Report, okt. 1967, s. 12.
30. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 130-131.

Bevar og beskyt familien

»Hjemmet kan synes hverdagsagtigt med dets rutineopgaver, men dets succes bør være det, vi stræber mest efter.«

Fra Howard W. Hunters liv

Howard W. Hunter voksede op i en kærlig, hårdtarbejdende familie, hvor han af sine forældre lærte, at opbyggelsen af et lykkeligt hjem ofte krævede ofre. Kort tid før han blev gift, ofrede han noget, som han følte var nødvendigt for sin fremtidige families trivsel.

I en ung alder havde Howard udviklet en kærlighed for musik. Han lærte først at spille klaver og violin, og så lærte han sig selv at spille mange andre instrumenter. Som teenager dannede han sit eget band, Hunter's Croonaders, som spillede ved fester og andre begivenheder i området omkring Boise i Idaho. Da han var 19, blev han og hans band hyret til at sørge for musikken på et to måneders krydstogt til Asien.¹

Året efter, at Howard var vendt hjem fra krydstogtet, flyttede han til det sydlige Californien, hvor han fortsatte med at spille med forskellige bands. I Californien mødte han også Claire Jeffs, som han friede til i foråret 1931. Fire dage før de blev gift, optrådte Howard med sit band og pakkede derefter sine instrumenter sammen og spillede aldrig på professionelt plan igen. At sørge for musik til dansearrangementer og fester »var på nogle måder glamourøst«, sagde han, »og jeg tjente godt,« men han følte, at dele af livsstilen var uforlignelig med det liv, som han forestillede sig for sin familie. Det efterlod et tomrum efter noget, som jeg havde nydt, [men] jeg har aldrig fortrudt beslutningen,« sagde han år senere.²

Howard og Claire blev velsignet med tre sønner, Howard William (Billy), John og Richard. Til deres store sorg døde Billy som spæd. Efterhånden som John og Richard blev ældre, blev familien Hunter

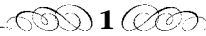
Familien går »forud for enhver anden interesse i livet«.

en tæt knyttet familie. Howard havde travlt med sin advokatpraksis og sine kirkekaldelser, men han og Claire prioriterede deres familie. Længe før Kirken fastsatte mandag aften til familieaften, afsatte familien Hunter denne aften til at undervise i evangeliet, fortælle historier, spille spil og tage på ture sammen. Ofte fik drengene opgaver til lektionen.

Howard og hans sønner havde fælles interesser såsom modeltog. De byggede tog fra samlesæt og konstruerede en detaljeret jernbane med spor, der blev sat fast på krydsfinérplader. Han sagde: »En af vore yndlingsfritidsbeskæftigelser var at tage hen til jernbanesporene ... i nærheden af Alhambra station for Southern Pacific Railroad for at få ideer til vores sporskifter og udstyr.«³

Til sidst voksede præsident og søster Hunters familie til at omfatte 18 børnebørn. Udover længere besøg hos sine børn og børnebørn var mange af præsident Hunters besøg »korte stop« ved mellemlandinger, når kirkekaldelser førte ham forbi Californien. Fordi John ofte tog sine børn med til lufthavnen for at se deres bedstefar ved disse mellemlandinger, så henviste de sommetider til ham som »den bedstefar, der bor i lufthavnen.«⁴

Howard W. Hunters lærdomme

Familien er den vigtigste enhed i samfundet, i Kirken og i evigheden.

Familien er den vigtigste enhed i tid og evighed, og går som sådan forud for enhver anden interesse i livet.⁵

Kirken har ansvar for – og myndigheden til – at bevare og beskytte familien som samfundets grundvold. Mønstret for familielivet, som blev indstiftet før verden blev grundlagt, kræver, at børn fra fødslen får og forsørges af en far og mor, som er mand og hustru og lovformeligt gift. At være forældre er et helligt ansvar og privilegium, hvor børn bydes velkommen som »en gave fra Herren« (Sl 127:3).

Et bekymret samfund begynder nu at forstå, at opløsningen af familien påfører verden de ulykker, som profeterne har forudsagt. Verdens rådslagninger og overvejelser vil kun lykkes, når de

Præsident Hunter sammen med sine sønner, børnebørn og deres familie den 2. oktober 1994, dagen efter han blev opretholdt som Kirkens præsident

definerer familien, som Herren har åbenbaret, at den er. »Hvis ikke Herren bygger huset, arbejder bygmestrene forgæves« (SI 127:1).⁶

I en søgen efter enkeltpersoners og familiers velfærd er det vigtigt at huske, at den grundlæggende enhed i Kirken er familien. Men når vi fokuserer på familien, skal vi huske på, at familier i den verden, vi lever i, ikke kun består af den traditionelle opstilling med far, mor og børn. Familier i Kirken i vore dage består også af [mænd og hustruer] uden børn, enlige forældre og enlige, der bor alene ... Præstedømmet skal tilse hver af disse familier. Ofte er de familier, der har mest brug for opmærksom omsorg, dem med en ikke-traditionel familiestruktur. Der er brug for omsorgsfulde og trofaste hjemmelærere i hvert hjem. Ingen bør forsømmes.⁷

2

Forældre er partnere i ledelsen af hjemmet og er under en streng forpligtelse til at beskytte og elske deres børn.

Ansvar for at være forældre er af den største betydning. Resultaterne af vore anstrengelser vil få evige konsekvenser for os og de drenge og piger, som vi opdrager. Enhver, som bliver far eller mor, er i høj grad forpligtet til at beskytte og elske sine børn og hjælpe dem til at finde tilbage til deres himmelske Fader. Alle forældre bør

forstå, at Herren ikke vil holde de mennesker, som tilsidesætter disse ansvar, for skyldfri.⁸

Fædre og mødre har et stort ansvar med hensyn til de børn, som de har fået betroet i deres varetægt ... I Ordsprogenes Bog finder vi denne formaning til forældre:

»Tilskynd drengen til at følge den vej, han skal gå, selv når han bliver gammel, vil han ikke vige fra den« (Ordsp 22:6).

Den bedste undervisning, som et barn kan få, er den, som kommer af forældrenes eksempel. Forældre skal sætte et eksempel, som unge mennesker kan følge. Der kommer stor styrke fra de hjem, hvor der bliver undervist i retfærdige principper, hvor der er kærlighed til og respekt for hinanden, hvor bøn har været en stor indflydelse i familielivet, og hvor der er respekt for det, der hører Gud til.⁹

Effektiv ledelse i familien ... kræver både kvantitets- og kvalitets-tid. Undervisningen og ledelsen af familien må ikke overlades ... til samfundet, til skolen eller endog til Kirken.¹⁰

En mand, som bærer præstedømmet, ser på familien som værende indstiftet af Gud. Jeres ledelse af familien er jeres vigtigste og helligste ansvar ...

En mand, som bærer præstedømmet, leder sin familie, når det gælder deltagelse i Kirken, så familien kender evangeliet og er under pagternes og ordinancernes beskyttelse. Hvis I vil nyde godt af Herrens velsignelser, må I sætte jeres eget hjem i orden. Sammen med jeres hustru bestemmer I det åndelige klima i jeres hjem. Jeres første forpligtelse er at bringe jeres eget åndelige liv i orden gennem regelmæssigt skriftstudium og daglig bøn. Sørg for at bevare og ære jeres præstedømme og jeres tempelpagter. Motivér jeres familie til at gøre det samme.¹¹

En mand, som bærer præstedømmet, ærer moderskabet. Mødre har fået det hellige privilegium at »føde menneskenes sjæle; for herved bliver min Faders gerning videreført, så han kan blive herliggjort« (L&P 132:63) ...

Præstedømmet kan ikke opnå sit formål, og Guds hensigter kan ikke blive opfyldt uden vore medhjælpere. Mødre udfører et

arbejde, som præstedømmet ikke kan gøre. Præstedømmet bør på grund af denne livets gave nære en ubegrænset kærlighed til deres børns mor.

[Brødre,] ær jeres hustrus enestående og guddommeligt til-delte rolle som mor i Israel og hendes specielle evne til at føde og opdrage børn. Vi har fået en guddommelig befaling om at mangfoldiggøre os og opfylde jorden og opdrage vore børn og børnebørn i lys og sandhed (se Moses 2:28; L&P 93:40). Som en kærlig partner deler I omsorgen for børnene med jeres hustru. Hjælp hende med at styre og holde jeres hjem. Hjælp med at undervise, oplære og opdrage jeres børn.

I bør regelmæssigt fortælle jeres hustru og jeres børn om jeres kærlighed til hende og jeres respekt for hende. Noget af det største, en far kan gøre for sine børn, er faktisk at elske deres mor.¹²

En mand, som bærer præstedømmet, accepterer sin hustru som en lederskabspartner i hjemmet og i familien med fuld kundskab om og med fuld deltagelse i alle afgørelser i den forbindelse. Der må nødvendigvis være en præsiderende embedsmand i Kirken og i hjemmet (se L&P 107:21). Gud har bestemt, at ansvaret for at præsidere i hjemmet påhviler præstedømmebæreren (se Moses 4:22). Det er Herrens hensigt, at hustruen skal være en medhjælper for ham – det vil sige ligeværdig og nødvendig i et fuldt partnerskab. Når man præsiderer i retfærdighed, er det nødvendigt, at mand og hustru deler ansvaret. Sammen handler de med kundskab og deltager i alle familieanliggender. Hvis en mand handler uafhængigt af eller uden hensyn til sin hustrus følelser og råd i ledelsen af familien, udøver han et uretfærdigt herredømme.¹³

Vi opmuntrer jer, brødre, til at huske, at præstedømmet alene er retfærdig myndighed. Gør jer fortjent til jeres børns respekt og tillid gennem et kærligt forhold til dem. En retscaffen far beskytter sine børn med sin tid og sit nærvær i deres sociale, uddannelsesmæssige og åndelige aktiviteter og ansvarsopgaver. Ømme udtryk for kærlighed og hengivenhed til børnene er ligeså meget faderens ansvar, som det er moderens. Fortæl jeres børn, at I elsker dem.¹⁴

 3

Vores hjem bør være et sted med kærlighed og retskaffenhed og undervisning i evangeliet.

Vi må ganske enkelt besidde kærlighed og retskaffenhed og hylde stærke principper i vores hjem. Vi må have en vedvarende forpligtelse over for ægteskabet, børnene og moralen. Vi må have succes der, hvor succes har størst betydning for den næste generation.

Det er helt sikkert, at det hjem, der er stærkest og skønnest, er det hjem, hvor hvert enkelt menneske er opmærksom på de andres følelser, hvor man stræber efter at tjene hinanden, og i hjemmet at efterleve de principper, som vi udviser offentligt. Vi må i højere grad efterleve evangeliet i vores familie. Vores hjem fortjener vores mest trofaste hengivenhed. Et barn har ret til at føle, at han eller hun netop i sit hjem er i sikkerhed, at han eller hun dér føler beskyttelse mod de farer og onde ting, som lurder i verden udenfor. Familieenhed og retskaffenhed er nødvendig for at dække dette behov. Et barn har brug for forældre, som er lykkelige i deres forhold til hinanden, og som med glæde arbejder frem mod opfyldelsen af det ideelle familieliv, som elsker deres børn med en oprigtig og uselvisk kærlighed, og som er forpligtede over for familiens succes.¹⁵

Da familieaften først blev præsenteret som et officielt program i Kirken, sagde Det Første Præsidentskab: »Hvis de hellige vil adlyde dette råd [om at holde familieaften], lover vi, at store velsignelser vil følge. Kærlighed i hjemmet og lydighed mod forældre vil tage til. Troen vil udvikle sig i hjertet hos Israels ungdom, og de vil få styrke til at bekæmpe de onde påvirkninger og fristelser, som omgiver dem.« Vi bekræfter de lovede velsignelser til dem, der trofast holder familieaften.

Mandag aften bør reserveres til familieaften. De lokale ledere bør sikre sig, at Kirkens bygninger og faciliteter er lukket, samt at der ikke planlægges nogen aktiviteter i menigheder eller stav mandag aften, samt at man i øvrigt undgår at forstyrre familieaftenen.

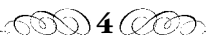
Hovedvægten ved familieaften bør være, at familien studerer evangeliet sammen. Vi minder alle om, at Herren har formanet

forældre at undervise deres børn i evangeliet, bede og holde sabbatten hellig. Skrifterne er den vigtigste kilde til undervisning i evangeliet.¹⁶

Bed sammen som familie både aften og morgen. Hvilke store velsignelser får børn ikke, som hører deres forældre bede til Herren for deres velfærd. Børn, der kommer under indflydelse af sådanne retfærdige forældre, vil uden tvivl blive bedre beskyttet mod modstanderens indflydelse.¹⁷

For at forældre og børn bedre kan forstå hinanden, har Kirken taget en plan til sig, som kaldes »Familieråd«. Dette råd sammenkaldes og ledes af forældrene, og alle i familien er til stede. Det styrker familiebånd, forsikrer børnene om, at de »hører til«, og overbeviser dem om, at forældrene er interesserede i deres problemer. Dette familiemøde giver gensidig respekt for hinanden, fjerner selvskhed og lægger vægt på den gyldne regel (se Matt 7:12) i hjemmet og det at leve et rent liv. Man lærer at tilbede og bede sammen som familie og lærer at være venlig og ærlig. Familieproblemer rammer ofte så hårdt, at det er svært at se den reelle proportion og betydning, men når en familie er stærk og forenet i deres bestræbelse på at tjene Gud og holde hans befalinger, vil mange af nutidens problemer forsvinde.¹⁸

[Brødre], tag jeres ansvar alvorligt. Det ansvar, I har for at undervise jeres familie i evangeliet ved regelmæssige familieaftener, familiebøn og fællestid, hvor man læser i skriften, samt andre undervisningsøjeblikke. Læg især vægt på forberedelse til at blive missionær og til tempelægteskab. Som patriark i hjemmet udøver I jeres præstedømme ved at udføre de nødvendige ordinancer for jeres familie og ved at give jeres hustru og jeres børn velsignelser. Brødre, næst efter jeres egen frelse er der ikke noget så vigtigt for jer som jeres hustrus og børns frelse.¹⁹

**En succesrig far eller mor er en, som har
elsket, ofret, bekymret sig for og undervist
et barn og sørget for dets behov.**

Generalautoriteter har det privilegium at mødes med medlemmer overalt i verden og lære dem at kende, medlemmer som hele tiden har levet, som de burde, og som har opdraget deres børn under

»Vi må bede meget og ... lade vore børn kende vores kærlighed og omsorg.«

evangeliets indflydelse. Disse hellige har nydt store velsignelser og fået stor trøst ved som forældre, bedsteforældre og oldeforældre at se tilbage på en langvarig og succesrig forældreindsats. Der er ingen tvivl om, at det er noget, vi alle gerne vil opleve.

Der findes imidlertid mange i Kirken og i verden, som lever med en skyldfølelse og en følelse af uværdighed, fordi nogle af deres sønner og døtre er gået bort fra folden ...

Vi er klar over, at samvittighedsfulde forældre gør deres bedste, men at de næsten alle sammen har lavet fejl. Man påbegynder ikke sin karriere som forældre uden hurtigt at finde ud af, at der vil ske mange fejl hen ad vejen. Der er ingen tvivl om, at vor himmelske Fader vidste, at vi ville tage fejl og fejlbedømme, da han overlod sine åndelige børn til unge og uerfarne forældres omsorg ...

Vi er hver især enestående. Hvert eneste barn er enestående. På samme måde, som vi hver især begynder vores livsforløb forskelligt, fordi vi har forskellige styrker og svagheder og talenter, således er hvert eneste barn også velsignet med sine helt egne egenskaber. Vi må ikke gå ud fra, at Herren vil dømme den enes succes på samme

måde som den andens. Som forældre mener vi ofte, at hvis vores barn ikke bliver superdygtigt på enhver måde, så har vi fejlet. Vi må passe på, når vi dømmes ...

En succesrig far eller mor er en, som har elsket, en som har ofret, en som har bekymret sig for og undervist sit barn og sørget for dets behov. Hvis I har gjort alt dette, og jeres barn stadig er på afveje eller genstridig eller verdslig, så kan det stadigvæk godt være, at I er en succesrig far eller mor. Måske kommer der børn til denne verden, som vil udfordre hvilke som helst forældre under hvilke som helst forhold. På samme måde er der måske andre, som vil være til velsignelse og glæde for næsten enhver far eller mor.

Min bekymring i dag er, at der findes forældre, som dømmes sig selv hårdt og måske tillader disse følelser at ødelægge deres liv, når de i virkeligheden har gjort deres bedste og bør fortsætte i tro.²⁰

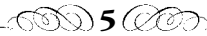
En far eller mor, [hvis barn er kommet på afveje, er] ikke alene. Vore første forældre kendte smerten og lidelserne ved at se nogle af deres børn forkaste lærdommene om evigt liv (se Moses 5:27). Århundreder senere blev Jakob klar over, hvilken jalousi og hvilke dårlige følelser hans ældste sønner nærede til hans elskede Josef (se 1 Mos 37:1-8). Den store profet Alma, som havde en søn ved navn Alma, talte længe til Herren om sin søns oprørske indstilling, og han blev uden tvivl overvældet af ængstelse og bekymring over den strid og ondskab, som hans søn forårsagede blandt folk indenfor kirken (se Mosi 27:14). Vor himmelske Fader har også mistet mange af sine åndelige børn til det verdslige. Han kender jeres hjertes følelser ...

Opgiv ikke håbet for en pige eller dreng, der er faret vild. Mange, som har set ud til at være gået fuldkommen tabt, er vendt tilbage. Vi må bede meget, og hvis det er muligt, lade vore børn kende vores kærlighed og omsorg ...

Vi [må] erindre, at vor himmelske Fader kender vores kærlighed, vore ofre, vore bekymringer og omsorg, selv om vore store anstrengelser ikke har bragt succes. Forældrenes hjerte bliver ofte knust, men alligevel må de forstå, at det endelige ansvar ligger hos barnet, når forældrene har undervist dem i de rette principper ...

Uanset vores sorg, bekymring, smerte og angst, så må vi søge en måde, hvorpå vi kan vende det til gavn – måske ved at hjælpe andre med at undgå de samme problemer, eller måske ved at udvikle en større forståelse for andres følelser, andre som kæmper på lignende måde. Der er ingen tvivl om, at vi vil opnå en dybere forståelse af vor himmelske Faders kærlighed, når vi gennem bøn til sidst har lært, at han forstår og ønsker, at vi skal se fremad....

Vi må aldrig lade Satan narre os til at tro, at alt er tabt. Lad os være stolte over det gode og det rigtige, som vi har gjort, og kaste alt det forkerte ud af vores liv. Søg Herren for at opnå tilgivelse, styrke og trøst, og gå derpå fremefter.²¹

Vores hjem bør være et helligt sted, hvor evangeliets principper kan efterleves, og hvor Herrens Ånd kan dvæle.

Vi håber, at I ikke vil blive overvældet af mismod i jeres forsøg på at opdrage jeres familie i retfærdighed. Husk, at Herren har befalet dette: »Men mine disciple skal stå på hellige steder og skal ikke lade sig flytte« (L&P 45:32).

Mens mange tolker det til at betyde templet, hvilket det uden tvivl gør, så repræsenterer det også det hjem, hvor vi bor. Hvis I vil arbejde flittigt på at lede jeres familie i retfærdighed, opfordre til og tage del i daglig familiebøn, skriftstudium, familieaften og elske og støtte hinanden i at efterleve evangeliets lærdomme, så vil I modtage Herrens lovede velsignelser med hensyn til at opdrage retfærdige efterkommere.

I en stadig mere og mere ugudelig verden er det vigtigt, at vi hver især »stå[r] på hellige steder« og forpligter os til at være sande og trofaste over for Jesu Kristi evangeliums lærdomme.²²

Forældre skal elske og respektere hinanden for at få succes i familien. Ægtemænd, bærerne af præstedømmet, bør behandle deres hustru med den største respekt foran deres børn, og hustruer bør elske og støtte deres mand. Til gengæld vil børnene elske deres forældre og hinanden. Hjemmet vil da blive et helligt sted, hvor evangeliets principper bedst kan efterleves, og hvor Herrens Ånd kan dvæle. Det er langt vigtigere at være en

succesfuld far eller en succesfuld mor end at få store lederjob eller få fremtrædende stillinger i forretningsverdenen, politik eller verdslige anliggender. Hjemmet kan synes hverdagsagtigt med dets rutineopgaver, men dets succes bør være det, vi stræber mest efter i livet.²³

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Når I gennemgår præsident Hunters lærdomme i afsnit 1, så tænk over vigtigheden af familien. Hvad er Kirkens rolle i forhold til familien? Hvordan kan vi beskytte og styrke vores familie?
- Tænk over præsident Hunters lærdomme om, at forældre skal være partnere i ledelsen af hjemmet (se afsnit 2). Hvordan kan disse lærdomme hjælpe både fædre og mødre? Hvordan kan forældre blive forenede i opdragelsen af deres børn? Tænk over, hvordan I kan forbedre det »åndelige klima« i jeres hjem.
- I afsnit 3 kommer præsident Hunter med råd til, hvordan man kan få en stærk familie. Hvordan kan vi opbygge større »familieenhed og retskaffenhed«? Hvordan har familieaften været til velsignelse for jeres familie? Hvordan har familieskriftstudium og familiebøn været til velsignelse for jeres familie?
- Hvordan kan præsident Hunters lærdomme i afsnit 4 hjælpe forældre til et barn, der er kommet på afveje? Hvordan kan forældre, der oplever sorg og smerte, vende det til noget nyttigt? Hvad kan forældre, bedsteforældre, ledere for de unge og andre gøre for at hjælpe børn, som kommer på afveje?
- Når I har læst afsnit 5, så tænk over præsident Hunters lærdomme om at gøre vores hjem til et »helligt sted«. Hvilke udfordringer står vi over for, når vi gør dette? Hvordan kan vi stræbe efter at gøre vores hjem til et helligt sted?

Skriftstedshenvisninger

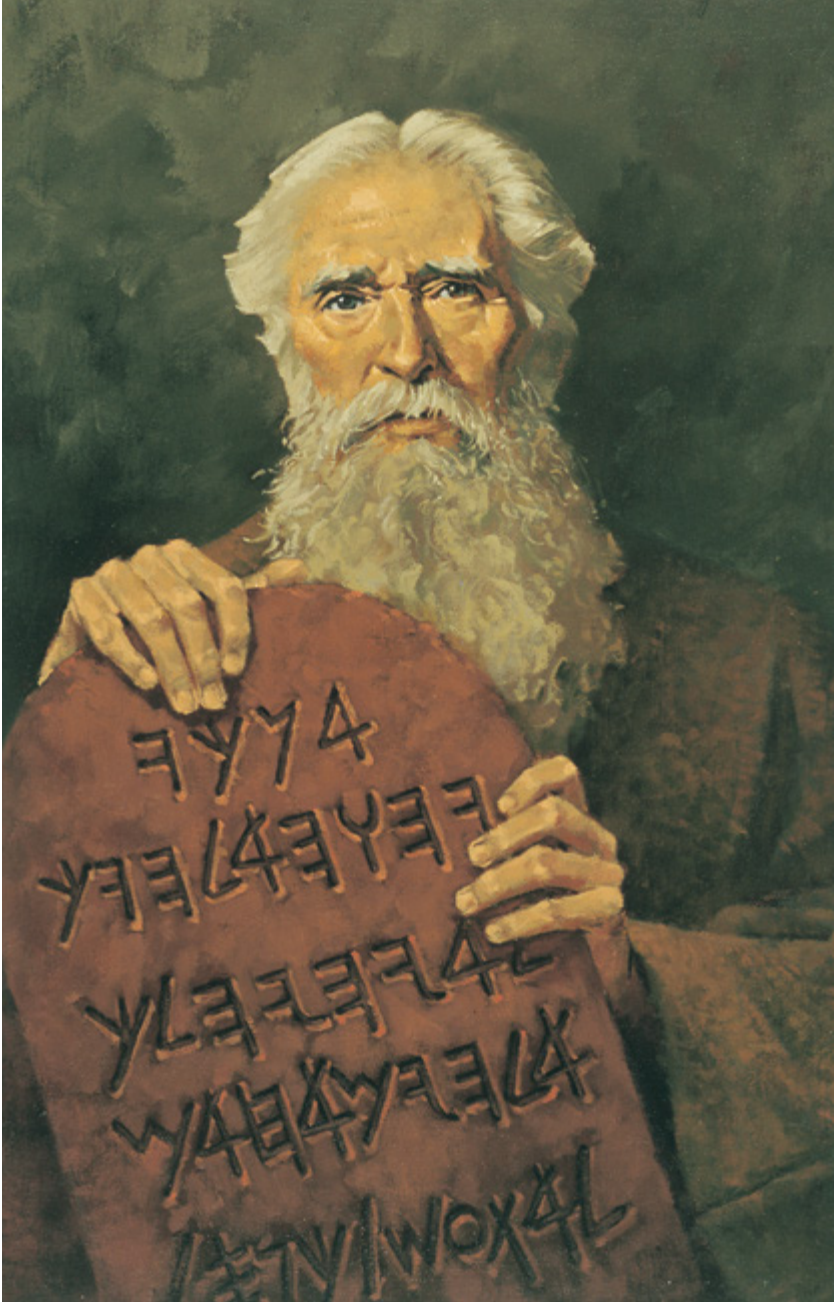
2 Mos 20:12; 5 Mos 6:4-7; Sl 127:3-5; Ef 6:1-4; En 1:1-3; Mosi 4:14-15; Alma 56:45-48; 3 Ne 18:21; L&P 68:25-28; 93:40; 121:41-46

Til underviseren

Bed dem i klassen om at arbejde sammen parvis og planlægge, hvordan de ville undervise i et af kapitlets afsnit til en familieaften. Hvordan kan vi gøre lærdommene relevante for børn og unge? Bed nogle få af parrene om at fortælle klassen om deres planer.

Noter

1. Se Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994, s. 46-48.
2. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 81.
3. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 109.
4. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 252; se også s. 251.
5. Se »Vær en retskaffen ægtemand og far«, *Stjernen*, jan. 1995, s. 48.
6. »Store og dyrebare løfter«, *Stjernen*, jan. 1995, s. 7.
7. *The Teachings of Howard W. Hunter*, red. Clyde J. Williams, 1997, s. 144.
8. »Forældres omsorg for deres børn«, *Den danske Stjerne*, apr. 1984, s. 112.
9. I Conference Report, apr. 1960, s. 125.
10. »Vær en retskaffen ægtemand og far«, s. 49.
11. Se »Vær en retskaffen ægtemand og far«, s. 48, 50.
12. Se »Vær en retskaffen ægtemand og far«, s. 49.
13. Se »Vær en retskaffen ægtemand og far«, s. 49.
14. Se »Vær en retskaffen ægtemand og far«, s. 50.
15. Se »Stå som Guds vidner«, *Stjernen*, juli 1990, s. 56.
16. Brev fra Det Første Præsidentskab, 30. aug. 1994 (Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley og Thomas S. Monson).
17. I Mike Cannon, »Be More Fully Converted, Prophet Says«, *Church News*, 24. sep. 1994, s. 4; se også *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 37.
18. I Conference Report, apr. 1960, s. 125-126.
19. Se »Vær en retskaffen ægtemand og far«, s. 50.
20. Se »Forældres omsorg for deres børn«, s. 110, 112-113.
21. Se »Forældres omsorg for deres børn«, s. 111, 112-113.
22. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 155.
23. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 156.

De ti bud indeholder følgende formaning: »Du må ikke vidne falsk mod din næste« (2 Mos 20: 16).

Vi tror, at vi skal være ærlige

»Hvis vi vil have Mesterens og Helligåndens ledsagelse, må vi være ærlige over for os selv, ærlige over for Gud og vore medmennesker.«

Fra Howard W. Hunters liv

Mens præsident og søster Hunter og et andet par ventede på at komme på en rundvisning på Hearst Castle i Californien, kørte de hen til en lille forretning. Mens de gik rundt i forretningen, »gik ældste Hunter hen til disken, tog noget lakrids [og] betalte ekspedienten 10 pennyer«. De to par vendte tilbage til bilen og begyndte at køre tilbage til Hearst Castle til rundvisningen. På vejen »sendte ældste Hunter posen med lakridser rundt en gang, og så igen, og så pludselig indså han, at han måtte have talt forkert, for vi endte med 11 stykker i stedet for de 10, som han havde betalt for.

Han kunne nemt have ignoreret fejlen. Det var trods alt kun en penny, og vi havde lidt travlt nu, for vi skulle nå rundvisningen. Hvem ville vide besked eller ville bekymre sig om det? Men han overvejede ikke engang andre muligheder. Han vendte bilen og kørte tilbage til forretningen. Han forklarede problemet til en anden medarbejder, undskyldte for fejlen og betalte den ekstra penny til den overraskede ekspedient.«¹

For Howard W. Hunter var det vigtigt at være ærlig i små anliggender såvel som i store.

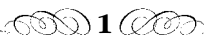
Han lærte sine sønner om retskaffenhed gennem sit eksempel. »Det, jeg ved om ærlighed og retskaffenhed, kommer for en stor del fra det, som folk har fortalt om min far,« sagde Richard Hunter. Engang tog Richard sammen med sin far til et forretningsmøde, hvor der blev talt om et komplekst projekt. Mens de var udenfor under en pause, talte Richard og en af mændene om mødet. Richard sagde, at det nok ville tage lang tid, før de kunne

påbegynde projektet, fordi det ville kræve en enorm mængde juridisk papirarbejde. Manden rettede Richard og fortalte ham, at projektet kunne begynde, før papirarbejdet var færdigt, fordi folkene vidste, at Howard W. Hunter ville gøre det, som han sagde, han ville gøre.²

I 1962 talte præsident Hunter til de unge i Kirken og udtrykte sin overbevisning om vigtigheden af at være ærlig:

»Vi vil hver især få et lykkeligt liv, hvis vi bare vil være ærlige – ærlige over for vores far og mor, når det gælder dating, vore lektier, de kammerater, vi er sammen med eller vores tilstedeværelse ved kirkemøder; ærlige over for vores biskop – tage imod hans råd, fortælle ham sandheden om os selv, betale en ærlig tiende, leve et rent liv; ærlige i vores skole – aldrig snyde i nogen dele af vore aktiviteter, enten i klassen eller sammen med klassekammerater, ærlige med at betale for vores del, hvad enten det er adgang til underholdning eller film, eller i at bære vores del af ansvaret til en fest; ærlige over for vores kæreste – aldrig udnytte dem, aldrig bedrage dem, aldrig føre dem i fristelse; ærlige over for Herren selv.«³

Howard W. Hunters lærdomme

Herren formaner os til at være ærlige.

Skrifterne er fyldt med formaninger om at være ærlig, og der er mange bud om, at vi skal være ærlige. Vi tænker ofte på dem med store bogstaver: DU MÅ IKKE – du må ikke stjæle, du må ikke vidne falsk, du må ikke begære (se 2 Mos 20:15-17) ...

Nogle af de mere almindelige eksempler på uærlighed er disse:

1. *Tyveri.* Jeg læser sjældent en avis uden at finde adskillige notitser om indbrud, røveri, lommetyveri, butikstyveri, biltyverier og tusindvis af andre ting. Selv i vore kirkebygninger bliver der rapporteret om tyverier.

2. *Snyd.* I aviserne står der på samme vis om svigagtige transaktioner i forretningsanliggender, snyd med investeringer og andre ting, som offentligheden får nys om. Der er nogen, som snyder i skolen, og nogle, der snyder til eksamen.

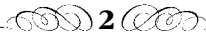
3. *Overtrædelse af standarderne i visdomsordet.* Det er kirkestandarder. Det er ikke en overtrædelse af verdens standarder. Men I har fået Herrens ord i denne sag.

4. *Overtrædelse af færdselsloven.* Man kan ikke være grundlæggende ærlig og så overtræde love, som er fastsat i samfundet og for at beskytte andre personer.⁴

»Du må ikke vidne falsk mod din næste« (2 Mos 20:16). Dette bud refererede oprindeligt til at vidne falsk i juridiske sammenhænge, men er blevet udvidet til at omfatte alle udtalelser, som er falske. Enhver usandhed, som sigter mod at skade en andens ejendele, person eller karakter, er mod denne lovs formål og betydning. Fortielse af sandhed, som resulterer i den samme skade, er også en overtrædelse af dette bud.

»Du må ikke begære din næstes hus. Du må ikke begære din næstes hustru, hans træl eller trælkinde, hans okse eller æsel eller noget som helst af din næstes ejendom« (2 Mos 20:17). At begære betyder at ønske noget, at længes efter det, at tørste efter noget, der tilhører en anden person. Ønsket om at skaffe sig gode ting er ikke en overtrædelse, men ønsket om at tage dem ulovligt fra en anden er forkert. På denne måde er det godt for os at forstå, at godt eller ondt ikke begynder, når handlingen sker, men når man retter sin opmærksomhed mod en ting.⁵

Herren hader hovmodige øjne, en løgnagtig tunge, et hjerte, der udtænker onde planer, fødder, der løber rask i ondt ærinde, et falsk vidne, der udspreder løgne og den, der sår splid (se Ordsp 6:16-19). Har vi som sidste dages hellige råd til at gøre noget, som Herren hader? Hvor ofte har han ikke talt mod uærlighed?⁶

Vi udvikler ærlighed i livets små almindelige ting.

Hvis vi er opmærksomme på vores forhold til Frelseren, skal vi være ærlige i de små ting, så vel som de store.⁷

Når vi stræber efter at opnå noget og få succes, bliver så stor en del af vores tid opslugt af at tænke på og studere de komplekse ting, at vi sjældent bruger tid på det enkle – de enkle ting, de små ting der i virkeligheden er det grundlag, som vi bygger på, og som

et stærkt fundament ikke kan eksistere foruden. En bygning knejser måske mod himlen, og vi ser på den med ærefrygt på grund af dens statur og store højde; men den kan ikke stå, medmindre dens fundament er forankret i sten eller i stål og cement.

Vores karakter skal have et sådant fundament. Jeg henleder jeres opmærksomhed på princippet om ærlighed. Hvordan kan det være, at så mange tror på ærlighedens ophøjede og ædle principper, men så få er villige til at være fuldstændig ærlige?

For [mange] år siden hang der nogle plakater i vore kirkebygningers forhal med titlen: »Vær ærlig over for dig selv.« De fleste af dem angik de små hverdagsting. Det er dér, hvor princippet om ærlighed bliver dyrket.

Der er nogle mennesker, som indrømmer, at det er umoralsk at være uærlig omkring de store ting, men som alligevel mener, at det er tilladt at være uærlig omkring de mindre vigtige ting ...

Jeg kan huske en ung mand, der var i vores stav, da jeg tjente som stavspræsident. Han hang ud med nogle, som syntes, at det var smart at gøre ting, der ikke var rigtige. Ved nogle få lejligheder blev han fanget i mindre overtrædelser. En dag blev jeg ringet op fra politistationen og fik at vide, at han blev tilbageholdt på grund af en trafikforseelse. Han var blevet stoppet, mens han kørte for stærkt, ligesom han havde gjort nogle få andre gange før denne forseelse. Da han indså, at det, han gjorde, kunne forhindre ham i at tage på mission, ændrede han sig, og da han var 19 år gammel, modtog han sit kald.

Jeg vil aldrig glemme den snak, vi havde, da han kom hjem igen. Han fortalte mig, at mens han var på mission, havde han ofte tænkt på de problemer, han havde forårsaget ved fejlagtigt at tro, at overtrædelse af små ting ikke var vigtigt. Men der var kommet en stor forandring ind i hans liv. Han havde indset, at der ikke var nogen glæde ved eller fornøjelse i overtrædelse af lovene, hvad enten det var Guds lov eller de love, som samfundet pålægger os.⁸

3

Vi kan tjene Gud ved at være ærlige og retfærdige i vores personlige og arbejdsmæssige anliggender.

Religion kan være en del af vores daglige arbejde, vores forretning, vores køb og salg, opførelsen af noget, transport, fabrikation, vores erhverv eller profession, eller hvad vi end gør. Vi kan tjene Gud ved ærlighed og fair opførelse i vore forretninger på samme måde, som vi gør ved søndagens møder. Kristendommens sande principper kan ikke adskilles fra vore anliggender og vore daglige gøremål.⁹

Hvis religion betyder noget for os, så bør det være noget, der motiverer os. Jeg tror ikke, at religion kan henvises til en præsts prædiken en time hver søndag og samtidig betyde noget i vores liv. Hvis den ikke bliver en del af vores liv, vores familie, vores arbejdsliv og alt, som vi foretager os, så betyder religion kun lidt for os, og den bliver bare noget, der bliver sat på en piedestal og tilbedt engang imellem.¹⁰

Hvilken stor forandring ville der ikke ske i verden, hvis vi alle kunne stole på hinanden for så vidt angår ærlighed. Mennesket ville have fuldkommen tillid til hinanden i personlige anliggender og forretningssager. Det ville ikke være ... mistillid mellem arbejdstagere og ledelse. Der ville være retskaffenhed i offentlige embeder og i regeringsanliggender, og lande ville eksistere i fred i stedet for i det virvar, som vi for tiden kender til i verden ...

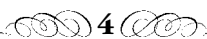
I forretninger er der nogle, der vil benytte sig af en uærlig fordel, hvis de får mulighed for det. De efterrationaliserer og retfærdiggør deres handling ved at sige, at i erhvervslivet forventes det, at man benytter sig af enhver mulig fordel. Sådanne transaktioner kan bestå af store pengesummer, men er i princippet ikke anderledes end det at undlade at tilbagebetale en penny, som ekspedienten har givet for meget til en, der bemærker fejlen. Det er en form for snyd.¹¹

Må jeg foreslå en definition på »ærefuldt arbejde«. Ærefuldt arbejde er ærligt arbejde. Man yder en rimelig indsats, og der er ikke noget svig, snyd eller bedrag. Produktet eller ydelsen er af høj kvalitet, og arbejdsgiveren, kunden, klienten eller patienten modtager mere, end vedkommende forventer. Ærefuldt arbejde er moralsk

Job erklærede: »Til min død fastholder jeg min uskyld« (Job 27:5).

forsvarligt. Det omfatter ikke noget, der underminerer den offentlige fred eller moral. For eksempel omfatter det ikke køb og salg af alkohol, ulovlige stoffer eller hasardspil. Ærefuldt arbejde er nyttigt. Det sørger for ting eller ydelser, der gør jorden til et bedre sted at bo.¹²

Retsindighed beskytter os fra ondt, hjælper os til at få succes og vil frelse vores sjæl.

Den ondes fristelser omringer os fra alle sider. Uden en beskyttelse af retsindighed er vi prisgivet alle slags synder og fejltagelser.

Job havde ingen problemer med det. Han var beskyttet af sin egen retsindighed. Sådan her havde han det:

»Så længe jeg har livsånde i mig, og Guds ånde er i min næse, skal mine læber aldrig tale uret og min tunge aldrig forkynde falskhed ...

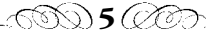
jeg står fast på min ret, jeg slipper den ikke, mit hjerte laster mig ikke for en eneste af mine dage« (Job 27:3-4, 6).

Hvor inspirerende. Takket være sin styrke bekymrede han sig ikke for de trivielle fristelser, som de fleste mennesker falder for. Job

havde udviklet en styrke og tilfredshed i sit eget liv, som selv Satan ikke kunne knuse. Det er også interessant at se, hvordan Gud var henrykt over ham: »Hans lige findes ikke på hele jorden; han er en retsindig og retskaffen og gudfrygtig mand, der holder sig fra det, der er ondt. Han holder stadig fast ved sin retsindighed« (Job 2:3).

Denne storslåede egenskab – retsindighed – kan vi også opnå. Hvis den bruges effektivt, vil den løse alle problemer i det offentlige, i den religiøse verden, i erhvervslivet og i vores eget liv. Det ville fjerne kriminalitetens, skilsmisernes, fattigdommens og elendighedens svøbe. Det vil gøre os succesfulde her og frelse vores sjæl i livet herefter.

En af de største bedrifter i vores liv er at fremme en ærlig, oprigtig retsindighed i os selv. Det betyder, at vi bliver åndeligt stærke, intellektuelt oprigtige, moralsk ærlige og altid personligt ansvarlige over for Gud. Retsindighed er den gyldne nøgle, der låser døren til næsten enhver succes op.¹³

Sand glæde kommer af at være ærlig over for os selv, over for andre og over for Gud.

Vi taler ofte om skriftstedet: »Menneskene er til for at kunne nyde glæde« (2 Ne 2:25). Der er en glæde, der kommer af at være ærlig. Lad mig fortælle jer hvordan. På den måde kan I have Mesterens følgeskab, og I kan have Helligånden hos jer. Overtrædelse af ærlighedens kodeks vil berøve jer disse to store velsignelser. Tror I, at en, der lyver eller snyder ... kan have Mesterens følgeskab eller have Helligånden hos sig? ...

Vi bør altid huske, at vi aldrig er alene. Der er ikke nogen handling, der ikke bliver bemærket; der er ikke nogen ord, der ikke bliver hørt; der er ikke nogen tanke, der bliver dannet i sindet, som ikke er kendt af Gud. Der er ikke noget mørke, der kan skjule det, som vi gør. Vi skal tænke, før vi handler.

Tror I, at I kan være alene, når I begår en uærlig handling? Tror I, at det går ubemærket hen, når I snyder til eksamen, selvom I er den eneste person i lokalet? Vi skal være ærlige over for selv. Hvis vi vil have Mesterens og Helligåndens ledsagelse, må vi være ærlige

over for os selv, ærlige over for Gud og vore medmennesker. Dette resulterer i sand glæde.¹⁴

Herren kender vore inderste tanker (se L&P 6:16). Han kender til alt, vi gør. Vi møder ham på et tidspunkt og skal stå ansigt til ansigt med ham. Vil vi være stolte af vores livs optegnelse?

Vi fører den optegnelse hver dag. Hver handling, hver tanke er en del af den. Vil vi være stolte af den? Det vil vi, hvis vi har gjort vores bedste – hvis vi har været ærlige over for os selv, over for vore kære, over for vore venner, over for alle mennesker ...

Salige er de, der er ærlige ...

Salige er de, der er lydige mod Herren.

Det er dem, der er frie – der er lykkelige – som kan gå med oprejst pande. De har deres selvrespekt. De bliver respekteret af dem, der kender dem bedst.

Ofte mest af alt, så har de vor himmelske Faders respekt og velsignelse. Jesus indbyder os til at følge ham. Hans veje er lige og rene og retskafne og ærlige. Lad os følge ham og få et liv med en overflod af lykke. Det er den eneste vej.¹⁵

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Gennemgå eksemplerne på uærlighed, som præsident Hunter taler om i afsnit 1. Hvilke konsekvenser kan der være på grund af disse uærlige fremgangsmåder? Hvad kan disse konsekvenser lære os om, hvorfor Herren lægger så meget vægt på at være ærlig?
- Tænk over præsident Hunters lærdomme om at være ærlig i de små ting og være ærlig over for sig selv (se afsnit 2). Hvorfor skal vi være ærlige i »små ting?«? Hvad vil det sige at være ærlige over for os selv? Hvordan kan vi overvinde fristelsen til at bortforklare tilsyneladende små, uærlige handlinger?
- Præsident Hunter lægger vægt på behovet for at gøre religion til en del af alt det, vi foretager os i dagligdagen (se afsnit 3). Hvordan kan vi bedre efterleve lærdommene i det afsnit? Hvordan kan vi effektivt undervise i ærlighed i vores hjem?

- I afsnit 4 nævner præsident Hunter flere forskellige velsignelser, som vi får ved en retsindig levevis. Hvordan udvikler man retsindighed? Hvordan er I blevet velsignet, når I har levet i overensstemmelse med Herrens standarder?
- Hvordan bringer det os glæde at være ærlige? (Se afsnit 5). Hvorfor er det nødvendigt for os at være ærlige, hvis vi vil have Helligåndens følgeskab? Hvordan gør det os frie at være ærlige?

Skriftstedshenvisninger

Job 27:5; 31:5-6; Sl 15; Ordsp 20:7; Alma 53:20-21; L&P 10:25-28; 42:20-21, 27; 51:9; 124:15; 136:20, 25-26; TA 1:13

Studiehjælp

Når du læser, så »understreg og marker ord eller vendinger, så du kan skelne mellem begreberne i et enkelt [skriftsted] ... I marginen kan du skrive skriftstedshenvisninger, som forklarer de skriftsteder, du studerer« (*Forkynd mit evangelium*, 2007, s. 22, 23).

Noter

1. Doug Brinley, »President Hunter Taught Value of a Penny's Worth of Integrity«, *Church News*, 3. dec. 1994, s. 11; se også »Loved by All Who Knew Him: Stories from Members«, *Ensign*, apr. 1995, s. 19-20.
2. Se Don L. Searle, »Præsident Howard W. Hunter: Fungerende præsident for De tolv apostles Kvorum«, *Stjernen*, apr. 1987, s. 22-23.
3. »We Believe in Being Honest«, udskrift af tale holdt ved et foredrag for unge, 10. apr. 1962, s. 8-9, Kirkens historiske bibliotek i Salt Lake City.
4. »Basic Concepts of Honesty«, *New Era*, feb. 1978, s. 4-5.
5. I Conference Report, apr. 1965, s. 57-58; se også »And God Spake All These Words«, *Improvement Era*, juni 1965, s. 511-512.
6. »We Believe in Being Honest«, s. 8.
7. »Basic Concepts of Honesty«, s. 5.
8. »Basic Concepts of Honesty«, s. 4-5.
9. I Conference Report, okt. 1961, s. 108.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, red. Clyde J. Williams, 1997, s. 261-262.
11. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 90-91.
12. »Prepare for Honorable Employment«, *Ensign*, nov. 1975, s. 122-123.
13. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 92.
14. »Basic Concepts of Honesty«, s. 5.
15. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 88.

En måde, hvorpå vi kan vise vores »totale forpligtelse« og »fuldkomne hengivenhed«, er ved at tjene dem, der har brug for hjælp.

Vores pligt over for Gud

»Et succesrigt liv ... kræver ... forpligtelse – en evig dybfølt og højt værdsat hengivenhed af hele vores sjæl over for de principper i Guds befalinger, som vi ved er sande.«

Fra Howard W. Hunters liv

Da Howard W. Hunter blev kaldet som medlem af De Tolvs Korum, sagde han: »Jeg accepterer uden forbehold den kaldelse, som jeg har fået, og jeg er villig til at hellige mit liv og alt, hvad jeg har, til denne tjeneste.«¹

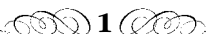
Ældste Hunter levede i overensstemmelse med denne forpligtelse. Efter at han var blevet ordineret til apostel, vendte han tilbage til Californien for at afslutte sine forpligtelser i forhold til Kirken og sit arbejde, og forberedte sig så på at flytte til Salt Lake City. Det var svært for ældste og søster Hunter at forlade deres familie og venner i Californien – og for ældste Hunter at forlade sin advokatpraksis. Da han sluttede sin karriere som advokat, skrev han:

»I dag afsluttede jeg det meste af mit arbejde på kontoret. Næsten alle de afventende sager er blevet færdiggjort. Jeg var alene på kontoret i dag og indså, at min tid som advokat nu var slut. Jeg skrev nogle noter på forskellige sager og efterlod dem på skrivebordet ... Jeg havde kvalme, da jeg forlod kontoret. Jeg har nydt at være advokat, og det har været mit liv de sidste mange år, men på trods af det er jeg glad og lykkelig for at adlyde det store kald, som jeg har fået i Kirken.«²

Ældste Hunter vidste af personlig erfaring, at »det... ikke altid [er] nemt at ... underlægge sig for vor Faders vilje.«³ Ikke desto mindre kendte han vigtigheden af at være fuldt ud forpligtet over for Gud. Han skrev angående den forpligtelse: »De fleste folk forstår ikke, hvorfor folk fra vores religion tager imod kaldene til at tjene eller

den pagt, som vi indgår, om at give alt, vi kan. Jeg har virkelig nydt at være advokat, men dette kald, som jeg har fået, vil i høj grad overskygge jagten efter karriere eller penge.⁴

Howard W. Hunters lærdomme

Vor Fader i himlen kræver vores totale forpligtelse, ikke blot et bidrag.

Når jeg tænker på de velsignelser, som Gud har givet os, og de mange, mange skønne ting, som findes i Jesu Kristi evangelium, så er jeg klar over, at vi hen ad vejen vil blive bedt om til gengæld at bidrage med visse ydelser i form af tid, penge eller andre ressourcer. De har alle sammen værdi og er nødvendige, men de udgør ikke hele vores offer til Gud. Vor Fader i himlen kræver i sidste ende mere af os end et bidrag. Han kræver en total forpligtelse, en fuldkommen hengivenhed og alt, hvad vi er, og hvad vi kan blive.

Jeg beder jer om at forstå, at jeg ikke blot taler om en forpligtelse over for Kirken og dens aktiviteter, selv om den altid har brug for at blive styrket. Nej, jeg taler mere specifikt om en forpligtelse, som kommer til udtryk i vores personlige opførsel, vores personlige retskaffenhed og i vores loyalitet over for hjemmet og familien og samfundet så vel som over for Kirken ...

Lad mig kort minde jer om et af disse storslåede eksempler fra skrifterne, hvor tre relativt unge mennesker stod fast ved deres principper og deres retskaffenhed, selv om det så ud til, at netop dette ville komme til at koste dem livet.

Omtrent 586 f.Kr. marcherede kong Nebukadnezar, som var Babylons konge, mod Jerusalem og indtog byen. Han var så imponeret over de kvaliteter og den lærdom, som Israels børn besad, at han bragte adskillige af dem med tilbage til kongens hof [i Babylon].

Israelitterne fik vanskeligheder den dag, kong Nebukadnezar lavede en billedstøtte af guld og befalede alle i landsdelen Babel at tilbede den, en befaling, som de tre unge israelitter – Shadrak, Meshak og Abed-Nego – stille nægtede at adlyde. Kongen blev fuld af »vrede og harme« og befalede, at de skulle bringes frem for ham (Dan 3:13). Han fortalte dem, at hvis de ikke faldt ned og tilbad

denne billedstøtte af guld på det fastsatte tidspunkt, ville de »straks blive kastet i ovnen med flammende ild«. Så spurgte han med en vis selvtilfredshed: »Hvem er den gud, der så kan redde jer ud af min magt?« (Dan 3:15).

De tre unge mænd svarede høfligt, men uden tøven:

»Kommer det dertil,« sagde de, »[at du truer os med døden,] så kan vores Gud, som vi dyrker, redde os. Han kan redde os ud af ovnen med flammende ild og ud af din magt, konge.

Og selv om han ikke gør det, [hvis han af en eller anden grund vælger ikke at redde os fra ilden,] skal du vide, konge, at vi ikke vil dyrke din gud, og at vi ikke vil tilbede den guldstøtte, du har opstillet« (Dan 3:17-18).

Selvfølgelig blev Nebukadnezar mere rasende end nogensinde og beordrede, at ovnen skulle opvarmes syv gange så meget som sædvanligt. Så befalede han, at disse tre tapre unge mænd skulle kastes ind midt i ovnen fuldt påklædte. Ja, kongen holdt så fast på sin ordre, og flammerne var så hede, at de soldater, som bar Shadrak, Meshak og Abed-Nego frem, faldt døde om på grund af heden fra ovnen, da de kastede deres fanger ind.

Derpå indtraf et af de store mirakler, som de trofaste er berettiget til efter Guds vilje. Disse tre unge mænd stod og gik roligt frem og tilbage midt inde i ovnen og blev ikke brændt. Ja, da de senere blev kaldt ud af ovnen af den forbløffede konge selv, var deres tøj uskadt, deres hud ikke forbrændt, og ikke et hår på deres hoved svedet. Ja, der var end ikke nogen brandlugt ved disse modige unge mænd, der havde forpligtet sig.

»Lovet være Shadraks, Meshaks og Abed-Negos Gud,« sagde kongen, »som ... reddede sine tjenere, fordi de satte deres lid til ham[, og han beskyttede dem, da] de ... hellere [ville] prisgive sig selv end dyrke og tilbede nogen anden gud end deres egen ...

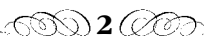
Og kongen gav Shadrak, Meshak og Abed-Nego høje stillinger i provinsen Babylon« (Dan 3:28, 30).

Evnen til at stå fast ved sine principper, til at leve retskaffent og i tro i henhold til ens overbevisning, det er det, som betyder noget, og som udgør forskellen mellem et bidrag og en forpligtelse. Denne

forpligtelse over for sande principper – i vores eget liv, i vores hjem og familie, og på alle steder, hvor vi møder og påvirker andre mennesker – det er denne hengivenhed, som Gud i sidste ende kræver af os ...

Et succesrigt liv, det gode liv, det retskafne, kristne liv kræver mere end blot et bidrag, selv om ethvert bidrag er værdifuldt. Det kræver i sidste ende en forpligtelse – en evig dybfølt og højt værdsat hengivenhed af hele vores sjæl over for de principper i Guds befalinger, som vi ved er sande ...

Hvis vi vil være trofaste over for vore principper, forpligtede til et liv i ærlighed og retskaffenhed, så vil ingen konge eller ildprøve være i stand til at kompromittere os. Må vi af hensyn til Guds riges succes på jorden stå som vidner for ham »til alle tider og i alle ting og på alle steder, hvor [vi] måtte befinde [os], ja, indtil døden« (Mosi 18:9).⁵

Forpligt jer til at adlyde Herrens love, uanset hvad andre beslutter sig for at gøre.

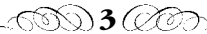
Da Josva blev befalet at ødelægge Jeriko, som lå foran [Israels stammer], stod de store mure som en fysisk barriere, der umuliggjorde Israels succes – sådan så det i hvert fald ud. Uden at kende midlet, men med fuld forvisning om målet, udførte Josva de instruktioner, han havde fået af Herrens budbringer. Han var fast besluttet på at adlyde fuldt ud. Han ønskede kun at gøre nøjagtigt det, som han havde fået instruktioner om, så Herrens løfte ville gå i opfyldelse. Instruktionerne har sikkert virket en smule underlige, men hans tro på resultatet fik ham til at fortsætte. Resultatet blev selvfølgelig endnu et af en lang serie mirakler, som israelitterne oplevede, mens de gennem de mange år blev ledt af Moses, Josva og mange andre profeter, som var fast besluttet på at følge Herrens befalinger og direktiver.

Da Josva og hans folk nærmede sig Jeriko, fulgte de strengt de instruktioner, de havde fået af Herren, og ifølge den optegnelse, vi finder i skrifterne, »faldt [muren] sammen, og de kunne gå lige ind i byen og indtage den« (Jos 6:20).

Historien beretter, at efter Israel var udhvilede efter krigene mod deres fjender, kaldte Josva, som nu var meget gammel, Israel sammen. I sin afskedstale mindede han dem om, at de havde sejret, fordi Gud havde kæmpet for dem, men hvis de nu holdt op med at tjene Herren og holde hans lov, ville de blive udryddet ...

Denne store hærfører og åndelige leder opfordrede så folket til at forpligte sig over for Herren og forpligtede sig selv og sin familie: »Så vælg i dag, [hvem I vil tjene]. Jeg og mit hus vil tjene Herren« (Jos 24:15).

Dette var en udtalelse fra en Guds mand, der var fuldt ud hengiven; en profet der lyttede til Herrens ønsker; Josva, den mand, der lyttede til sin Gud, som mange gange før havde velsignet ham for hans lydighed. Han fortalte Israel, at ligegyldigt hvad de besluttede sig for at gøre, så ville han gøre det, han vidste, der var rigtigt. Han sagde, at denne beslutning om at tjene Herren ikke afhang af, hvad de valgte at gøre; at deres handlinger ikke ville have nogen indvirkninger på hans; at hans forpligtelse om at gøre Herrens vilje ikke kunne ændres af noget, de eller nogen anden ville gøre. Josva var herre over sine handlinger og havde sine øjne rettet mod Herrens befalinger. Han havde forpligtet sig til lydighed.⁶

Beslut nu at vælge vejen med streng lydighed.

Efter at være kommet til en forståelse af evangeliets lov og Herrens vilje ved at læse og studere skrifterne og profeternes ord, så kommer der yderligere forståelse af grunden til, at der så ofte bliver henvist til lydighed som himlens første lov, og hvorfor lydighed er nødvendigt for at blive frelst. Dette bringer os til den ultimative prøve. Er vi villige til at være fuldstændig lydige mod Guds lov? Der kommer et tidspunkt i vores liv, hvor vi skal træffe en endelig beslutning.⁷

Herren elsker mere end noget andet en urokkelig beslutning om at adlyde hans råd. De oplevelser, som de store profeter i Det Gamle Testamente havde, er afgjort blevet nedskrevet for at hjælpe os til at forstå vigtigheden af at vælge lydighedens smalle sti. Herren må have været tilfreds, da Abraham gjorde, som han havde fået besked på uden spørgsmål og uden tøven, da befalingen lød, at

»Herren må have været tilfreds, da Abraham gjorde, som han havde fået besked på uden spørgsmål og uden tøven.«

han skulle ofre sin eneste søn, Isak. Optegnelsen fortæller, at Gud sagde til Abraham:

»Tag Isak, din eneste søn, ham du elsker, og begiv dig til Morija-landet. Dér skal du bringe ham som brændoffer på det bjerg, jeg giver dig besked om« (1 Mos 22:2).

Det næste vers siger ganske enkelt:

»Tidligt næste morgen sadlede Abraham sit æsel og tog ... sin søn Isak med [og] begav ... sig på vej til det sted, Gud havde givet ham besked om (1 Mos 22:3).

År senere, da Rebekka blev spurgt, om hun ville tage med Abrahams tjener for at blive Isaks hustru, og da hun uden tvivl vidste, at tjenerens mission havde Herrens velsignelse, sagde hun ganske enkelt: »Ja« (1 Mos 24:58).

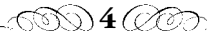
En generation senere, da Jakob blev befalet at vende tilbage til Kana'an, hvilket ville indebære, at han skulle forlade alt det, han

havde arbejdet for i så mange år, kaldte han Rakel og Lea til sig ude på marken, hvor hans flok var, og forklarede, hvad Herren havde sagt. Rakels [og Leas] svar var enkelt og ligefremt og viste [deres] hengivenhed: »Gør blot alt, hvad Gud har sagt til dig« (1 Mos 31:16).

Som vi kan se, har vi store eksempler i skrifterne på, hvorledes vi bør overveje og vurdere Herrens befalinger. Hvis vi vælger at reagere som Josva, Abraham, Rebekka og Rakel, vil vores reaktion simpelthen være at tage af sted og gøre det, som Herren har befalet.

Der er god grund til at træffe vores beslutning om at tjene Herren *nu*. På denne søndag morgen [for generalkonferencen], hvor livets komplikationer og fristelser er en smule på afstand, og hvor vi har tid og er mere motiverede til at se på tingene i et evigt perspektiv, kan vi bedre vurdere, hvad der vil bringe os størst lykke i livet. Vi bør nu her i morgens lys tage beslutningen, om hvorledes vi vil reagere, når nattens mørke og fristelsernes storme kommer.

Jeg beder til, at vi vil have styrke nok til at beslutte os til at gøre det, vi bør gøre. Jeg beder til, at vi nu vil træffe beslutningen om at tjene Herren.⁸

Tro alene er ikke nok; vi må også gøre vor himmelske Faders vilje.

Da Mesteren talte til skarerne, sagde han: »Ikke enhver, som siger: Herre, Herre! til mig, skal komme ind i Himmeriget, men kun den, der gør min himmelske faders vilje« (Matt 7:21).

Når jeg lytter til disse ord, så synes det for mig som om, at Herren siger: »Bare fordi en person anerkender min autoritet eller tror på min guddommelige natur eller udtrykker sin tro på mine lærdomme eller på mit sonoffer, så betyder det ikke, at han skal komme ind i himlens rige eller opnå en høj grad af ophøjelse.« Underforstået siger han: »Tro alene er ikke nok.« Så siger han tydeligt: »Men kun den, der gør min himmelske faders vilje«, det vil sige, han, der arbejder i og beskærer vingården, så den kan frembringe god frugt ...

Al natur, som er Guds domæne, synes at illustrere det samme princip. Bien, der ikke laver noget, vil hurtigt blive jaget væk fra bikuben. Når jeg ser travle myrer på stien og rundt om myretuen,

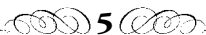
bliver jeg imponeret over det faktum, at de er gørere og ikke blot troende. Hønen får ikke nogle frø af at klukke; hun må skrabe. En stillestående dam, grøn af alger og med skum, da der ikke er nogen bevægelse, er yngleplads for sumpens sygdomme, men den klare bjergstrøm, der flyder over klipperne på vej ned ad kløften, indbyder til at blive drukket af.

Mesterens ord angående et hus uden grundvold fortæller mig, at en mand ikke kan have en overfladisk og hensynsløs forestilling om, at han er nok i sig selv og kan bygge sit eget liv på ethvert grundlag, der virker nemt og tiltalende (se Matt 7:26-27). Så længe vejret er godt, er hans tåbelighed måske ikke tydelig; men en dag vil oversvømmelserne komme, en pludselig lidenskabs mudrede vande, uforudsete fristelsers rivende strømme. Hvis han ikke har en sikker grundvold, men bare tomme ord, så kan hele hans moralske struktur kollapse.⁹

Jakob sagde: »En ren og ægte gudsdyrkelse er for Gud, vor Fader, at tage sig af faderløse og enker i deres nød og bevare sig selv uplettet af verden« (Jak 1:27).

Med andre ord er religion mere end en kundskab om Gud eller en bekendelse af tro, og det er mere end teologi. Religion er at udføre Guds ord. Det er blandt andet at vogte vores bror ...

Vi kan være religiøse i vores tilbedelse på sabbatsdagen, og vi kan være religiøse i vore pligter i ugens andre seks dage ... Det er meget vigtigt, at alle vore tanker, det vi siger, vore handlinger, opførsel, omgang med naboer, forretningsforbindelser og alle vore daglige gøremål er i harmoni med vores tro. Som Paulus sagde: »Hvad I end gør, skal I gøre alt til Guds ære« (1 Kor 10:31). Kan vi derfor fjerne religion fra vores daglige liv og henvise det til kun at gælde for sabbatsdagen? Nej, det kan vi ikke, hvis vi følger Paulus' formaning.¹⁰

»Levende medlemmer« bestræber sig på at forpligte sig fuldt ud

Herren åbenbarede forordet til Lære og Pagter, hvor der står, at kirken er »den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade«. Og så tilføjede han, »hvori jeg, Herren, har velbehag, idet jeg

taler om kirken i almindelighed og ikke om dens enkelte medlemmer« (L&P 1:30). Dette burde få os til at tænke på et spørgsmål af evig betydning: Vi ved, at dette er den sande og levende kirke, men er jeg også som enkeltperson et sandt og levende medlem?

... Når jeg nu spørger: »Er jeg et sandt og levende medlem?«, så er spørgsmålet, om jeg fuldt og helt har helliget mig overholdelsen af de pagter, jeg har indgået med Herren? Har jeg forpligtet mig helt til at efterleve evangeliet og være ordets gører og ikke kun dets hører? Efterlever jeg min religion? Vil jeg forblive trofast? Modstår jeg standhaftigt Satans fristelser? ...

Hvis vi svarer bekræftende på spørgsmålet: »Er jeg et levende medlem?«, bekræfter vi vores forpligtelse. Det betyder, at vi nu og altid vil elske Gud og vores næste som os selv. Det betyder, at vi i vore gerninger afspejler, hvem vi er, og hvad vi tror på. Det betyder, at vi er kristne hver eneste dag og vandrer den vej, Kristus ønsker, vi skal gå.

De levende medlemmer er dem, der bestræber sig på at forpligte sig fuldt ud. ...

Levende medlemmer erkender deres pligt til at gå fremad. De er blevet døbt som deres første skridt på deres livs rejse, hvorved de viser Gud, englene og himlen, at de vil følge Guds vilje ...

Levende medlemmer retter sig efter Ånden, som fornyer livet indefra. De søger hele tiden dens vejledning. De beder om styrke til at overvinde vanskeligheder. Deres hjerte attrår ikke det verdslige, men det uendelige. De ofrer ikke deres åndelige fornyelse for fysiske fornøjelser.

Levende medlemmer sætter Kristus først i deres liv, for de ved fra, hvilken kilde deres liv og fremgang kommer. Mennesker har en tendens til at sætte sig selv i universets centrum og forvente, at andre indretter deres ønsker og behov derefter. Men naturen ærer ikke den slags forkerte antagelser. Den centrale rolle i livet hører Gud til. Vi bør forsøge at leve i harmoni med hans vilje fremfor at bede ham om at gøre, som vi byder ham, og på den måde hele tiden gå fremad som levende medlemmer ...

Når levende medlemmer først er omvendt, så vil de efterkomme befalingen om at styrke deres søskende (se Luk 22:32). De vil være

ivrige efter at dele deres glæde med andre, og de vil aldrig miste dette ønske ...

Levende medlemmer erkender deres behov for at omsætte deres tro til gerninger. Sådanne hellige er ivrigt engageret i at udføre mange gode og ædle gerninger af egen fri vilje og valg (se L&P 58:27) ...

Levende medlemmer elsker hverandre. De besøger de faderløse og enkerne i deres trængsler. De holder sig uplettede af verden (se Jak 1:27) ...

Vi har en fast tro på udtalelsen om, at dette er den sande og levende Guds sande og levende kirke. Men spørgsmålet til os er så: Har jeg helliget mig den og forpligtet mig til at være et sandt og levende medlem?

Må vi være standhaftige, sande og levende medlemmer i Kirken, så vi kan modtage den lovede belønning om at være blandt dem, som der nævnes i Lære og Pagter som dem, der »er kommet til Zions bjerg og til den levende Guds by, det himmelske sted, det helligste af alle« (L&P 76:66).¹¹

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Gennemgå præsident Hunters lærdomme om forskellen på et »bidrag« og »total forpligtelse« (afsnit 1). Hvilken forskel gør det for os, når vi er fuldt ud forpligtede overfor Gud? Hvordan kan vi anvende historien om Shadrak, Meshak og Abed-Nego?
- Gennemgå præsident Hunters beretning om Josva i afsnit 2. Hvad kan I lære af denne beretning om at være fuldt ud forpligtet mod Gud? Hvordan kan vi lære at være forpligtede mod Gud, uanset hvad andre gør? Hvordan kan vi hjælpe børn og unge til at udvikle denne forpligtelse?
- Hvilke indtryk får I, når I gennemgår beretningerne fra skriften i afsnit 3? Hvilke andre eksempler fra skriften om lydighed har påvirket jer? Hvorfor tror I, at »Herren elsker ... en urokkelig beslutning om at adlyde hans råd«?
- Tænk over præsident Hunters lærdomme i afsnit 4. Hvorfor er tro alene »ikke nok«? Hvordan kan det at gøre vor himmelske

Faders vilje hjælpe os til at forberede os på problemfyldte tider? Hvordan kan vi anvende præsident Hunters lærdomme om at efterleve vores religion?

- Gennemgå præsident Hunters beskrivelser af et »levende medlem« i afsnit 5. Hvordan kan vi udvikle de egenskaber, som et »levende medlem« har? Tænk over, hvordan I kan være et bedre »sandt og levende« medlem af Kirken.

Skriftstedshenvisninger

1 Sam 15:22-23; Sl 1:1-3; Jak 2:14-26; 2 Ne 32:9; Omni 1:26; Mosi 2:41; Alma 37:35-37; 3 Ne 18:15, 18-20; L&P 58:26-29; 97:8; Abr 3:24-26

Til underviseren

Læs sammen flere citater fra kapitlet. Når I har læst hvert citat, så bed dem i klassen om at fortælle om eksempler fra skrifterne og fra deres egne oplevelser, som kan relateres til lærdommene i citatet.

Noter

1. I Conference Report, okt. 1959, s. 121.
2. I Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994, s. 153.
3. »Åbningen og lukningen af døre«, *Stjernen*, jan. 1988, s. 54.
4. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 151.
5. Se »Stå som Guds vidner«, *Stjernen*, juli 1990, s. 55.
6. »Vær Gud hengiven«, *Den danske Stjerne*, apr. 1983, s. 112-113.
7. »Obedience«, tale holdt ved områdekonference i Hawaii, 18. juni 1978, s. 5, Kirkens historiske bibliotek i Salt Lake City.
8. »Vær Gud hengiven«, s. 58.
9. I Conference Report, okt. 1967, s. 11, 12-13.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, red. Clyde J. Williams, 1997, s. 111-112.
11. »Er jeg et levende medlem?«, *Liahona*, juli 1987, s. 13-14.

Jesus Kristus »underviste i kærlighed og viste gang på gang, hvordan man uselvsk tjener andre. Alle modtog hans kærlighed.«

Gå på Frelserens sti af næstekærlighed

»Medfølelsens probersten måler vores hengivenhed som disciple, den måler vores kærlighed til Gud og til hinanden.«

Fra Howard W. Hunters liv

Præsident Howard W. Hunter belærte om, at Frelseren »gav os sin kærlighed, sin tjeneste og sit liv ... Vi bør stræbe efter at give, ligesom han gav«. ¹ Præsident Hunter opfordrede især Kirkens medlemmer til at følge Frelserens eksempel ved at være barmhjertige i deres daglige liv.

Barmhjertige gerninger var kendetegnende for Howard W. Hunters karriere som advokat. En anden advokat forklarede:

»Han brugte meget tid med at yde [gratis] retshjælp ... fordi han ikke kunne få sig selv til at sende en regning ... Han blev anset for en ven, vejleder, rådgiver og advokat, der var meget mere interesseret i at sørge for, at folk fik den hjælp, de havde brug for, end om han blev betalt for det.« ²

Barmhjertighed var også karakteristisk for præsident Hunters tjeneste i Kirken. En kvinde, der sagde, at han var den lærer, der havde påvirket hende mest, forklarede nogle af grundene:

»Jeg har altid lagt mærke til, at denne mand elskede andre ved at sætte dem først, ved at lytte for at forstå og ved at fortælle andre om sine oplevelser, hvilket var en af hans største fornøjelser. Han har lært mig at forstå vigtigheden af disse dyder og at finde glæde ved at udøve dem.« ³

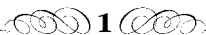
En anden kvinde fra præsident Hunters stav i Californien sagde disse smukke ord:

»Præsident Howard W. Hunter var vores stavspræsident for år tilbage, da vores familie boede i Pasadena Stav. Min far var død og min mor var alene om at opdrage min ældre søster og mig. Selvom vi ikke var en fremtrædende familie i staven, som dækkede et meget stort geografisk område, så kendte præsident Hunter os alligevel personligt.

Mit tydeligste minde om ham er et, der bidrog til min følelse af selvværd. Efter hver stavskonference stod vi i kø for at komme til at hilse på ham. Han tog altid min mors hånd og sagde: »Hvordan har du det, søster Sessions, og hvordan har Betty og Carolyn det?« Det glædede mig at høre ham nævne vores navn. Jeg vidste, at han kendte os og bekymrede sig for vores velbefindende. Mindet varmer stadig mit hjerte.«⁴

Præsident Hunter sagde engang: »Jeg føler, at det er vores mission at tjene og frelse, at opbygge og ophøje.«⁵ Kommentarer fra hans brødre i De Tolv viser, hvor godt han opfyldte denne mission. »Han var god til at få folk til at føle sig godt tilpas,« fortalte en af dem; »han dominerer dem ikke. Han er en god lytter.« En anden sagde: »Når man rejser sammen med ham, sørger han altid for, at alle folk har det godt, og at ingen bliver ulejliget eller besværet.« En anden fortalte: »Han er bekymret for og opmærksom på andre. Han er barmhjertig og har et tilgivende hjerte. Han studerer evangeliet, menneskeheden og den menneskelige natur.«⁶

Howard W. Hunters lærdomme

De to store bud er Herrens probersten for vores hengivenhed som disciple

I gamle dage blev en af prøverne på gulds renhed udført med en glat, sort kiselsten, kaldet en probersten. Når man gned guldet hen over den, satte guldets en streg eller et mærke på dens overflade. Guldsmeden sammenlignede dette mærke med farverne på en farveskala. Mærket blev rødere jo mere kobber eller andre stoffer, der var legeret i, og gulere jo renere guldets var. Denne proces viste rimeligt præcist guldets renhed.

Metoden med proberstenen var hurtig og tilfredsstillende til de fleste praktiske formål. Den guldsmed, der ønskede en mere præcis

angivelse af renhedsgraden, udførte en mere nøjagtig undersøgelse, hvor han brugte ild.

Jeg tror, at Herren har lavet en probersten til hver af os, en ydre målestok for det indre følgeskab, som afmærker vores trofasthed og vilje til at overleve den ild, der vil komme.

Ved en lejlighed hvor Jesus underviste folket, stillede en vis lovkyndig ham dette spørgsmål: »Mester, hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?«

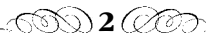
Jesus, mesterlæreren, svarede manden, som tydeligvis var velbevandret i loven, med et modspørgsmål: »Hvad står der i loven? Hvad læser du dér?«

Manden svarede med at opsummere to store befalinger: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele din styrke og af hele dit sind, og din næste som dig selv.«

Kristus svarede anerkendende: »Gør det, så skal du leve« (Luk 10:25-28).

Evigt liv, Guds liv, det liv vi stræber efter, er forankret i to befalinger. Skrifterne siger, at »på de to bud hviler hele loven og profeterne« (Matt 22:40). Elsk Gud, og elsk din næste. De to ting hører sammen, de er uadskillelige. I deres yderste konsekvens kan man betragte dem som synonyme. Og det er befalinger, som vi alle kan efterleve.

Jesu svar til den lovkyndige kan ses som Herrens probersten. Han sagde ved en anden lejlighed: »Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig« (Matt 25:40). Han vil måle vores hengivenhed til ham ved, hvordan vi elsker og tjener vore medmennesker. Hvilket mærke afsætter vi på Herrens probersten? Er vi virkelig en god næste? Viser denne prøve, at vi er 24 karat guld, eller kan man se et lille spor af svovlkis?⁷

Frelseren lærte os, at vi skal elske alle, også dem, der kan være svære at elske.

Den lovkyndige ville vel undskylde sig for at have stillet Mesteren et så enkelt spørgsmål, så han stillede endnu et spørgsmål: »Hvem er så min næste?« (Luk 10:29).

Vi bør alle være ham evigt taknemlige for dette spørgsmål, for Frelseren svarede med en af sine rigeste og mest påskønnede lignelser, en vi alle har læst og hørt igen og igen.

»Jesus svarede og sagde: »En mand var på vej fra Jerusalem ned til Jeriko og faldt i hænderne på røvere. De trak tøjet af ham og slog ham, så gik de og lod ham ligge halvdød.

Tilfældigvis kom en præst den samme vej; han så manden, men gik forbi.

Det samme gjorde en levit, der kom til stedet; også han så ham og gik forbi.

Men en samaritaner, som var på rejse, kom hen til ham, og han fik medynk med ham, da han så ham.

Han gik hen og hældte olie og vin i hans sår og forbandt dem, løftede ham op på sit ridedyr og bragte ham til et herberg og sørgede for ham.

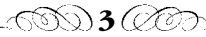
Næste dag tog han to denarer frem, gav værten dem og sagde: »Sørg for ham, og hvad mere du lægger ud, vil jeg betale dig, når jeg kommer tilbage« (Luk 10:30-35).

Så spurgte Jesus den lovkyndige: »Hvem af disse tre synes du var en næste for ham, der faldt i røvernes hænder?« (Luk 10:36). Der står Mesteren med proberstenen for kristendommen. Han beder os om at afsætte vores mærke på den.

Både præsten og levitten i Kristi lignelse burde have husket lovens krav: »Ser du din landsmands æsel eller okse falde om på vejen, må du ikke vende ryggen til. Hjælp ham med at få dem på benene igen« (5 Mos 22:4). Og hvis det gælder for en okse, hvor meget mere skulle man så ikke være villig til at hjælpe en broder i nød. Men som ældste James E. Talmage skrev: »Det er let at finde undskyldninger [for ikke at gøre det]; de dukker frem lige så hurtigt og rigeligt som ukrudtet ved vejkanterne« (*Jesus Kristus*, s. 454).

Samaritaneren viste os et eksempel på ren kristen kærlighed. Han havde medfølelse, han gik hen til den mand, der var blevet såret af røverne og forbandt hans sår. Han bragte ham til en kro, sørgede for ham, betalte og tilbød mere, hvis det blev nødvendigt. Dette er historien om en næstes kærlighed til sin næste.

Der er et gammelt ordsprog, der siger: »Den, der er optaget af sig selv, er ikke særlig optaget.« Kærligheden gør én større. Nøglen er næstekærlighed, også når det gælder den, man har svært ved at elske. Vi skal huske, at selv om vi skaber vore venskaber, så har Gud skabt vores næste – overalt. Kærligheden bør ikke kende nogen grænser; vi bør ikke have en snæver loyalitet. Kristus sagde: »Hvis I kun elsker dem, der elsker jer, hvad løn kan I så vente? Det gør tolderne også« (Matt. 5:46).⁸

Vi bør elske og tjene andre, der har det svært.

Joseph Smith skrev et brev til de hellige, som blev offentliggjort i *Messenger and Advocate*, om at elske hinanden for at stå retfærdiggjort for Gud. Han skrev:

»Kære brødre: Det er en pligt, som hver eneste hellig burde yde sine brødre villigt – altid at elske dem og stedse stå dem bi. For at kunne stå retfærdiggjorte for Gud må vi elske hverandre. Vi må overvinde det onde, vi må besøge de faderløse og enkerne i deres trængsler, og vi må holde os selv uplettet af verden; thi sådanne dyder flyder fra den rene og ubesmittede religions store kilde og styrker vores tro ved at ruste os med enhver god egenskab, som pryder børnene af den velsignede Jesus. Vi kan bede, når det er bønnetid; vi kan elske vores næste som os selv og være tro i trængsler, vel vidende at et sådant menneskes belønning vil blive større i himmeriges rige. Hvilken trøst! Hvilken glæde! Lad mig leve den retfærdiges liv, og lad min løn blive som hans!« (se *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 88).

Disse to dyder, kærlighed og tjeneste, er et krav til os, hvis vi vil være en god næste og finde fred i livet. Ældste Willard Richards besad utvivlsomt disse dyder. I fængslet i Carthage den eftermiddag, hvor Joseph og Hyrum led martyrdøden, foreslog fængselsbetjenten, at det ville være mere sikkert for dem at være i cellerne. Joseph vendte sig til ældste Richards og spurgte: »Hvis vi går ned i cellerne, går du så med?«

Ældste Richards' svar viste hans store kærlighed: »Broder Joseph, du bad mig ikke om at krydse floden sammen med dig

Herren »vil måle vores hengivenhed til ham ved, hvordan vi elsker og tjener vore medmennesker«.

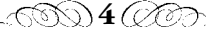
– du bad mig ikke om at komme til Carthage – du bad mig ikke om at komme med i fængsel – og tror du så, at jeg vil forsage dig nu? Lad mig fortælle dig, hvad jeg vil gøre; hvis du bliver dømt til hængning for »forræderi«, så vil jeg lade mig hænge i dit sted, så du kan gå fri.«

Det må have været en meget bevæget Joseph, der svarede: »Ja, men det kan du ikke.«

Hvortil ældste Richards uden tøven svarede: »Det vil jeg« (se B.H. Roberts, *A Comprehensive History of The Church*, 2:283).

Ældste Richards' prøve var måske større end det, de fleste af os kommer ud for: Prøven med ild, og ikke med proberstenen. Men hvis vi blev bedt om det, kunne vi så nedlægge vores liv for vores familie? Vore venner? Vores næste?

Medfølelsens probersten måler vores hengivenhed som disciple, den måler vores kærlighed til Gud og til hinanden. Vil vi lave et mærke, der viser, at vi er rent guld, eller går vi som præsten og levitten forbi på den anden side?⁹

Vi må med større beslutsomhed vandre på den sti af næstekærlighed, Jesus har vist os.

Profeten Joseph Smith sagde i et vigtigt budskab til de sidste dages hellige i Nauvoo kun ét år før sit tragiske og alt for tidlige martyrium:

»Dersom vi vil sikre os og dyrke andres kærlighed, må vi elske andre, ja, både vore fjender og venner ... Kristne skulle høre op med at trættes og skændes med hverandre og i stedet dyrke enighedens og venskabets principper i deres midte« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 376, 377).

Det er et storartet råd i dag, ligesom det var [dengang]. Den verden, hvori vi lever, om det så er tæt ved vores hjem eller langt borte, har brug for Jesu Kristi evangelium. Det er den eneste måde, hvorpå verden nogensinde vil få fred. Vi må være venligere over for hinanden, blidere og mere tilgivende. Vi må være langsommere til at blive vrede og hurtigere til at hjælpe. Vi må udrække venskabets hånd og modstå at bruge gengældelsens hånd. Kort sagt må vi elske hinanden med Kristi rene kærlighed, med oprigtig kærlighed og barmhjertighed og, om nødvendigt, lide med andre, for det er den måde, hvorpå Gud elsker os.

Ved vore gudstjenester synger vi ofte en smuk salme med tekst af Susan Evans McCloud. Må jeg læse nogle få linjer fra denne salme for jer:

*Frelder, jeg vil følge dig
og altid handle i dit navn,
give af mig selv og altid
lindre andres sorg og savn ...*

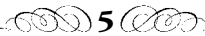
*Hvor kan jeg dog dømme andre
i min ufuldkommenhed?
I et stille hjerte findes
sorger, som kun Herren ved ...*

*Kald mig som min broders vogter,
lær mig din barmhjertighed,
så bekymringer og uro*

*vige må for Herrens fred.
Frelser, lær du mig at holde vagt,
følge i dit spor.*

(*Salmer og sange*, nr. 152).

Vi må med større beslutsomhed og kærlighed vandre på den sti, Jesus har vist os. Vi må »lindre andres sorg og savn«, hvorved vi vil finde styrke større end vores egen. Hvis vi ville gøre mere for at lære hans »barmhjertighed« at kende, vil der være utallige muligheder for at bruge den til at lindre andres »bekymringer og uro« og vise alle mere venlighed. Ja, Herre, vi bør følge i dit spor.¹⁰

Næstekærligheden er Kristi rene kærlighed, og den ophører aldrig.

»Et nyt bud giver jeg jer«, sagde [Jesus], »I skal elske hinanden ... Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden« (Joh 13:34-35). Denne kærlighed, som vi bør nære for vore brødre og søstre i den menneskelige familie, og som Kristus har til alle os, kaldes næstekærlighed eller »Kristi rene kærlighed« (Moro 7:47). Det er denne kærlighed, der var årsagen til Kristi lidelse og offer i forbindelse med hans forsoning. Den er den højeste tinde, en menneskesjæl kan nå, og den er det dybeste udtryk i det menneskelige hjerte ...

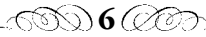
Næstekærligheden omfatter alle andre guddommelige dyder. Den kendetegner både begyndelsen og slutningen på frelsesplanen. Når alt andet ophører, så vil næstekærligheden – Kristi kærlighed – *ikke* ophøre. Den er den største af alle guddommelige egenskaber.

Af sit hjertes overflod talte Jesus til de fattige, de undertrykte, enkerne, de små børn, til bønder og fiskere og de, som passede gederne og fårene, til fremmede og udlændinge, til de rige, de magtfulde politikere såvel som de afvisende farisæere og skriftkloge. Han betjente de fattige, de sultne, de nødlidende, de syge. Han velsignede de lamme, de blinde, døve og andre mennesker med fysiske begrænsninger. Han drev dæmoner og onde ånder ud, som havde været årsag til mentale eller følelsesmæssige sygdomme. Han rensede dem, som var nedtyngede af synd. Han underviste i kærlighed og viste gang på gang, hvordan man uselvisk tjener

andre. Alle modtog hans kærlighed. Alle mennesker »har samme muligheder, det ene såvel som det andet, og det er ingen forbudt« (2 Ne 26:28). Dette er alt sammen udtryk for og eksempel på hans ubegrænsede kærlighed.

Den verden, vi lever i, ville i høj grad have gavn af, at mænd og kvinder overalt udviser Kristi rene kærlighed, som er velvillig, sagtom og ydmyg. Den er uden misundelse eller stolthed. Den er uselvvisk, fordi den intet søger til gengæld. Den udstråler ikke ondt eller dårlig vilje, ej heller glæder den sig over det onde, den har ikke plads til fanatisme, had eller vold. Den accepterer ikke hån, tarvelighed, skældsord eller afvisning. Den opmuntrer forskellige mennesker til at leve sammen i kristen kærlighed uanset religiøs tro, race, nationalitet, økonomisk situation, uddannelse eller kultur.

Frelseren har befalet os at elske hinanden, som han elskede os, og at iføre os selv »næstekærlighedens bånd som i en kappe« (L&P 88:125), som han gjorde. Vi er blevet bedt om at rense vore indre følelser, ændre vores hjerte, få vore ydre handlinger i harmoni med det, vi siger, vi tror på og føler i vores indre. Vi skal være Kristi sande disciple.¹¹

At elske andre er en »mere fortrinlig vej«.

Bror Vern Crowley sagde, at han som ung lærte noget af den afgørende lektie, som profeten Joseph Smith havde lært de første hellige i Nauvoo, da han bad dem om at »elske andre, ja, både vore fjender og venner«. Det er en god lektie for os alle.

Efter at Vern Crowleys far blev syg, påtog Vern sig ansvaret for at passe familiens autoophugning, selv om han kun var 15 år gammel. Nogle af kunderne udnyttede til tider den unge mand, og forskellige dele forsvandt fra pladsen om natten. Vern var vred og svor på, at han ville fange en af dem og statuere et eksempel. Vern ville hævne sig.

Kort tid efter, at faderen begyndte at komme sig efter sin sygdom, gik Vern en af sine runder om aftenen ved lukketid. Det var næsten mørkt. I et afsides hjørne af ejendommen fik han øje på en, der bar på noget stort, og som var på vej hen mod stakittet. Han løb hurtigt

derhen og fangede den unge tyv. Hans første tanke var at få sine frustrationer ud via knytnæverne og så tage drengen med hen til kontoret og ringe efter politiet. Hans hjerte var fyldt med vrede og hævngherrighed. Han havde fanget sin tyv, og han havde til hensigt at lade retfærdigheden ske fyldest.

Som ud af det blå kom Verns far, han lagde sin svage og syge hånd på sin søns skulder og sagde: »Jeg ser, du er lidt vred, Vern. Kan jeg få lov at klare dette?« Så gik han over til den unge tyveaspirant og lagde sin arm rundt om hans skulder, så ham et øjeblik i øjnene og sagde: »Fortæl mig, hvorfor du gør dette, min ven? Hvorfor prøvede du at stjæle den gearkasse?« Derpå begyndte hr. Crowley at gå over mod kontoret med sin arm om den unge mand, mens han stillede ham spørgsmål om problemerne med hans bil. Da de nåede kontoret, sagde faderen: »Jeg tror, at det er din kobling, der er i stykker, og det er den, der forårsager problemerne.«

I mellemtiden skummede Vern af raseri. »Hvem bekymrer sig om hans kobling?« tænkte han. »Lad os ringe efter politiet og få dette overstået.« Men faderen blev bare ved med at tale. »Vern, få fat i en kobling. Få også fat i et udrykkerleje – og en koblingstrykplade. Så skulle det være i orden.« Faderen gav alle delene til den unge mand, som havde forsøgt at stjæle og sagde: »Tag disse ting. Og her er gearkassen også. Du behøver ikke at stjæle, unge mand. Bare bed om det. Alle problemer kan klares. Folk er villige til at hjælpe.«

Bror Vern Crowley sagde, at han lærte en evig lektie om kærlighed den dag. Den unge mand kom ofte tilbage til pladsen. Måned efter måned betalte han frivilligt alt det, Vic Crowley havde givet ham, inklusiv gearkassen. Ved disse besøg spurgte han Vern, hvorfor hans far var på denne måde, og hvorfor han gjorde det, han gjorde. Vern fortalte ham noget om deres sidste dages hellige tro, og hvor meget hans far elskede Herren og elskede mennesker. Til sidst blev tyveaspiranten døbt. Vern sagde senere: »Det er svært at forklare det, jeg følte, og det, jeg oplevede i den forbindelse. Jeg var også en ung mand. Jeg havde fanget min tyv. Jeg ville kræve ham idømt den strengeste straf. Men min far viste mig en anden måde at klare tingene på.«

En anderledes måde? En bedre måde? En ædlere måde? En mere fortrinlig vej? Åh, hvor kunne verden have gavn af en sådan fantastisk lektie. Moroni siger:

»Derfor kan den, der tror på Gud, med vished håbe på en bedre verden ...

Men ved sin gave, sin Søn, har Gud beredt en mere fortrinlig vej (Eter 12:4, 11).¹²

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Hvad mener præsident Hunter, når han henviser til de to store bud som »Herrens probersten«? (Se afsnit 1). Tænk over, hvordan I kan besvare de spørgsmål, som præsident Hunter stiller i slutningen af afsnit 1.
- Gennemgå præsident Hunters beretning om lignelsen om den barmhjertige samaritaner (se afsnit 2). Hvad kan vi lære af disse lærdomme om at elske vores næste? Hvordan kan vi få større kærlighed til dem, man måske har »svært ved at elske«?
- I afsnit 3 belærer præsident Hunter om, at vi skal elske og tjene andre, når de har det svært. Hvordan er I blevet velsignet af nogen, som har elsket og tjent jer, når I har haft problemer?
- Tænk over præsident Hunters lærdom om at følge Frelserens eksempel på næstekærlighed (se afsnit 4). Hvordan kan vi udvikle en større kærlighed til hinanden? Hvordan kan vi mere aktivt vise vores kærlighed?
- I afsnit 5 gennemgår præsident Hunter nogle af de måder, som Kristus har vist sin kærlighed på. Hvornår har I følt Frelserens kærlighed i jeres tilværelse? Hvilke velsignelser har I fået, når I har »udvis[t] Kristi rene kærlighed«?
- Hvad kan vi lære af den beretning, som præsident Hunter fortæller om Vern Crowley? (Se afsnit 6). Hvordan kan vi erstatte »vrede og hævngrerrighed« med næstekærlighed? Hvilke oplevelser har hjulpet jer til at lære, at næstekærlighed er en »mere fortrinlig vej«?

Skriftstedshenvisninger

Matt 25:31-46; 1 Kor 13; Ef 4:29-32; 1 Joh 4:20; Mosi 4:13-27; Alma 34:28-29; Eter 12:33-34; Moro 7:45-48; L&P 121:45-46

Studiehjælp

»Når du handler efter det, du har lært, får du yderligere og vedvarende forståelse (se Joh 7:17)« (*Forkynd mit evangelium*, 2007, s. 19). Overvej, hvordan du kan anvende lærdommene i dit hjem, på dit arbejde og i dine kirkekaldelser.

Noter

1. »The Gifts of Christmas«, *Ensign*, dec. 2002, s. 18.
2. John S. Welch, i Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994, s. 119.
3. Betty C. McEwan, »My Most Influential Teachers«, *Church News*, 21. juni 1980, s. 2.
4. Carolyn Sessions Allen, i »Loved by All Who Knew Him: Stories from Members«, *Ensign*, apr. 1995, s. 20.
5. I Thomas S. Monson, »President Howard W. Hunter: A Man for All Seasons«, s. 33.
6. I Knowles, *Howard W. Hunter*, s. 185.
7. Se »Herrens probérsten«, *Stjernen*, jan. 1987, s. 27.
8. Se »Herrens probérsten«, s. 27-28.
9. Se »Herrens probérsten«, s. 28.
10. Se »En ypperligere vej«, *Stjernen*, juli 1992, s. 58.
11. Se »En ypperligere vej«, s. 58.
12. Se »En ypperligere vej«, s. 58-59.

Tro og vidnesbyrd

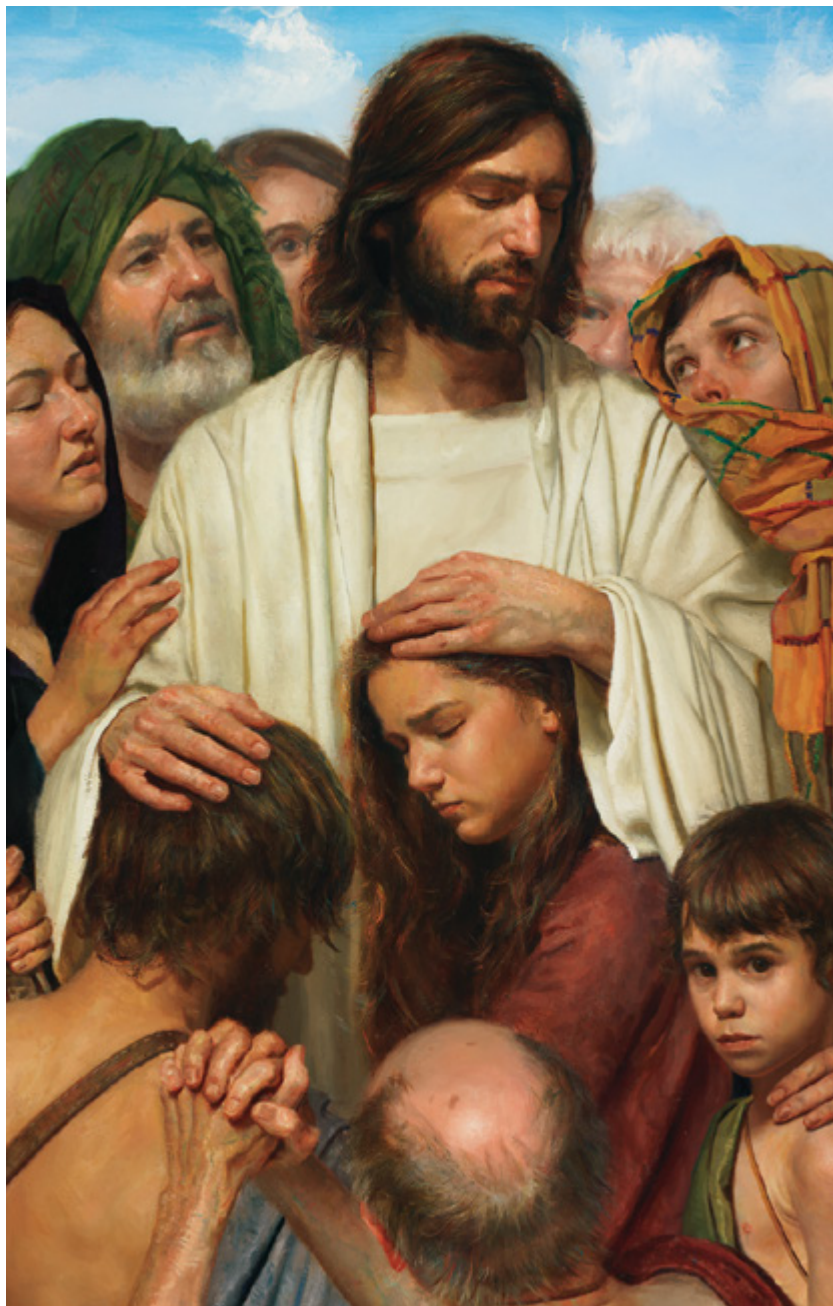
*»Livets største bedrift er at finde
Gud og vide, at han lever.«*

Fra Howard W. Hunters liv

Howard W. Hunter begyndte at udvikle sit vidnesbyrd i sin tidlige barndom i Boise i Idaho. Selvom hans far ikke dengang var medlem af Kirken, så opdrog hans mor ham i evangeliet. »Det var ved hendes side, at vi lærte at bede«, sagde han. »Som dreng modtog jeg et vidnesbyrd ved at knæle ved min mors side.«¹

Howards vidnesbyrd voksede med årene. Da han var i 20'erne og boede i Los Angeles i Californien, begyndte han at forstå vigtigheden af et indgående studium af evangeliet. Han skrev: »Selv om jeg havde deltaget i kirkens klasser det meste af mit liv, så kom min første virkelige opvågnen med hensyn til evangeliet i en søndagsskoleklasse i Adams Menighed, hvor bror Peter A. Clayton underviste. Han havde en rigdom af viden og en evne til at inspirere unge mennesker. Jeg læste materialet og de andre opgaver, som han gav os, og deltog i samtalen om de anviste læsestykker ... Jeg tænker på denne tid i mit liv som det tidspunkt, hvor evangeliets sandheder begyndte at udfolde sig for mig. Jeg havde altid haft et vidnesbyrd om evangeliet, men pludselig begyndte jeg at forstå det.«²

Mange år senere forklarede præsident Hunter: »Der kommer et tidspunkt, hvor vi forstår principperne i vores skabelse, og hvem vi er. Pludselig står disse ting klart for os, og vores hjertes strenge begynder at vibrere. Det er det tidspunkt, hvor vidnesbyrdet kommer ind i selve vores sjæl, og vi ved uden den mindste skygge af tvivl, at Gud er vor Fader – at han lever, at han er virkelig, at vi helt bogstaveligt er hans børn.«³

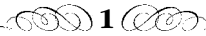

»Den vigtigste søgen er en søgen efter Gud – at opdage, at han virkelig eksisterer, se hans personlige egenskaber og få en kundskab om hans Søns Jesu Kristi evangelium.«

Præsident Gordon B. Hinckley sagde angående præsident Hunters tro og vidnesbyrd:

»Præsident Hunter ... havde en meget stærk tro. Han havde en klar viden om det guddommelige og evige ... Han havde et klart og sikkert vidnesbyrd om, at Gud, vor evige Fader, virkelig lever. Med stor overbevisning bar han sit vidnesbyrd om menneskeheden Forløser og Herren Jesu Kristi guddommelighed.«⁴

Howard W. Hunters lærdomme

Gennem tro kan vi finde Gud og vide, at han lever.

Livets største bedrift er at finde Gud og vide, at han lever. Ligesom enhver anden værdig bedrift, kan dette kun opnås af dem, der vil tro og have tro på det, som ved første øjekast ikke synes tydeligt.⁵

Når menneskets tanker retter sig mod Gud og det, der hører Gud til, undergår mennesket en åndelig forvandling. Det løfter ham fra det almindelige og giver ham en ædel og gudslignende karakter. Hvis vi har tro på Gud, bruger vi en af livets store love. Den stærkeste kraft i menneskets natur er troens åndelige kraft.⁶

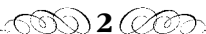
Den vigtigste søgen er en søgen efter Gud – at opdage, at han virkelig eksisterer, se hans personlige egenskaber og få en kundskab om hans Søns Jesu Kristi evangelium. Det er ikke let at nå til en fuldkommen forståelse af Gud. Det kræver, at man bestandig søger at lære mere, og der er nogle, der ikke kan få sig selv til at gøre sig denne anstrengelse ...

Hvad enten man søger viden om videnskabelige principper, eller man søger viden om Gud, så må man have tro. Det bliver udgangspunktet. Der er blevet givet mange definitioner på tro, men den klassiske definition blev givet af forfatteren til Brevet til Hebræerne med disse betydningsfulde ord: »Tro er fast tillid til det, der håbes på, overbevisning om det, der ikke ses« (Hebr 11:1). Med andre ord giver troen os tillid til de ting, vi håber på, og en overbevisning om de ting, vi ikke kan se ... De, der oprigtigt søger efter Gud, kan ikke se ham, men gennem troen ved de, at han eksisterer. Det er

mere end et håb. Troen gør det til en overbevisning – et bevis på ting, man ikke kan se.

Forfatteren til Brevet til Hebræerne [apostlen Paulus] fortsætter: »I tro fatter vi, at verden blev skabt ved Guds ord, så det, vi ser, ikke er blevet til af noget synligt« (Hebr 11:3). Tro bliver her beskrevet som at tro eller være overbevist om, at verden blev skabt ved Guds ord. Der kan ikke fremføres nogen vidner, der kan bevise rigtigheden af denne kendsgerning, men troen giver os en viden om, at det, vi ser i jordens vidundere og i hele naturen, blev skabt af Gud ...

Jeg er fuldt og fast overbevist om, at Gud virkelig eksisterer – at han lever. Han er vor himmelske Fader, og vi er hans åndelige børn. Han skabte himlen og jorden og alle ting på jorden, og han er ophavsmanden til de evige love, som universet regeres efter. Disse love bliver opdaget lidt efter lidt, efterhånden som mennesket fortsætter sin søgen, men de har altid eksisteret og vil altid være uforandrede.⁷

For at få en kundskab om, hvorvidt Gud lever, skal vi yde en trofast indsats, gøre hans vilje og bede om forståelse.

For at finde ud af om Gud lever, må vi følge den vej, som han har anvist os til vores søgen. Det er en sti, der fører opad; den kræver tro og en indsats, og det er ikke en nem vej. Af denne grund vil mange mennesker ikke forpligte sig til den svære opgave, det er at bevise for sig selv, at Gud lever. Tværtimod tager nogen den nemme sti og fornægter hans eksistens eller følger bare tvivlens sti af usikkerhed ...

Nogle gange betyder tro at tro på, at noget er sandt, når der ikke er tilstrækkeligt med beviser til at fastslå en viden. Vi skal fortsætte med at undersøge og følge formaningen: »Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer. For enhver, som beder, får; og den, som søger, finder; og den, som banker på, lukkes der op for (Matt 7:7-8) ...

Hovedreglen er, at vi ikke får noget af værdi, medmindre vi er parate til at betale prisen. Den lærde bliver ikke så belæst, medmindre han arbejder for det og gør en indsats for, at det lykkes. Hvis han ikke er villig til at gøre det, kan han så sige, at lærdom ikke

findes? Det er lige så tåbeligt for mennesket at sige, at der ikke er nogen Gud, bare fordi han ikke har haft ønsket om at søge ham ...

For at en person kan opnå en urokkelig kundskab om, at Gud lever, så skal han efterleve de bud og læresætninger, som Frelseren fremkom med under sin personlige tjenestegering ... De, der er villige til at søge, yde en indsats og gøre Guds vilje, vil få en kundskab om, at Gud lever.

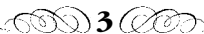
Når et menneske har fundet Gud og forstået hans veje, så lærer han, at intet i universet er tilfældigt, men at alt skyldes en guddommelig plan, der er arrangeret på forhånd. Sikke en vidunderlig forståelse, han får! En forståelse, der overgår verdslig lærdom, bliver ham til del. Skønheden i verden bliver smukkere, universets orden giver mere mening, og alle Guds skaberværker er nemmere at forstå, når han er vidne til, at Guds dag kommer og går, og årstider følger årstid.⁸

Under sin jordiske mission forklarede Kristus, hvordan man kunne komme til kundskab om sandheden om Gud. Han sagde: »Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv« (Joh 7:17) ... Mesteren forklarede også Faderens vilje og det store bud på denne måde: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind« (Matt 22:37). De, der bestræber sig på at gøre Guds vilje og holde hans bud, vil modtage personlig åbenbaring om guddommeligheden af Herrens værk, når de bærer vidnesbyrd om Faderen.

Jakobs ord forklarer dem, der ønsker at komme til en forståelse af disse ting, hvordan de kunne opnå dette: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den« (Jak 1:5). Det virker ikke til, at Jakob talte om en eksakt viden i videnskabelig forstand; snarere henviste han til den åbenbaring, der kommer fra det høje som svar på menneskenes spørgsmål, når de oprigtigt beder i overensstemmelse med dette skriftsted ...

Her har vi altså formelen for vores søgen efter Gud og de redskaber, vi kan bruge dertil: Tro, kærlighed og bøn. Videnskaben har udrettet vidunderlige ting for menneskene, men den kan ikke udrette de ting for dem, som de selv må gøre; og den vigtigste af

disse ting er at skaffe sig viden om Guds eksistens. Det er ikke nogen let opgave; arbejdet er ikke let; men som Herren sagde: »Stor skal deres belønning være og evig skal deres herlighed være« (L&P 76:6).⁹

Vi skal tro for at kunne se.

Thomas ønskede at se, før han kunne tro.

Om aftenen på dagen for opstandelsen viste Jesus sig og stod midt blandt sine disciple i det lukkede rum. Han viste dem sine hænder, hvor der var blevet drevet nagler igennem, og sin side, hvor han var blevet stukket med et spyd. Thomas, en af de tolv, var ikke sammen med dem, da dette skete, men de andre fortalte ham, at de havde set Herren, og at han havde talt til dem ... Thomas var skeptisk, og han sagde til disciplene:

»Hvis jeg ikke ser naglemærkerne i hans hænder og stikker min finger i naglemærkerne og stikker min hånd i hans side, tror jeg det ikke« (Joh 20:25) ...

På en måde repræsenterer Thomas vor tids holdning. Han var ikke tilfreds med noget, han ikke kunne se, selvom han havde været sammen med Mesteren og kendte til hans lære om tro og tvivl ... Tro får ikke forret over tvivl, når man skal føle eller se for at tro.

Thomas var ikke villig til at stole på deres tro. Han ønskede et positivt bevis på faktaene. Han ønskede kundskab, ikke tro. Kundskab er forbundet til fortiden, da vore oplevelser i fortiden er det, som giver os kundskab, men tro er forbundet til fremtiden – til det ukendte, hvor vi endnu ikke har gået.

Vi tænker på Thomas som en, der har rejst og talt med Mesteren, og som blev udvalgt af ham. I vores stille sind ønsker vi, at Thomas ville have vendt sig mod fremtiden med tillid til det, som på det tidspunkt ikke var synligt, i stedet for reelt at sige: »At se er at tro« ...

Tro giver os tillid til det, som ikke kan ses.

En uge senere var disciplene igen samlet i det samme hus i Jerusalem. Denne gang var Thomas sammen med dem. Døren var lukket, men Jesus kom og stod midt iblandt dem og sagde: »Fred være med jer!«

Derpå sagde han til Thomas: »Ræk din finger frem, her er mine hænder, og ræk din hånd frem og stik den i min side, og vær ikke vantro, men troende« (Joh 20:26-27) ...

»Jesus sagde til ham: »Du tror, fordi du har set mig. Salige er de, som ikke har set og dog tror« (Joh 20:29).

Denne hændelse står som en af de største lektioner nogensinde. Thomas havde sagt: »At se er at tro,« men Kristus svarede: »At tro er at se« ...

Det klassiske eksempel på tro er tilskrevet apostlen Paulus i hans brev til hebræerne: »Tro er fast tillid til det, der håbes på, overbevisning om det, der ikke ses« (Hebr 11:1).

Denne udtalelse forudsætter ikke fuldkommen kundskab, men beskriver tro som noget, som giver os en forvisning om eller en tillid til ting, som endnu ligger i fremtiden. De eksisterer måske allerede, men det er ved tro, at de bliver en realitet. Tro giver en følelse af tillid til det, der ikke er synligt, eller som ikke kan bevises.

Det synes som om, at Thomas har mistet sin tillid til fremtiden. Han så tilbage på fortiden. Han ønskede bevis på det, der på det tidspunkt ikke var synligt. De, der mister eller mangler tro, lever i fortiden – de har tabt håbet for fremtiden. Hvilken stor forandring, der indtræffer hos en, der finder en varig tro, der kan give forvisning og tillid.

*Manden, der var født blind, tvivlede
ikke; han troede på Frelseren.*

Hvis vi kigger i det niende kapitel i Johannes, læser vi om en anden hændelse, der fandt sted i Jerusalem, hvor en mand, der var født blind, fik synet igen. Det var på sabbatsdagen, og Jesus var øjensynligt i nærheden af templet, da han så den blinde mand, og hans disciple spurgte ham:

»Rabbi, hvem har syndet, han selv eller hans forældre, siden han er født blind?»

Jesus svarede: »Hverken han selv eller hans forældre har syndet, men det er, for at Guds gerninger skal åbenbares på ham.

De gerninger, som han, der har sendt mig, vil have gjort, må vi gøre, så længe det er dag. Der kommer en nat, da ingen kan arbejde.

Mens jeg er i verden, er jeg verdens lys« (Joh 9:2-5).

Jesus spyttede da på jorden og lavede dynd med spytet og støvet på jorden. Han smurte dyndet på den blinde mands øjne og fortalte ham, at han skulle gå hen og vaske sig i Siloadammen. Hvis det havde været Thomas, ville han så have gjort det, han fik at vide, eller ville han have stillet spørgsmålet: »Hvad godt kan der komme ud af at vaske mig i det stillestående vand i den snavsede dam?« eller »Hvilke medicinske egenskaber er der i en salve, der er blandet af støvet på jorden?« Det vil synes at være rimelige spørgsmål, men hvis den blinde mand havde tvivlet og stillet spørgsmål, så ville han stadig have været blind. Han troede og gjorde, som han fik besked på. Han gik hen og vaskede sig i dammen og kom tilbage og kunne se. At tro er at se ...

»Salige er de, som ikke har set og dog tror.«

Den blinde mand troede og kom til at se. Thomas nægtede at tro, førend han kunne se. Verden er fuld af Thomaser, men der er mange som den blinde mand i Jerusalem. Kirkens missionærer møder begge slags hver dag, når de bringer deres budskab til verden, budskabet om Jesu Kristi gengivne evangelium ... Nogle tror og bliver døbt. Nogle vil ikke acceptere det, fordi de ikke kan se eller føle.

Der er ikke noget sikkert, konkret, håndgribeligt bevis på, at Gud lever, alligevel har millioner en kundskab om, at han gør gennem den tro, der er beviset på det, der ikke kan ses. Mange folk siger til missionærerne: »Jeg ville blive døbt, hvis jeg kunne tro på, at Joseph Smith fik besøg af Faderen og Sønnen.« Der er ikke noget sikkert, konkret, håndgribeligt bevis på dette faktum, men for dem, der bliver rørt af Ånden, vil troen stå i stedet for et sådan bevis på det, der ikke kan ses. Husk den korsfæstede Mesters ord, da han stod foran Thomas:

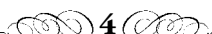
»Salige er de, som ikke har set og dog tror« (Joh 20:29).

De, der tror, vil se.

Jeg tilføjer mit vidnesbyrd til de tusindvis af missionærers vidnesbyrd om, at Gud lever, at Jesus er verdens Frelser, at de, der vil tro gennem tro, vil komme til at se.¹⁰

»Den blinde mand troede, og kom til at se.«

Når vi handler ud fra vores tro, fører det til et personligt vidnesbyrd.

Som børn accepterede vi det, som vi fik fortalt af vore forældre eller vore lærere som fakta på grund af den tillid, vi havde til dem. En lille dreng vil hoppe ned fra et højt sted, hvis hans far siger, at han vil gribe ham. Den lille fyr har tro på, at hans far ikke vil lade ham falde. Efterhånden, som børn bliver ældre, begynder de at tænke selv, at stille spørgsmål ved tingene og tvivle på det, hvor der ikke er et håndgribeligt bevis. Jeg føler med de unge mænd og kvinder, når oprigtig tvivl kommer ind i deres sind, og de begynder på den store konflikt med at løse den tvivl. Denne tvivl kan løses, hvis de har et oprigtigt ønske om at kende sandheden ved at yde en

moralsk, åndelig og mental indsats. De vil komme ud af konflikten med en fastere, stærkere og større tro på grund af den kamp. De er gået fra en enkel, tillidsfuld tro gennem tvivl og konflikt til en solid, virkelig tro, som udvikler sig til et vidnesbyrd.¹¹

Studerende tilbringer timer i laboratorier med at eksperimentere for at finde sandheden. Hvis de vil gøre det samme med tro, bøn, tilgivelse, ydmyghed og kærlighed, så vil de finde et vidnesbyrd om Jesus Kristus, giveren af disse principper.¹²

Jesu Kristi evangelium er ikke kun troens evangelium, det er en handlingsplan ... Han sagde ikke »betragt« mit evangelium; han sagde »efterlev« det! Han sagde ikke: »Læg mærke til dets smukke struktur og billedsprog«; han sagde: »Gå, gør, se, føl, giv, tro!« ...

Handling er en af hovedstenene i grundvolden til et personligt vidnesbyrd. Det sikreste vidnesbyrd er et, der kommer fra personlige oplevelser. Da jøderne udfordrede læren, som Jesus underviste om i templet, sagde han: »Min lære er ikke min egen, men hans, som har sendt mig.« Så tilføjede han nøglen til et personligt vidnesbyrd: »Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv« (Joh 7:16-17)

Hører vi det bydende i Frelserens befaling? »Den, der vil gøre ... skal *erkende!*« Johannes så vigtigheden af denne befaling og lagde vægt på den i sit [evangelium]. Han sagde: »Den, der siger, at han bliver i ham, skylder også selv at leve sådan, som han levede« (1 Joh 2:6).

Det er ikke nok bare at sige det, acceptere det og tro. Det er ikke fuldstændigt førend, det, som der antydes, bliver omsat til dynamiske handlinger i vores dagligdag. Det er således den bedste kilde til et personligt vidnesbyrd. Man ved det, fordi man har oplevet det. Man behøver ikke at sige: »Bror Jones siger, at det sandt, og jeg tror på ham.« Man kan sige: »Jeg har efterlevet dette princip i mit eget liv, og jeg ved af personlig erfaring, at det virker. Jeg har følt dets påvirkning, afprøvet dets gavn og ved, at det er godt. Jeg kan ud fra min egen viden bære vidnesbyrd om, at det er et sandt princip.«

Mange mennesker har selv et sådant vidnesbyrd, men de indser ikke dets værdi. For nylig sagde en ung dame: »Jeg har ikke et vidnesbyrd om evangeliet. Jeg ville ønske, at jeg havde. Jeg accepterer

dets lærdomme. Jeg ved, at de virker i mit liv. Jeg har set dem virke i andres liv. Hvis bare Herren ville besvare mine bønner og give mig et vidnesbyrd, så ville jeg være et af de lykkeligste mennesker på jorden!« Det, som denne unge dame ønskede, var en mirakuløs indgriben; men hun havde allerede set evangeliets mirakler opbygge og højne sit eget liv. Herren *havde* besvaret hendes bønner. Hun *havde* et vidnesbyrd, men hun så det ikke for det, det var.¹³

Jeg vil som ordineret apostel og særligt vidne om Kristus give jer mit højtidelige vidnesbyrd om, at Jesus Kristus virkelig er Guds Søn ... Det er ved Helligåndens kraft, at jeg bærer mit vidnesbyrd. Jeg ved, at Kristus eksisterer, lige så sikkert, som havde jeg set ham med mine egne øjne og hørt ham med mine egne ører. Jeg ved også, at Helligånden i alle jer, som lytter i tro, vil bekræfte sandheden af mit vidnesbyrd.«¹⁴

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Præsident Hunter siger, at »livets største bedrift er at finde Gud og vide, at han lever« (afsnit 1). Hvilken rolle spiller troen i denne søgen? Hvilke oplevelser har hjulpet jer til at finde Gud og vide, at han lever?
- Præsident Hunter siger, at »det ... ikke [er] nogen let opgave; arbejdet er ikke let«, når det handler om at få kundskab om, at Gud lever. Hvorfor tror I, at det er nødvendigt med en oprigtig indsats for at opnå denne viden? Hvorfor er det vigtigt at holde buddene for at kunne komme til at kende Gud?
- I afsnit 3 bruger præsident Hunter kontrasten mellem Thomas og manden, der er født blind, for at undervise i, at hvis vi tror, vil vi være i stand til at se. Hvordan kan I anvende præsident Hunters indsigt i disse beretninger i jeres liv? Hvordan kan udøvelse af tro gøre det muligt for jer at se?
- Gennemgå præsident Hunters lærdomme om, at nøglen til at opnå et vidnesbyrd er at handle ud fra vores tro (se afsnit 4). Hvordan kan I handle ud fra jeres tro? Hvordan kan tro overvinde tvivl? Hvordan har det at handle ud fra jeres tro fået jeres vidnesbyrd til at blive stærkere?

Skriftstedshenvisninger

Joh 17:3; Hebr 11:1-6; Alma 5:45-48; 30:40-41; 32:26-43; Eter 12:4, 6-22; Moro 10:4-5; L&P 42:61

Til underviseren

»Stil spørgsmål, som kræver, at eleverne finder svar i skrifterne og de sidste dages profeters lærdomme« (*Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 62).

Noter

1. I J.M. Heslop, »He Found Pleasure in Work«, *Church News*, 16. nov. 1974, s. 4, 12.
2. Se Eleanor Knowles, *Howard W. Hunter*, 1994, s. 70-71.
3. *The Teachings of Howard W. Hunter*, red. Clyde J. Williams, 1997, s. 48.
4. Gordon B. Hinckley, »A Prophet Polished and Refined«, *Ensign*, apr. 1995, s. 35.
5. »Faith as the Foundation of Accomplishments«, *Instructor*, feb. 1960, s. 43.
6. I Conference Report, apr. 1960, s. 124-125.
7. Se »At kende Gud«, *Den danske Stjerne*, maj 1975, s. 44-45.
8. I Conference Report, apr. 1970, s. 7-10.
9. Se »At kende Gud«, s. 45
10. I Conference Report, okt. 1962, s. 22-24.
11. »Secretly a Disciple?«, *Improvement Era*, dec. 1960, s. 948.
12. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 48.
13. I Conference Report, apr. 1967, s. 115-116.
14. Se »En apostel vidner om Kristus«, *Den danske Stjerne*, aug. 1984, s. 28.

Undervisning i evangeliet

»Formålet med undervisning [er, at] vi kan være et redskab i Guds hænder til at forandre et menneskes hjerte.«

Fra Howard W. Hunters liv

Ved aprilkonferencen i 1972 var ældste Howard W. Hunter, der dengang var medlem af De Tolv Apostles Kvorum, en af de sidste talere ved et af møderne. Han havde forberedt en tale, men der var ikke tid nok til, at han kunne holde den. »Idet jeg holder skarpt øje med klokken,« sagde ældste Hunter, »folder jeg de notater sammen, som jeg har forberedt til i dag, og lægger dem i min inderlomme. Men lad mig alligevel bruge et par minutter på at fortælle jer om en episode, der gjorde et stort indtryk på mig, da jeg var barn. Jeg kom i tanke om den, da det blev nævnt, at der er mange hengivne mennesker blandt os i eftermiddag, der underviser unge mennesker.

Det var en dejlig sommerdag tidligt om formiddagen. Jeg stod nær et vindue, og kun gardinerne skilte mig fra de to små væsener derude på plænen. Den ene var en stor fugl og den anden en lille fugl, der åbenbart lige var hoppet ud af reden. Jeg så den store fugl hoppe ude på græsplænen, den kradsede gevaldigt med fødderne i græsset og hakkede med næbbet. Så trak den en fed regnorm op af jorden og hoppede så tilbage, hvor den kom fra. Den lille fugl åbnede næbbet på vid gab, men den store fugl slugte selv ormen.

Så så jeg den store fugl flyve op i et træ. Den pirkede lidt i barken og kom så tilbage med en stor bille i munden. Den lille fugl åbnede igen munden på vid gab, men den store fugl slugte billen. Den lille skræppede højlydt i protest.

Så fløj den store fugl bort, og jeg så den ikke mere, men jeg holdt stadigvæk øje med den lille fugl. Da der var gået et lille

Undervisning af børn i Kirken støtter forældres undervisning i hjemmet.

stykke tid, hoppede den ud på græsplænen, kradsede voldsomt med fødderne og hakkede med næbbet, så trak den en fed regnorm op af jorden.

Må Gud velsigne de gode mennesker, der underviser vore børn og unge.«

Ældste Hunters korte budskab blev senere udgivet med titlen »En god læremester«.¹

Howard W. Hunter lagde ofte vægt på vigtigheden af god undervisning i Kirken. Han præsenterede principper – såsom vigtigheden af at undervise ved sit eksempel, som blev illustreret i beretningen om fuglene – som kunne hjælpe lærere til at blive bedre til at velsigne dem, som de underviste. Han talte ofte til lærere, der underviste børn og unge, for at hjælpe dem til at forstå det hellige ansvar de havde over for den opvoksende generation. Ved en sådan lejlighed sagde han:

»Foran mig ser jeg nu nogle af de udvalgte ånder på jorden ... Jeg prøver at forestille mig hver af jer [lærere], når I arbejder med jeres tildelte opgave. Jeg tænker over, hvilken frugt jeres arbejde vil frembringe. Vil noget af den frugt blive ødelagt, fordi I har undladt at pløje eller dyrke den jord, der er blevet jer betroet; eller vil al jorden blive dyrket, så den frembringer al den gode frugt, den kan?

Ude i jeres respektive menigheder og stave ... bor mange af vor Faders børn. De er, ligesom jer, udvalgt af ham; men til forskel fra jer er mange af dem uerfarne, og mange er nye i evangeliet. Jeres ansvar i forhold til dem er i sandhed stort. Hvis I kan få deres tillid og vinde deres hjerte, vil de være let påvirkelige, lette at bøje, lette at forme og lette at lede. I er deres »hyrde«. I skal lede dem til »grønne enge« ...

Hvilken udfordring, hvilken glædelig opgave, hvilket helligt ansvar, som I nu har fået! ... Hvor betænksomme, hvor omsorgsfulde, hvor venlige, hvor milde, hvor rene i hjertet, hvor opfyldt af denne uselviske kærlighed, som vor Herre besad, hvor ydmyge, hvor bønsumme bør I ikke være for på ny at påtage jer at vogte lammene, som Herren siger, at I skal gøre!²

Howard W. Hunters lærdomme

1

Hjælp andre til at stole på skrifterne.

Jeg opfordrer jer kraftigt til at anvende skrifterne i jeres undervisning og til at gøre alt, hvad der står i jeres magt, for at hjælpe eleverne til at anvende dem og blive trygge ved dem. Jeg ønsker, at vore unge mennesker skal stole på skrifterne, og jeg ønsker, at I forstår den sætning på to måder.

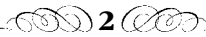
For det første ønsker vi, at eleverne stoler på skrifternes styrke og sandheder, stoler på, at deres himmelske Fader virkelig taler til dem gennem skrifterne, og stoler på, at de kan vende sig til skrifterne og finde svar på deres problemer og bønner. Det er den slags tillid, som jeg ønsker, at I giver videre til jeres elever, og det kan I give dem ved at vise dem dagligt, hver time, at I har tiltro til skrifterne på den måde. Vis dem, at I selv har tiltro til, at skrifterne indeholder svarene til mange – ja, de fleste – af livets udfordringer. Så når I underviser, så undervis fra skriften.

[En anden] fortolkning af udtrykket »at stole på skrifterne« er at undervise eleverne i standardværkerne så omhyggeligt, at de trygt kan bevæge sig igennem dem, lære de vigtigste skriftsteder og prædikener at kende samt de tekster, som findes deri. Vi håber, at ingen af jeres elever forlader klassen frygtsomme, forlegne eller skamfulde over, at de ikke kan få den hjælp, som de har behov for, fordi de ikke kender skrifterne godt nok til at finde de rigtige skriftsteder. Giv disse unge mennesker erfaring nok med Bibelen, Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle til, at de stoler på skrifterne på begge de måder, som jeg lige har nævnt.

Jeg har ofte tænkt, at vore unge mennesker i Kirken i høj grad ville være som andre unge mennesker uden for Kirken, hvis de ikke behersker og bliver gode til at anvende standardværkerne. I kan alle huske de vers, som profeten Joseph Smith skrev fra sit fangenskab i fængslet i Liberty. Han skrev blandt andet: »For der er endnu mange på jorden blandt alle sekter, trossamfund og trosretninger, som er forblindede af menneskers lumske snuhed, hvorved de ligger på lur for at bedrage, og *som alene bliver holdt borte fra*

sandheden, fordi de ikke ved, hvor de kan finde den« (L&P 123:12; fremhævelse tilføjet).

Vi har et stort ansvar som [lærere] i Kirken for at sørge for, at vore egne medlemmer, vore egne unge mennesker ikke falder ind under den uheldige kategori af dem, der er forblindede, der er gode, fine, værdige unge mænd og piger, som bliver holdt borte fra skrifternes sandheder, fordi de ikke ved, hvor de skal finde disse sandheder, og fordi de ikke er fortrolige med [at bruge] deres standardværker.³

Undervis med Ånden.

Forbered jer, og lev på en sådan måde, at I har Herrens Ånd med i jeres undervisning. Der er så meget i vores verden, der ødelægger følelsen, vi får fra Ånden, og så meget, der afholder os fra at have Ånden hos os. Vi skal gøre alt, hvad vi kan, for disse unge mennesker, der bliver angrebet og udsat for verdslighed omkring sig. Vi skal gøre alt, der er muligt, for at lade dem føle Herrens Ånds blide, forsikrende tilstedeværelse ...

I en af de mest grundlæggende åbenbaringer i denne uddeling har Herren sagt: »Og Ånden skal gives jer ved troens bøn; og hvis I ikke modtager Ånden, skal I ikke undervise« (L&P 42:14).

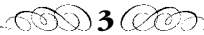
Jeg forstår dette vers sådan, at vi *ikke skal* undervise uden Ånden, men også at vi faktisk heller *ikke kan* undervise uden den. Man kan ganske enkelt ikke lære om åndelige ting uden tilstedeværelsen af Herrens Ånd, som underviser i og bekræfter sandheden. Joseph Smith virker til at være enig: »Alle skal forkynde evangeliet ved Helligåndens kraft og indflydelse, og intet menneske kan forkynde evangeliet uden Helligånden« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 329).

Jeg bliver bekymret, når det viser sig, at der bliver sat lighedstegn mellem stærk sindsbevægelse eller fritløbende tårer og Åndens tilstedeværelse. Herrens Ånd kan bestemt godt medføre stærke, følelsesmæssige udbrud, inklusive tårer, men den ydre tilkendegivelse bør ikke forveksles med selve Åndens tilstedeværelse.

Jeg har gennem årene iagttaget ret mange af mine brødre, og vi har delt sjældne og usigelige åndelige oplevelser med hinanden. Disse oplevelser har været forskellige, de har været særlige på hver sin måde, og sådanne hellige øjeblikke kan både være med og uden ledsagelse af tårer. Meget ofte er de, men nogle gange er de ledsaget af total stilhed. Andre gange er de ledsaget af glæde. De er altid ledsaget af en stor tilkendegivelse af sandheden, af åbenbaring til hjertet.

Undervis jeres elever kraftfuldt i evangeliets sandhed; det er den måde, hvorpå man giver dem en åndelig oplevelse. Lad det komme naturligt, måske med tårer, men måske ikke. Hvis det, I siger, er sandheden, og I siger det uforfalsket og med ærlig overbevisning, så vil eleverne føle ånden i den sandhed, som de bliver undervist i, og vil genkende den inspiration og åbenbaring, der kommer til deres hjerte. Det er sådan, at vi opbygger tro. Det er sådan, at vi styrker vidnesbyrd – med Guds ords kraft, som der bliver belært om uforfalsket og med overbevisning.

Lyt efter sandheden, hør efter læren, og lad Åndens tilkendegivelser komme i alle dens mange og forskellige former. Bliv ved de grundfæstede principper; undervis ud fra et rent hjerte. Så vil Ånden gennemtrænge jeres sind og hjerte og jeres elevers sind og hjerte.⁴

Bed eleverne om at søge Gud Faderen og Jesus Kristus direkte.

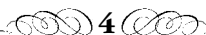
Jeg er sikker på, I er klar over den mulige fare, der er ved ... at jeres elever opbygger en loyalitet over for jer frem for over for evangeliet ... Det er derfor, I er nødt til at opfordre jeres elever til selv at gå ind i skrifterne, ikke blot give dem jeres fortolkning og præsentation af dem. Det er derfor, I er nødt til at opfordre jeres elever til at føle Herrens Ånd, ikke blot give dem jeres personlige tanker om det. Det er derfor, I i sidste instans er nødt til at indbyde jeres elever direkte til Kristus, ikke blot til en, der underviser i hans lærdomme, uanset hvor dygtigt. I vil ikke altid være til rådighed for disse elever ...

Vores største opgave er at indprente disse elever det, som *kan* følge dem hele livet, pege dem i retning af ham, som elsker dem og

»Prøv, så godt I kan, at tænke på [eleverne] hver især, at lade dem føle jeres omsorg, deres lærers omsorg, personligt og særligt.

vil vejlede dem, hvor ingen af os vil være. Sørg for, at disse elevers loyalitet er over for skrifterne og Herren og den genoprettede kirkes lære. Peg dem i retning af Gud Faderen og hans enbårne Søn, Jesus Kristus, og af lederne i den sande kirke ... Giv dem de gaver, der vil bære dem gennem, når de bliver nødt til at stå alene. Når I gør dette, er hele Kirken velsignet flere generationer frem.⁵

Stræb efter at nå den enkelte.

Jeg har altid været imponeret over, at Herren beskæftiger sig med os personligt, enkeltvis. Vi gør mange ting i grupper i Kirken, og vi har brug for organisationer af en vis størrelse, så vi kan administrere Kirken på bedste måde, men der er så mange af de vigtige ting – de *allervigtigste* ting – der bliver gjort enkeltvis. Vi velsigner babyer en ad gangen, selv hvis det er tvillinger eller trillinger. Vi døber og bekræfter børn en ad gangen. Vi tager nadveren, bliver ordineret til præstedømmet og modtager templets ordinancer som

enkeltperson – som en person, der udvikler et forhold til vor Fader i himlen. Der kan være andre i nærheden ved disse situationer, ligesom der er andre i jeres klasselokale, men himlen lægger vægt på hvert individ, på hver enkelt person.

Da Jesus Kristus viste sig for nefitterne, sagde han:

»Rejs jer, og kom hen til mig, så I kan stikke jeres hænder i min side, og så I også kan føle naglemærkerne i mine hænder og i mine fødder ...

Og det skete, at mængden kom frem og stak deres hænder i hans side og følte naglemærkerne i hans hænder og i hans fødder; og dette gjorde de, *idet de kom frem en efter en*, indtil de alle var kommet frem, og *med deres egne øjne så og med deres egne hænder følte* og med vished vidste og aflagde vidnesbyrd om, at det var ham, om hvem det var skrevet af profeterne, at han skulle komme« (3 Ne 11:14-15; fremhævelse tilføjet).

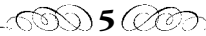
Denne oplevelse tog tid, men det var vigtigt, at hver enkelt fik den oplevelse, at de alle med deres øjne og hænder fik det samme bekræftende, *personlige* vidnesbyrd. Senere behandlede Kristus de nefitiske børn på nøjagtig samme måde. »Han tog deres små børn, *et efter et*, og velsignede dem og bad til Faderen for dem« (3 Ne 17:21; fremhævelse tilføjet).

Det vil blive svært for jer at give al den personlige opmærksomhed, som nogle af jeres elever både ønsker og har behov for, men prøv, så godt I kan, at tænke på dem hver især, at lade dem føle jeres omsorg, deres lærers omsorg, personligt og særligt. Bed om at få at vide, hvilke elever, der har brug for hvilken type hjælp, og vær opmærksom på disse tilskyndelser, når de kommer ... Husk på, at den allerbedste undervisning er en til en og ofte forekommer uden for klasselokalet ...

I jeres søgen efter at undervise jeres elever enkeltvis vil I helt sikkert opdage, at nogle ikke klarer sig lige så godt som andre, og at nogle slet ikke kommer i klassen. Fat en personlig interesse i sådanne elever; gå den ekstra mil og inviter og hjælp de fortabte får tilbage til folden. »Husk, at sjæles værdi er stor i Guds øjne« (L&P 18:10). Vor Frelser har betalt en pris, der ikke kan måles, for hver enkelt af os, og det påhviler hver af os at gøre alt, hvad vi kan, for

at hjælpe ham i hans værk. Det påhviler os at sørge for, at forsonningens gave bliver udrakt til enhver ung mand eller ung pige, som vi har ansvar for. I jeres situation betyder det at holde dem beskæftiget i jeres klasse.

Vis dem, der kæmper, særlig opmærksomhed, og gå om nødvendigt ud for at finde det fortabte får. Et postkort, en telefonopringning, eller, hvis det er muligt, et personligt besøg derhjemme vil i mange tilfælde give et vidunderligt resultat. Personlig opmærksomhed til en ung, der er begyndt at komme på afveje, kan redde mange timers – ja, mange års – anstrengelser i vore forsøg på at få personen aktiv igen. Gør alt, hvad I kan, for at styrke den stærke og forankre den, der er ved at falde fra i denne alder.⁶

Undervis ved eksemplets magt.

Det er så nødvendigt for os [som lærere] at foregå med et ordentligt eksempel, at være flittige og årvågne i vores eget liv, at holde sabbatsdagen hellig, at ære lederne i menigheden, staven og Kirken. Intet upassende bør komme fra vore læber, som vil give noget barn ret eller privilegium til at gøre noget forkert. Hvis vi siger eller gør noget forkert, så har børnene naturligvis tilladelse til at gøre det samme.

Eksemplet har en langt større indflydelse end forskrifter. Den, der prøver at få andre til at gøre det rigtige, bør selv gøre det rigtige. Det er sandt, at den, der udøver gode forskrifter, fordi de er gode, og ikke lader sig selv blive påvirket af andres uretfærdige opførsel, vil blive belønnet i højere grad end den, som siger noget, men ikke gør det ... Børn er tilbøjelige til at efterligne dem, som de har tillid til. Jo mere tillid de har, jo lettere bliver de påvirket i god eller dårlig retning. Enhver god hellig respekterer ægte godhed, hvor den findes, og vil prøve at efterligne gode eksempler.⁷

Opskriften på en god lærer er ikke kun at efterleve Herrens bud og være fortaler for Herrens bud, men at opnå undervisningens ånd ved bøn. Når vi opnår denne ånd og overholder Herrens bud, når vi går i lydighed for ham, så vil de personers liv, som vi rører, blive forandret, og de vil blive motiveret til at leve et retfærdigt liv.⁸

Effektiv undervisning i evangeliet fører til »forandringen af menneskets sjæl«.

Enhver lærer skal have et personligt vidnesbyrd om, at Gud lever, om Jesu Kristi guddommelige mission, og at Faderen og Sønnen virkelig viste sig for Joseph Smith. Ikke blot skal han have viden og et vidnesbyrd, men han bør være ivrig efter at udtrykke sin tro uden forbehold for dem, som kommer for at lære.⁹

6

Vær et redskab i Herrens hænder til at hjælpe eleverne med at opleve en mirakuløs forandring i hjertet.

Når en lærer underviser, som Herren har til hensigt, sker der store mirakler. Miraklet i Kirken i vore dage er ikke helbredelsen, som der er så rigelig af, ikke at de lamme skal gå, den blinde se, den døve høre eller den syge blive oprejst. Det store mirakel i Kirken og i Guds rige i vore dage og i vor tid er forandringen af menneskets sjæl. Når vi rejser rundt mellem Kirkens stave og missioner, ser vi dette – forandringen af den menneskelige sjæl, fordi nogen har undervist i sandhedens principper.

Det er, som Alma sagde på sin tid, da han underviste folket: »Og se, nu spørger jeg jer, mine brødre [og søstre] i kirken: Er I blevet født åndeligt af Gud? Har I antaget hans billede i jeres ansigtsudtryk? Har I oplevet denne mægtige forandring i jeres hjerte?« (Alma 5:14).

Det er formålet med undervisning. Det er grunden til, at vi arbejder så hårdt, søger Ånden og forbereder vores sind med gode ting, som Herren har befalet, så vi kan være et redskab i Guds hænder til at forandre et menneskes hjerte. Vores mål er, at vi i menneskets hjerte kan plante ønsket om at være god, ønsket om at være retfærdig, ønsket om at holde Herrens befalinger og ønsket om at vandre ydmygt for ham. Hvis vi kan være et redskab i Herrens hænder til at tilvejebringe denne mægtige forandring i børnenes hjerte, så har vi opnået et stort mirakel som lærer. Og det er virkelig et mirakel. Vi forstår ikke, hvordan Herren forandrer menneskets hjerte, men han gør det ...

Jeg bærer mit vidnesbyrd om Åndens fornyende kraft i Kirkens medlemmers liv. Jeg bønfaller jer om ... at arbejde utrætteligt i retfærdighed og hellighed for Herren for at udføre det, som I har fået til opgave.¹⁰

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

Bemærk: I kan eventuelt drøfte nogle af de følgende spørgsmål med udgangspunkt i forældre, der underviser deres børn.

- Præsident Hunter opfordrer lærere til at hjælpe eleverne til at »stole skrifterne« (afsnit 1). Hvornår har skrifterne hjulpet jer i jeres liv? Hvornår har I fundet svar på jeres spørgsmål i skrifterne? Hvordan kan vi hjælpe andre, deriblandt dem hjemme hos os selv, til at lære at elske skrifterne og få gavn af deres kraft?
- Hvad kan vi lære af afsnit 2 om at undervise ved Ånden? Hvilke erfaringer har I haft med at undervise og lære ved Ånden? Hvad kan I gøre for at blive bedre til at undervise ved Ånden?
- Hvordan kan en lærer hjælpe eleverne til at opbygge en loyalitet over for skrifterne og evangeliet og ikke over for læreren selv? (Se afsnit 3). Hvordan kan en lærer hjælpe eleverne til at rette sig mod vor himmelske Fader og Jesus Kristus? Hvordan kan en lærer hjælpe eleverne til at få en grundvold i evangeliet, så de forbliver stærke, »når de bliver nødt til at stå alene«?
- Tænk over præsident Hunters lærdomme om vigtigheden af hver person (se afsnit 4). Hvordan kan I hjælpe dem, I underviser, til

at få et vidnesbyrd om, at Gud kender og elsker dem hver især? Tænk over, hvad I som lærer kan gøre for at nå hver person.

- Præsident Hunter lægger vægt på vigtigheden af at undervise ved sit eksempel (se afsnit 5). Hvorfor har vores eksempel mere kraft end vores ord? Hvordan er I blevet velsignet af en lærer, der var et godt eksempel? Hvordan kan en forælder ved sit eksempel undervise sine børn?
- Hvornår har I oplevet et stort mirakel, som præsident Hunter beskriver i afsnit 6, enten som lærer eller elev? Tænk over nogle lærere, der har haft en positiv indflydelse på jeres liv. Hvorfor havde de sådan en god indflydelse? Hvordan kan vi undervise i evangeliet med stor kraft – hvad enten det er derhjemme, i klasselokalet eller andre steder?

Skriftstedshenvisninger

Joh 21:15-17; 1 Kor 12:28; 2 Tim 3:14-17; 2 Ne 33:1; Alma 17:2-3; 31:5; L&P 11:21-22; 50:17-22; 88:77-80

Til underviseren

Skriv de spørgsmål, der står i slutningen af kapitlet eller andre spørgsmål, der omhandler kapitlet, på forskellige stykker papir. Bed dem i klassen om at vælge et spørgsmål og derpå kigge i kapitlet efter lærdomme, der kan besvare det. Bed dem fortælle, hvad de har fundet frem til.

Noter

1. »En god læremester«, <i>Den danske Stjerne</i>, feb. 1973, s. 63. 2. <i>The Teachings of Howard W. Hunter</i>, red. Clyde J. Williams, 1997, s. 210-211. 3. »Eternal Investments«, tale til religionslærere i CES, 10. feb. 1989, s. 2; si.lds.org. 4. »Eternal Investments«, s. 3-4. 5. »Eternal Investments«, s. 2-3.	6. »Eternal Investments«, s. 4-5. 7. »Formula for a Great Teachers«, tale holdt ved en primarykonference, apr. 1965, s. 3-4, Kirkens historiske bibliotek i Salt Lake City. 8. »Formula for a Great Teachers«, s. 1. 9. <i>The Teachings of Howard W. Hunter</i>, s. 188. 10. »Formula for a Great Teachers«, s. 4-6.

»Stod ikke mindre til tjeneste«

»De fleste af os er stille, relativt ukendte mennesker, som ... passer vores arbejde uden fanfarer. Til de af jer, som måtte finde [dette] ikke særlig bemærkelsesværdigt], siger jeg: I står ikke mindre til tjeneste end den mest iøjnefaldende af jeres kolleger.«

Fra Howard W. Hunters liv

Præsident Howard W. Hunter var ikke kun kendt som en dedikeret leder og elsket profet, men også for den stille måde, som han tjente på. Han vidste, at selve det at tjene var vigtigt, ikke hvorvidt han blev anerkendt for det. Ældste Neal A. Maxwell fra De Tolvs Kvorum sagde på et tidspunkt om ham: »Præsident Howard W. Hunter er en ydmyg mand ... Det er den samme beskedne mand, som tavst pudsede mine sko, da jeg vågnede efter en udmattende og støvet dag sammen med ham på en opgave i Egypten. Han havde håbet, at han ikke var blevet opdaget.«¹

Præsident Thomas S. Monson lagde første gang mærke til præsident Hunters ydmyge måde at tjene på, da templet i Los Angeles i Californien blev indviet i 1956, flere år før nogen af dem blev kaldet som apostel. Han mindes:

»Jeg ... mødte første gang præsident Hunter, da han tjente som præsident for Pasadena Stav i Californien og havde ansvaret for at koordinere lokale arrangementer i forbindelse med indvielsen af templet i Los Angeles (i Californien). Det var min opgave at trykke billetterne. Hans opgave var kæmpestor. Jeg så kun den del, der handlede om billetterne, som var farvekodede, indviklet mærket og nummereret på den mest omhyggelige måde, jeg nogensinde havde set. Han gav gavmildt andre æren og sørgede for, at hans navn ikke blev fremhævet for meget, selvom han havde været drivkraften bag denne kæmpestore indsats.«²

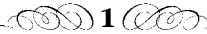

Tjeneste, der ændrer tilværelser, bliver udført af mange, »som ikke ses i rampelyset, som ikke modtager verdens anerkendelse«.

Ældste James E. Faust fra De Tolv Apostles Kvorum har desuden forklaret følgende: »Han har ikke noget behov for at blive anerkendt. Han kunne med al sin viden sidde blandt sine brødre og ikke sige særligt meget. Han havde fuldstændig fred med sig selv.«³

Præsident Hunter forstod, at alle tjenestegerninger er vigtige i Guds øjne, lige meget hvor uanselige eller lidet iøjnefaldende de er. Adskillige uger inden præsident Hunter gik bort, spurgte en ven ham: »Kære præsident, hvad er den mest ophøjede stilling eller kaldelse – at være en god ven, eller at være Guds profet?« Da præsidenten havde hørt spørgsmålet, »overvejede han stille i hvad, der syntes som minutter; så tog han langsomt sin vens hånd og kiggede direkte på ham med en tåre, der trillede ned ad hans skrøbelige kind, og svarede: »Det er *begge to* hellige, betroede kaldelser.«⁴

Howard W. Hunters lærdomme

De, der tjener stille og lidet iøjnefaldende, står »ikke mindre til tjeneste« end de, der modtager verdens anerkendelse.

Det blev sagt om den unge og modige hærfører Moroni: »Ja, sandelig, sandelig siger jeg jer: Hvis alle mennesker havde været og var og altid ville være ligesom Moroni, se, så ville selve helvedes magter være blevet rystet for evigt, ja, Djævelen ville aldrig få magt over menneskenes børns hjerte« (Alma 48:17).

Sikke en kompliment til en berømt og mægtig mand! Jeg kan ikke forestille mig en bedre hyldelse fra en mand til en anden. To vers senere er der en udtalelse om Helaman og hans brødre, som spillede en mindre iøjnefaldende rolle end Moroni: »Se nu, Helaman og hans brødre stod ikke mindre til tjeneste for folket end Moroni« (Alma 48:19).

Med andre ord, selvom Helaman ikke var helt så bemærkelsesværdig eller iøjnefaldende som Moroni, så stod han ikke mindre til tjeneste eller med andre ord, han var til lige så stor hjælp eller gavn som Moroni.

Vi kan tydeligvis lære meget af at studere hærføreren Moronis liv. Han er et eksempel på tro, tjeneste, dedikation, forpligtelse og

mange andre guddommelige egenskaber. Frem for at fokusere på denne storslåede mand har jeg i stedet valgt at se på dem, som ikke står i rampelyset, dem, som verden ikke lægger mærke til, men som alligevel »ikke [står] mindre til tjeneste«, som der står i skriftstedet.

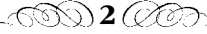
Vi kan ikke alle være som Moroni og nyde kollegernes anerkendelse hele dagen, hver dag. De fleste af os er stille, relativt ukendte mennesker, som kommer og går og passer vores arbejde uden fanfarer. Til de af jer, som måtte finde [denne tanke ensom] eller skræmmende eller bare ikke særlig bemærkelsesværdig, siger jeg: I står »ikke mindre til tjeneste« end den mest iøjnefaldende af jeres kolleger. I er også en del af Guds hær.

Tænk for eksempel på den afgørende tjeneste, som en mor eller far yder i det stille i et værdigt sidste dages helligt hjem. Tænk på alle dem, der underviser i evangeliet, dem, der leder musikken i Primary, spejderlederne og besøglærerne i Hjælpeforeningen, som tjener og velsigner millionvis af mennesker, men hvis navne aldrig nævnes eller hyldes i medierne.

Titusindvis af mennesker, som ikke gør væsen af sig, skaber hver dag vore muligheder og glæde. Som skriften siger, står de »ikke mindre til tjeneste« end dem, hvis liv vi kan følge på forsiden af aviserne.

Tidens opmærksomhed og historiens rampelys har ofte været rettet mod den *ene* frem for de *mange*. Enkeltpersoner bliver ofte fremhævet frem for deres ligesindede og ophøjet til helte. Jeg anerkender, at den form for opmærksomhed er en måde at identificere det, som folk beundrer eller anser for værdifuldt. Men nogle gange er den anerkendelse ikke velfortjent, eller den kan prise de forkerte værdier.

Vi skal vælge vore helte og eksempler klogt, mens vi også takker for de mange venner og borgere, der ikke er så berømte, men som »ikke [står] mindre til tjeneste« end Moronierne i vores liv.⁵

I skrifterne ydede mange folk, der tjente i andres skygge, vigtige bidrag.

Måske kan I sammen med mig tænke på nogle interessante folk fra skrifterne, der ikke var i rampelyset, men som i historiens lys har vist sig at være sande helte.

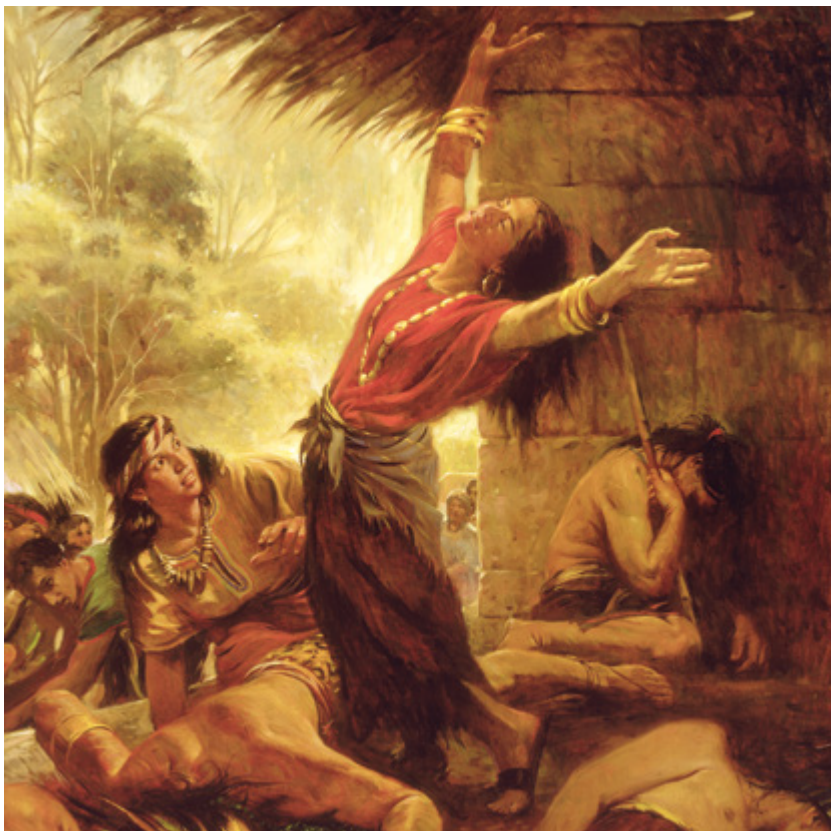
Mange, der læser historien om den store profet Nefi, overser næsten fuldstændigt en anden af Lehis tapre sønner, der hed Sam. Nefi er en af de mest berømte figurer i hele Mormons Bog. Men Sam? Sams navn bliver kun nævnt ti gange. Da Lehi rådgav og velsignede sine efterkommere, sagde han til Sam:

»Velsignet er du og dine efterkommere, for du skal arve landet ligesom din bror Nefi. Og dine efterkommere skal regnes sammen med hans efterkommere; og du skal være ligesom din bror, og dine efterkommere ligesom hans efterkommere, og du skal være velsignet alle dine dage« (2 Ne 4:11).

Sams rolle var dybest set at støtte og hjælpe sin mere anerkendte yngre bror, og i sidste ende modtog han de samme velsignelser, der blev lovet Nefi og hans efterkommere. Intet, der blev lovet Nefi, blev holdt tilbage fra den trofaste Sam, men alligevel ved vi meget lidt om detaljerne i Sams tjeneste og bidrag. Mens han levede, var han en næsten ukendt person, men han er tydeligvis en sejrende leder og sejrherre i evighedens annaler.

Mange yder deres bidrag på ubemærkede måder. Ismael rejste sammen med Nefis familie med store personlige ofre og led »megen trængsel, sult, tørst og udmattelse« (1 Ne 16:35). Så midt i alle disse lidelser døde han i ørkenen. Få af os kan overhovedet begribe en sådan mands offer under disse primitive tider og omstændigheder. Måske ville vi, hvis vi var mere indsigtfulde og forstående, også sørge, ligesom hans døtre gjorde i ørkenen, over det, en mand som han gav – og opgav! – for at vi kunne få Mormons Bog i vore dage.

Der er utallige navne på og minder i Mormons Bog om sådanne mænd og kvinder, som »ikke [stod] mindre til tjeneste«. Hvad enten det er Sarija eller tjenestekvinden Abish, der tjente den lamanitiske dronning, så ydede de hver et bidrag, der ikke blev anerkendt i menneskernes øjne, men som ikke blev uset af Gud.

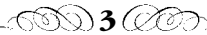
Da Abish (til venstre) rørte den lamanitiske dronnings hånd, rejste dronningen sig fra jorden (se Alma 19:15-29).

Vi har kun tolv vers i skrifterne, der handler om Mosija, der var konge over Zarahemlas land og far til den berømte kong Benjamin. Alligevel var hans tjeneste over for sit folk uundværligt. Han ledte folket ved »megen forkyndelse og profeti« og »de blev bestandig formanet af Guds ord« (Omni 1:13). Limhi, Amulek og Pahoran – den sidstnævnte var så ædel ikke at fordømme, da han blev meget uretfærdig anklaget – er andre eksempler på folk, der tjente uselvisk i andres rampelys.

Soldaten Teankum, der ofrede sit liv, eller Lakoneus, den overdommer, som lærte folk at omvende sig under de udfordringer, der var med gadiantrøverne eller missionærerne Omner og Himni, som næsten ikke blev omtalt, men som »ikke [stod] mindre

til tjeneste« end deres ledsagere, alligevel modtog de meget lidt anerkendelse i skrifterne.

Vi ved ikke meget om Shiblon, Almas trofaste søn, hvis historie er klemmt inde mellem historien om den fremtidige leder Helaman og overtræderen Corianton; men det er betydningsfuldt, at han beskrives som en »retfærdig mand, [der] vandrede retsindigt for Gud« (Alma 63:2). Den store profet Nefi, der bliver omtalt i Helamans Bog, havde en bror, som hed Lehi, der tilsyneladende kun bliver nævnt i forbifarten, men som bliver omtalt som en, der »ikke [stod] det mindste tilbage for [Nefi] med hensyn til det, der hører til retfærdighed« (Hel 11:19; se også v. 18).⁶

Selvom vi er ukendte, så kan vi yde stor tjeneste i riget.

Selvfølgelig er der eksempler på personer i vores uddeling, der stod til tjeneste på samme måde. Oliver Granger er den slags stille, støttende person i de sidste dage, som Herren huskede i afsnit 117 i Lære og Pagter. Der er nok mange, der ikke kender Oliver's navn, så jeg vil tillade mig at gøre jer bekendt med denne tidlige gæve støtte.

Oliver Granger var 11 år ældre end Joseph Smith og var ligesom profeten fra staten New York. På grund af alvorlige frostskeer, som Oliver havde pådraget sig, da han var 33 år gammel, havde han mistet det meste af synet. Til trods for sit begrænsede syn tjente han på tre fuldtidsmissioner. Han arbejdede også i templet i Kirtland og tjente i Kirtlands højråd.

Da de fleste af de hellige blev drevet fra Kirtland i Ohio, efterlod Kirken noget udestående gæld. Oliver blev udpeget til at repræsentere Joseph Smith og Det Første Præsidentskab ved at vende tilbage til Kirtland og ordne Kirkens affærer. Om denne opgave står der i Lære og Pagter: »Lad ham derfor kæmpe ihærdigt for at løskøbe Det Første Præsidentskab for min kirke, siger Herren« (L&P 117:13).

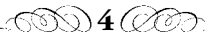
Han udførte denne opgave til så stor tilfredshed for de involverede kreditorer, at en af dem skrev: »Oliver Grangers håndtering i at ordne de uafsluttede ting, der var tilbage efter de folk, der var flyttet til Far West, hans måde at indfri deres forpligtelser og derved bibeholde deres integritet på har i sandhed været prisværdig, og

har ført til, at jeg agter ham højt og vil huske ham med stor taknemlighed (Horace Kingsbury, som citeret i Joseph Smith, *History of the Church*, 3:174).

Under Olivers tid i Kirtland forsøgte nogle mennesker, deriblandt misfornøjede medlemmer af Kirken, at bringe Det Første Præsidentskab i miskredit og sætte spørgsmålstegn ved deres integritet ved at sprede falske beskyldninger. Oliver Granger »løskøbte Det Første Præsidentskab« gennem sin trofaste tjeneste ... Herren sagde om Oliver Granger: »Hans navn skal holdes i hellig erindring fra slægtled til slægtled for evigt og altid« (L&P 117:12). »Jeg opløfter min tjener Oliver og giver ham et stort navn på jorden og blandt mit folk på grund af hans sjæls retskaffenhed« (*History of the Church*, 3:350).

Da Oliver Granger døde i 1841, så deltog et stort antal mennesker fra nabobyerne ved hans begravelse, selvom der kun var få hellige tilbage i Kirtland-området og endnu færre af de helliges venner.

Selvom Oliver Granger ikke er så kendt i vore dage som tidligere af Kirkens ledere, var han ikke desto mindre en stor og vigtig mand i den tjeneste, som han ydede til riget. Og selvom ingen udover Herren husker hans navn, så ville det være en tilstrækkelig velsignelse for ham – eller for hvem som helst af os.⁷

Nefi er et eksempel på at huske Gud som kilden til sin styrke og sine velsignelser.

Jeg tror, at vi skal være klar over, at der kan være en åndelig fare for dem, der misforstår det enestående ved altid at være i rampelyset. De kan måske komme til at trakte efter berømmelsen og derved glemme betydningen af den tjeneste, der bliver ydet.

Vi må ikke lade os blænde af popularitetens flygtige lys eller sætte den tiltrækkende opmærksomhed i stedet for den sande, men ofte anonyme tjeneste, som påkalder Guds opmærksomhed, selvom det ikke kommer med i nyhederne. Faktisk kan den anerkendelse og opmærksomhed blive en åndelig akilleshæl på selv den mest begavede person blandt os.

Hvis popularitetens rampelys falder på jer på et tidspunkt i jeres liv, kan det være godt for jer at følge de eksempler, som folk i

skrifterne, der blev berømte, viste. Nefi er et af disse store eksempler. Efter at han havde rejst i ørkenen med sin familie, var hans indstilling stadig rettet mod det, der betyder mest. Han sagde:

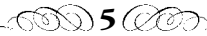
»Og når jeg ønsker at fryde mig, sukker mit hjerte på grund af mine synder; alligevel ved jeg, til hvem jeg har sat min lid.

Min Gud har været min støtte, han har ført mig gennem mine trængsler i ørkenen; og han har bevaret mig på det store dybs vande.

Han har fyldt mig med sin kærlighed, ja, som om mit kød skulle fortæres.

Han har beskæmmet mine fjender og fået dem til at skælve for mig« (2 Ne 4:19-22).

Rampelyset gjorde aldrig Nefi blind for kilden til hans styrke og hans velsignelser.⁸

Når vi forstår, hvorfor vi tjener, vil vi ikke bekymre os om, hvor vi tjener.

I en tid med opmærksomhed og synlighed kan det også være gavnligt for os at besvare spørgsmålet: »Hvorfor tjener vi?« Når vi forstår hvorfor, vil vi ikke bekymre os om, hvor vi tjener.

Præsident J. Reuben Clark jun. belærte om dette vigtige princip i sit eget liv. Ved aprilkonferencen i 1951 blev præsident David O. McKay opretholdt som Kirkens præsident, efter at præsident George Albert Smith var gået bort. Indtil dette tidspunkt havde præsident Clark tjent som førsterådgiver til præsident Heber J. Grant og præsident George Albert Smith. Præsident McKay havde været andenrådgiver til begge mænd.

Ved konferencens sidste møde, hvor Kirkens forretninger blev ordnet, blev bror Stephen L Richards kaldet til Det Første Præsidentskab og opretholdt som førsterådgiver. Præsident J. Reuben Clark jun. blev derefter opretholdt som andenrådgiver. Efter at Kirkens præsiderende ledere var blevet opretholdt, forklarede præsident McKay, hvorfor han havde valgt sine rådgivere i den rækkefølge. Han sagde:

»Jeg følte, at et vejledende princip i dette valg ville være at følge ancienniteten i [De Tolvs] Råd. Disse to mænd sidder på deres pladser i Kirkens ledende råd, og jeg følte mig tilskyndet til, at det ville være klogt at fortsætte med den samme anciennitet i Det Første Præsidentskabs ny kvorum (i Conference Report, 9. apr. 1951, s. 151).

Præsident Clark blev dernæst bedt om at tale efter præsident McKay. Hans bemærkninger ved den lejlighed var korte, men de lærer os noget vigtigt: »I Herrens tjeneste betyder det ikke noget, hvor man tjener, men hvordan man tjener. I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige indtager man den plads, hvortil man på rette vis er kaldet, hvilken plads man hverken søger eller siger nej til. Jeg giver præsident McKay og præsident Richards et løfte om fuld loyalitet, hengiven tjeneste i de opgaver, der kommer til mig, så meget min styrke og mine evner tillader, og for så vidt de vil gøre mig i stand til at udføre det, uanset hvor utilstrækkelig jeg måtte være« (Ibid., s. 154).

Det, som præsident Clark underviste i, bliver udtrykt på anden vis i dette digt af Meade McGuire, som er blevet gentaget mange gange:

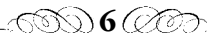
*»Fader, hvor skal jeg arbejde i dag?
Og min kærlighed flød varm og fri.
Derpå pegede han på en lille plet.
og sagde: »Pas dette for mig.«
Jeg svarede hurtigt: »Åh nej, ikke det!
Det er der aldrig nogen, der ser,
uanset hvor godt mit arbejde blev udført.
Ikke det lille sted til mig.«
Og de ord, han talte, var ikke vrede,
han svarede mig blidt:
»Min lille ven, søg i dit hjerte.
Arbejder du for dem eller for mig?
Nazaret var et lille sted,
Og ligeså var Galilæa.«*

(Se *Best-Loved Poems of the LDS People*, saml. Jack M. Lyon og andre, 1996, s. 152).

Vi bliver »gladere og har mere succes i livet«, når vore »interesser er forbundet med at støtte andre og hjælpe dem til at finde den rette vej«.

Kong Benjamin erklærede: »Se, jeg siger jer, at fordi jeg sagde til jer, at jeg havde tilbragt mine dage i jeres tjeneste, ønsker jeg ikke at prale, for jeg har blot været i Guds tjeneste. Og se, jeg fortæller jer dette, så I kan lære visdom; så I kan lære, at når I er i jeres medmenneskers tjeneste, er I blot i jeres Guds tjeneste« (Mosi 2:16-17).⁹

Vi bør tjene trofast og stille og være på vagt over for andres ros.

Man bliver gladere og har mere succes i livet, hvis ens interesser er forbundet med at støtte andre og hjælpe dem til at finde den rette vej.

Skiltet ved jernbaneovergangen, der advarer os om at stoppe op, se og lytte, kan være en guide for os. Stoppe op, når vi jager gennem livet. Se efter alle de søde, betænksomme og høflige ting, som vi kan gøre, og alle de små menneskelige behov, som vi kan

opfylde. Lytte til andre og høre om deres håb og problemer, så vi vil være i stand til at bidrage på små måder til deres succes og lykke.¹⁰

Præsident Ezra Taft Benson har sagt ... : »Kristuslignende tjeneste ophøjer ... Herren har lovet, at de, som mister deres liv i andres tjeneste, vil finde det. Profeten Joseph Smith fortalte os, at vi bør »slide os op for at bringe hans formål frem (L&P 123:13)« (Stjernen, jan. 1994, s. 4).

Hvis I føler, at meget af det I gør, ikke gør jer berømte, så fat mod. De fleste af de folk, der har levet, var heller ikke særligt berømte. Tjen og udvikl jer, trofast og stille. Vær på vagt over for menneskers ros. Jesus sagde i bjergprædikenen:

»Pas på, at I ikke viser jeres retfærdighed for øjnene af mennesker for at blive set af dem, for så får I ingen løn hos jeres fader, som er i himlene.

Når du giver almisse, så lad ikke blæse i basun for dig, som hykterne gør det i synagoger og på gader for at prises af mennesker. Sandelig siger jeg jer: De har fået deres løn.

Når du giver almisse, må din venstre hånd ikke vide, hvad din højre gør,

for at din almisse kan gives i det skjulte. Og din fader, som ser i det skjulte, skal lønne dig (Matt 6:1-4).

Må vor Fader i himlen således altid belønne jer.¹¹

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Hvad prøver præsident Hunter at få os til at forstå ved at lægge vægt på, at Helaman og hans brødre »ikke [stod] mindre til tjeneste« end hærføreren Moroni? (Se afsnit 1). Hvordan kan denne forståelse hjælpe jer?
- Hvad kan vi lære af eksemplerne fra skrifterne i afsnit 2? Hvordan kan disse eksempler påvirke vore følelser, når vi tjener? Hvordan er I blevet velsignet af andre, der har tjent på stille, ubemærkede måder?

- Hvad kan vi lære af den beretning, som præsident Hunter fortæller om Oliver Granger? (Se afsnit 3). Hvorfor bør vi ikke bekymre os om, hvorvidt vi bliver anerkendt, når vi tjener?
- Hvordan kan »popularitetens rampelys« eller berømmelse være farlig? (Se afsnit 4). Hvad kan Nefis eksempel lære jer om, hvordan man forbliver »fokuseret på det, der betyder mest«?
- Gennemgå beretningen om præsident J. Reuben Clark jun. i afsnit 5. Hvad gør indtryk på jer ved præsident Clarks holdning og ord? Overvej jeres svar på spørgsmålet: »Hvorfor tjener jeg?« Hvordan kan vi udvikle en holdning om at yde vores bedste, ligegyldigt hvor vi tjener?
- I afsnit 6 henviser præsident Hunter til Herrens løfte om, at »de, som mister deres liv i andres tjeneste, vil finde det« (se Matt 10:39; 16:25). Hvad betyder det? Hvordan har I oplevet, at dette er sandt? Hvordan har tjeneste gjort jer lykkelige?

Skriftstedshenvisninger

Matt 6:2-7, 24; 20:25-28; Jak 1:27; L&P 76:5-7; 121:34-37

Studiehjælp

»Fortæl om det, som du har lært. Når du gør dette, vil dine tanker blive mere klare, og din evne til at huske det vil øges« (*Undervisning, den største kaldelse*, 2000, s. 17).

Noter

1. Neal A. Maxwell, »Meek and Lowly«, foredrag på Brigham Young University, 21. okt. 1986, s. 8; speeches.byu.edu.
2. Thomas S. Monson, »President Howard W. Hunter: A Man for All Seasons«, *Ensign*, apr. 1995, s. 31.
3. James E. Faust, »Howard W. Hunter: Man of God«, *Ensign*, apr. 1995, s. 27.
4. Jon M. Huntsman sen., »A Remarkable and Selfless Life«, *Ensign*, apr. 1995, s. 24.
5. »No Less Serviceable«, *Ensign*, apr. 1992, s. 64-65.
6. »No Less Serviceable«, s. 65.
7. »No Less Serviceable«, s. 65-66.
8. »No Less Serviceable«, s. 66.
9. »No Less Serviceable«, s. 66-67.
10. *The Teachings of Howard W. Hunter*, red. Clyde J. Williams, 1997, s. 267.
11. »No Less Serviceable«, s. 67.

»Hvis vi skal følge Kristi eksempel og gå i hans fodspor, så må vi søge at gøre det samme efter det mønster, som han har vist.«

Følg Jesu Kristi eksempel

*»Vi bør ved enhver lejlighed spørge os selv:
»Hvad ville Jesus gøre?« og derefter være
mere modige og leve op til svaret.«*

Fra Howard W. Hunters liv

Præsident Thomas S. Monson, der tjente som andenerådsgiver til præsident Hunter, sagde, at han »levede, som han underviste, efter Frelserens mønster, han, som han tjente.«¹

En nær ven bemærkede, at »de karaktertræk, som vor Herre og Frelser, Jesus Kristus, udviste, på smukkeste vis blev karakteriseret i præsident Hunters bemærkelsesværdige og uselviske liv. Hele menneskeheden var hans venner.«²

En anden kollega, der arbejdede tæt sammen med præsident Hunter i mere end tre årtier sagde: »Han vidste instinktivt hvilken kurs, han ville følge. Den kurs var at efterligne hans Frelser Jesu Kristi karakter.«³

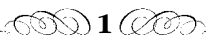
Præsident Hunter opfordrede gennem sin tjenestegerning Kirkens medlemmer til at følge Frelserens eksempel. I sin første udtalelse som Kirkens præsident sagde han:

»Jeg vil opfordre alle Kirkens medlemmer til at leve med større opmærksomhed rettet mod Herren Jesu Kristi liv og eksempel, især mod den kærlighed og håb og omsorg, som han udviste.

Jeg beder om, at vi vil behandle hinanden med mere venlighed, mere høflighed, mere ydmyghed og tålmodighed og tilgivelse. Vi har høje forventninger til hinanden, og alle kan forbedre sig. Vores verden skriger efter en mere disciplineret efterlevelse af Guds befalinger. Men den måde, som vi skal opfordre verden til at forbedre sig på, fortalte Herren profeten Joseph i det kolde dyb i fængslet i Liberty, er »ved overtalelse, ved langmodighed, ved mildhed og

sagtmodighed og ved uskrømtet kærlighed ... uden hykleri og uden svig (L&P 121:41-42).⁴

Howard W. Hunters lærdomme

Jesus Kristus var det fuldkomne eksempel for os.

At være et lys er at være et forbillede – en, der tjener som eksempel og er en rollemodel, som andre kan følge ... [Vi har indgået pagt] om at følge Jesus Kristus, det store forbillede. Vi har ansvar for at lære om ham, det, som han underviste i og det, som han gjorde under sin jordiske tjenestegerning. Når vi har lært det, har vi fået befaling om at følge hans eksempel, og disse er nogle af de eksempler, som han har vist os:

1. Kristus var lydige og tapper i den førjordiske tilværelse, og fik derved det privilegium at komme ned på jorden og få et legeme af kød og knogler.

2. Han blev døbt for, at døren til det celestiale rige kunne blive åbnet.

3. Han havde præstedømmet og modtog alle evangeliets frelsende og ophøjende ordinancer.

4. Jesus tjente i omkring tre år, hvor han underviste i evangeliet, bar vidnesbyrd om sandheden og lærte menneskerne, hvad de skulle gøre for at finde glæde og lykke i dette liv og evig herlighed i den næste verden.

5. Han udførte ordinancer, han velsignede børn, døbte, salvede de syge og ordinerede til præstedømmet.

6. Han udførte mirakler. På hans befaling blev de blinde seende, de døve hørte, dem lamme kunne gå og de døde vendte tilbage til livet.

7. I overensstemmelse med Faderens hensigt og vilje levede Jesus et fuldkomment liv uden synd og opnåede alle de guddommelige egenskaber.

8. Han overvandt verden; det vil sige, at han tøjlede alle sine lidenskaber, og han hævede sig over det kødelige og sanselige plan, så han levede og gik, som han blev vejledt af Ånden.

9. Han tilvejebragte forsoningen og løskøbte derved mennesket fra den [åndelige og fysiske] død, der var forårsaget af Adams fald.

10. Nu, da han er opstået og herliggjort, har han opnået al magt i himlen og på jorden, han har modtaget fylden af og er et med Faderen.

Hvis vi skal følge Kristi eksempel og gå i hans fodspor, så må vi søge at gøre det samme efter det mønster, som han har vist.⁵

Det er vigtigt at huske, at Jesus var i stand til at synde, at han kunne være faldet, at planen for liv og frelse kunne være blevet forpurret men at han forblev tro. Hvis der ikke havde været mulighed for, at han kunne have givet efter for Satan, ville det ikke have været nogen virkelig prøve og ikke nogen virkelig sejr, han vandt. Hvis han havde været berøvet muligheden for at synde, ville han også have været berøvet selve sin handlefrihed. Det var ham, som var kommet for at sikre og virkeliggøre menneskets handlefrihed. Han var nødt til at bevare evnen til og muligheden for at synde, hvis det havde været hans ønske.⁶

Til sidste øjeblik af sit jordiske liv viste Jesus, hvor stor hans ånd var, og hvor stor hans styrke var. Selv i sin sidste time var han ikke selvisk optaget af bekymringer og sorg over sig selv, ej heller havde han tanke for den smerte, der ventede ham. Han var kun optaget af sine elskede venners nuværende og fremtidige behov. Han vidste, at såvel deres personlige sikkerhed som hele kirkens sikkerhed afhang af den betingelsesløse kærlighed, de nærrede til hinanden. Al hans energi syntes kun at være rettet mod deres behov, og han var herved et eksempel på det, han lærte. Han trøstede dem, gav dem befalinger og advarede dem.⁷

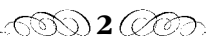
Herren viste sin kærlighed og interesse for den enkelte både gennem sin tjenestegerning blandt sin flok i det hellige land og gennem sin tjenestegerning efter sin død blandt de spredte får på den vestlige halvkugle.

Midt i presset fra en folkeskare fornemmede han berøringen fra en kvinde, som søgte lindring for en sygdom, hun havde lidt af i 12 år (se Luk 8:43-48). Ved en anden lejlighed så han ud over de snæversynede fordomme hos en fordømmende skare og synden hos kvinden, der var anklaget. Måske fornemmede Kristus hendes

villighed til at omvende sig og valgte at se på den enkeltes værdi og sendte hende bort for ikke at synde mere (se Joh 8:1-11). Ved en anden lejlighed tog han »deres små børn, *et efter et*, og velsignede dem og bad til Faderen for dem« (3 Ne 17:21; fremhævelse tilføjet).

På trods af prøvelserne i Getsemane og på Golgata, der hastigt nærmede sig, og til trods for, at de vejede tungt i Frelserens sind, tog han sig tid til at lægge mærke til enken, som lagde småmønter i tempelblokken. (se Mark 12:41-44). På samme måde fangede hans blik den lille Zakæus, som var klatret op i et morbærfigentræ for at få et glimt af Guds Søn, fordi dem, der samledes omkring Frelseren, var for store (se Luk 19:1-5). Trods det, at Frelseren hang i smerte på korset, kunne han alligevel se ud over sin egen lidelse og vise omsorg for den grædende kvinde, der havde givet ham livet. (se Joh 19:25-27).

Hvilket storslået eksempel vi kan følge! Selv midt i den største, personlige sorg og smerte rakte dette vores forbillede ud for at velsigne andre ... Han fokuserede ikke på det, han ikke havde. Det var et liv fyldt med at tjene andre.⁸

Lad os følge Guds Søn på alle måder og på alle områder af vores liv.

Et af de vigtigste spørgsmål, der nogensinde er stillet til mennesker, blev stillet af Guds Søn, verdens Frelser. En gruppe disciple i den nye verden, en gruppe, som var ivrige efter at blive belært af ham og endnu mere ivrige, fordi han snart ville forlade dem, spurgte han: »Hvad slags mænd burde I derfor være?« Derpå gav han i samme åndedrag dette svar: »Ligesom jeg er« (3 Ne 27:27).

Verden er fuld af mennesker, som er villige til at fortælle os: »Gør, som jeg siger.« Der er bestemt ingen mangel på rådgivere om noget emne. Men vi har så få, der er rede til at sige: »Gør, som jeg gør.« Og selvfølgelig havde kun den eneste Ene i menneskehedens historie ret til at komme med denne udtalelse og kunne sige det med rette. Historien har mange eksempler på gode mænd og kvinder, men selv de bedste blandt mennesker har begået fejltrin på den ene eller anden måde. Ingen kunne være det perfekte eksempel eller være

et ufejlbarligt mønster, vi kunne følge, uanset, hvor gode hensigter de måtte have.

Kun Kristus kan være vores ideal, vores »lysende morgenstjerne« (Åb 22:16). Kun han kan uden *noget* forbehold sige: »Følg mig og lær af mig og gør det, som I har set mig gøre. Drik af mit vand og spis mit brød. Jeg er vejen og sandheden og livet. Jeg er loven og lyset. Se hen til mig, og så skal I leve. Som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden« (se Matt 11:29; 16:24; Joh 4:13-14; 6:35, 51; 7:37; 13:34; 14:6; 3 Ne 15:9; 27:21).

Det er vel nok et klart og tydeligt kald! Hvilken sikkerhed og hvilket eksempel i en tid med usikkerhed og mangel på eksempler ...

Vi bør være meget taknemlige for, at Gud sendte sin enbårne Søn til jorden for at ... være et fuldkomment eksempel på retfærdig levevis, på venlighed og nåde og barmhjertighed, for at hele resten af menneskeheden kunne vide, hvordan de skulle leve, hvordan de skulle forbedre sig, og hvordan de skulle blive mere guddommelige.

Lad os følge Guds Søn på alle måder og på alle områder af vores liv. Lad os gøre ham til vores eksempel og vejleder. Vi bør ved enhver lejlighed spørge os selv: »Hvad ville Jesus gøre?« og derefter være mere modige og leve op til svaret. Vi skal følge Kristus i ordets bedste betydning. Vi bør udføre hans værk, ligesom han udførte Faderens. Vi bør forsøge at blive som han, ja, ligesom primarybørnene synger: »Prøve at vandre på hans vej« (*Børnenes sangbog*, s. 34). I det omfang vore kræfter tillader det, bør vi yde enhver indsats for at blive som Kristus – det eneste fuldkomne og syndfrie eksempel, som denne verden nogensinde har set.⁹

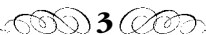
Under sin jordiske mission udstedte Herren atter og atter et kald, som både var en invitation og en udfordring. Kristus sagde til Peter og hans bror, Andreas: »Kom og følg mig, så vil jeg gøre jer til menneskefiskere« (Matt 4:19). Den unge mand, som spurgte, hvad han skulle gøre for at få evigt liv, svarede Jesus således: »Gå hen og sælg, hvad du ejer, og giv det til de fattige ... Og kom så og følg mig!« (Matt 19:21). Og til alle os siger Jesus: »Den, der tjener mig, skal følge mig« (Joh 12:26).¹⁰

Lad os studere hver eneste af Mesterens lærdomme og vie os selv mere fuldt ud til at følge hans eksempel. Han har givet os »alt, hvad

der behøves til liv og guds frygt«. Han har kaldet os til »herlighed og styrke« og har »skænket os sine store, dyrebare løfter, så [vi] ved dem kan ... få del i guddommelig natur« (2 Pet 1:3-4).¹¹

De, som følger Kristus, stræber efter at efterleve hans eksempel. Hans lidelse for vore synder, ufuldkommenheder, sorger og sygdomme bør motivere os til på samme måde at tilbyde barmhjertighed og kærlighed til andre omkring os ...

[Søg] muligheder for at tjene. Vær ikke bekymret for jeres status. Husker I Frelserens råd om dem, som søger »at sidde øverst« eller »at sidde til højbords«? »Men den største blandt jer skal være jeres tjener« (Matt 23:6, 11). Det er vigtigt at være påskønnet. Men vi bør koncentrere os om retfærdighed, ikke anerkendelse; om tjeneste, ikke status. Den trofaste besøgslærer, som stille går omkring og gør sit arbejde måned efter måned, er lige så betydningsfuld for Herrens værk som de, der sidder i, hvad nogle anser for de mere fremtrædende stillinger i Kirken. Synlighed er ikke det samme som værdi.¹²

Vores frelse afhænger af vores forpligtelse til at følge Frelseren.

Herrens opfordring til at følge ham er individuel og personlig, og den kan ikke siddes overhørig. Vi kan ikke for evigt have en fod i begge lejre. Vi må alle på et eller andet tidspunkt overveje det vigtige spørgsmål: »Hvem siger I, at jeg er?« (Matt 16:15). Vores personlige frelse afhænger af vores svar på dette spørgsmål og vores forpligtelse over for dette svar. Peters åbenbarede svar lød: »Du er Kristus, den levende Guds søn« (Matt 16:16). Mange, mange vidner kan give samme svar ved samme kraft, og jeg slutter mig til dem i ydmyg taknemlighed. Men vi må hver især selv besvare dette spørgsmål – hvis ikke nu, så senere. For på den yderste dag skal hvert knæ bøje sig og hver tunge bekende: Jesus er Kristus. Det er vores udfordring at svare korrekt og leve derefter, inden det for bestandigt er for sent. Eftersom Jesus i sandhed er Kristus, hvad skal vi da gøre?

Kristi store offer kan kun blive virkningsfuldt i vores liv, når vi vælger at følge ham, sådan som han opfordrer til (se L&P 100:2).

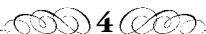
En måde, hvorpå vi kan følge det mønster, som Frelserens eksempel har vist, er at følge hans befaling til Peter: »Vogt mine lam ... Vogt mine får« (Joh 21:15-17).

Denne opfordring er hverken irrelevant, urealistisk eller umulig. At følge et menneske vil sige, at man holder øje med ham og lytter opmærksomt til ham; at man anerkender hans myndighed, betragter ham som sin leder og adlyder ham; at man støtter og fremmer hans ideer; og at man har ham som sit forbillede. Enhver af os kan tage denne udfordring op. Peter sagde: »Også Kristus led for jeres skyld og efterlod jer et eksempel, for at I skal følge i hans fodspor« (1 Pet 2:21). Ligesom lærdomme, der ikke er i harmoni med Kristi lære, er falske, således er også et liv, som ikke er i harmoni med Kristi eksempel, på vildspor og opnår ikke sit fulde potentiale ...

Retskaffenhed begynder med os selv. Den må gøres til en del af vores familieliv. Forældre har ansvar for at efterleve Jesu Kristi evangeliums principper og belære deres børn om dem (se L&P 68:25-28). Religion må være en del af vores liv. Jesu Kristi evangelium må være vores motivation i alt, hvad vi foretager os. Vi må bestræbe os endnu mere på at følge Frelserens storslåede eksempel, hvis vi

vil gøre os håb om at blive mere som ham. Det bliver vores store udfordring.¹³

Hvis vi kan indrette vores liv efter Mesteren og gøre hans lærdomme og eksempel til det højeste mønster for vores liv, vil vi ikke have svært ved at være stabile og loyale i alle livets facetter, for vi vil have valgt en entydig, hellig standard for opførsel og tro. Om vi er hjemme eller på arbejde, går i skole eller for længst har forladt skolen, handler helt alene eller i fællesskab med mange andre mennesker, vil vores kurs ligge fast, og vore standarder vil være åbenlyse. Vi vil, som profeten Alma sagde, være besluttede på at »stå som Guds vidner til alle tider og i alle ting og på alle steder, hvor [vi] måtte befinde [os], ja, indtil døden« (Mosi 18:9).¹⁴

Vi bør gøre plads til Kristus.

Den aften i Betlehem var der ikke plads til ham i herberget, og det var ikke den eneste gang i løbet af de 33 år, han var på jorden, at der ikke var plads til ham. Herodes sendte soldater til Betlehem for at slå børnene ihjel. Der var ikke plads til Jesus på Herodes' domæne, så hans forældre tog ham med til Egypten. I løbet af hans tjenestegering var der mange, der ikke gjorde plads til hans lærdomme – ingen plads til det evangelium, han belærte om. Der var ikke plads til hans mirakler, til hans velsignelser, ingen plads til de guddommelige sandheder, som han talte om, ingen plads til hans kærlighed eller tro. Han sagde til dem: »Ræve har huler, og himlens fugle har reder, men Menneskesønnen har ikke et sted at hvile sit hoved« (Matt 8:20).

Selv i vore dage, selvom der er gået to tusind år, er der mange, som siger det samme, der blev sagt den aften i Betlehem. »Der er ikke plads, ikke plads« (se Luk 2:7). Vi gør plads til gaverne, men nogle gange er der ikke plads til giveren. Vi har plads til julens kommercialisme og endda til at søge fornøjelser på sabbatsdagen, men der er tidspunkter, hvor der ikke er tid til tilbedelse. Vore tanker er fyldt med andre ting – der er ikke plads.¹⁵

Selvom det er et smukt syn at se lysene ved juletid ... er det vigtigere, at menneskets liv er oplyst af en accept af ham, der er

verdens lys (se Alma 38:9; L&P 10:70). Vi bør i sandhed holde ham frem som vores leder og forbillede.

Den aften han blev født, sang englene: »Fred til mennesker med Guds velbehag!« (Luk 2:14). Hvis mennesket ville følge hans eksempel, ville det være en verden fyldt med fred og kærlighed til alle mennesker.¹⁶

Hvilket ansvar har vi i vore dage som medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige? Det er at sørge for, at vores personlige liv i ord og gerning afspejler evangeliet, som det bliver belært om af vor Herre og Frelser, Jesus Kristus. Alt, hvad vi gør og siger, bør følge det eksempel, der blev vist af den eneste syndfri person, der har været på jorden, nemlig Herren Jesus Kristus.¹⁷

Forslag til studium og undervisning

Spørgsmål

- Gennemgå de mange måder nævnt i afsnit 1, hvorpå Frelseren har været et eksempel for os. Hvordan har Frelserens eksempel påvirket jer? Hvad kan vi lære af det eksempel han viste i den sidste del af sit jordiske liv?
- Præsident Hunter opfordrer os til at »spørge os selv: »Hvad ville Jesus gøre?« og derefter være mere modige og leve op til svaret« (afsnit 2). Tænk over, hvordan I kan være mere modige i at følge Frelserens eksempel. Hvordan kan vi undervise i det princip i vores hjem?
- Hvad kan lærdommene i afsnit 3 hjælpe os til at forstå om at følge Jesus Kristus? Hvordan ville jeres liv være anderledes, hvis I ikke blev påvirket af Frelserens lærdomme og eksempel? Hvordan kan vi gøre vores religion til en større del af vores dagligdag?
- Tænk over, hvad præsident Hunter siger om, at der »ikke var plads« til Frelseren (afsnit 4). Hvordan kan vi bedre gøre plads til Frelseren i vores liv? Hvordan er I blevet velsignet, når I bedre har gjort plads til ham?

Skriptstedshenvisninger

Matt 16:24-27; Joh 10:27-28; 14:12-15; 1 Pet 2:21-25; 2 Ne 31:12-13; 3 Ne 12:48; 18:16; 27:20-22; L&P 19:23-24

Til underviseren

Giv hver person i klassen en sangbog. Bed folk om at finde og fortælle om en salme, som vedrører et bestemt afsnit, de har læst i kapitlet.

Noter

1. Thomas S. Monson, »President Howard W. Hunter: A Man for All Seasons«, *Ensign*, apr. 1995, s. 33.
2. Jon M. Huntsman sen., »A Remarkable and Selfless Life«, *Ensign*, apr. 1995, s. 24.
3. Francis M. Gibbons, *Howard W. Hunter: Man of Thought and Independence, Prophet of God*, 2011, s. 152.
4. I Jay M. Todd, »President Howard W. Hunter: Fourteenth President of the Church«, *Ensign*, juli 1994, s. 4-5.
5. *The Teachings of Howard W. Hunter*, red. Clyde J. Williams, 1997, s. 40-41.
6. Se »Kristi fristelser«, *Den danske Stjerne*, apr. 1977, s. 11.
7. Se »Hans sidste timers«, *Den danske Stjerne*, dec. 1974, s. 510.
8. Se »Kirken er for alle folk«, *Stjernen*, aug. 1990, s. 43-44.
9. Se »Hvad slags mænd burde I da være?«, *Stjernen*, juli 1994, s. 62; se også »Han byder os at følge sig«, *Stjernen*, okt. 1994, s. 3-6; »Følg Guds Søn«, *Stjernen*, jan. 1995, s. 87.
10. Se »En apostel vidner om Kristus«, *Den danske Stjerne*, aug. 1984, s. 26.
11. Se »Store og dyrebare løfter«, *Stjernen*, jan. 1995, s. 7.
12. Se »Til Kirkens kvinder«, *Stjernen*, jan. 1993, s. 93, 94.
13. Se »Han byder os at følge sig«, s. 4-5: se også »An Apostle's Witness of Christ«, s. 69-71; Conference Report, okt. 1961, s. 109.
14. Se »Stå som Guds vidner«, *Stjernen*, juli 1990, s. 55.
15. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 41-42.
16. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 44-45.
17. *The Teachings of Howard W. Hunter*, s. 45.

Billedfortegnelse

- Side 21: Foto af BYU Jerusalem Center
© Deseret News.
- Side 38: *Det vildfarne får*, af Del Parson
- Side 40: Detalje fra *Jesus underviser folket ved bredden af søen*, af James Tissot
- Side 43: *Fra frygt til tro*, af Howard Lyon
- Side 48: *Mod vinden*, af Liz Lemon Swindle
- Side 54: *Siden hun har elsket meget*, af Jeff Hein
- Side 60: *Kristus helbreder den syge ved Betesda*, af Carl Bloch, gengivet med tilladelse fra BYU Museum of Art
- Side 64: *Joseph Smith i fængslet i Liberty*, af Greg K. Olsen
- Side 72: Detalje fra *En gave, som man skal tage ekstra vare på*, af Walter Rane
- Side 84: *Joseph Smith jun.*, af Alvin Gittins
- Side 90: *Åbenbaring til Joseph Smith ved Kirkens organisering*, af Judith A. Mehr
- Side 102: *Hold mig ikke tilbage*, af Minerva K. Teichert
- Side 156: *Joseph Smith giver sin stok til Joseph Knight sen.*, af Paul Mann
- Side 162: Detalje fra *Det vildfarne får føres hjem*, af Minerva K. Teichert
- Side 192: Detalje fra *Til ihukommelse af mig*, af Walter Rane, © IRI
- Side 196: *Altid erindre ham*, af Robert T. Barrett
- Side 216: Busath Photography
- Side 226: *Lovgiveren Moses*, af Ted Henninger
- Side 232: *Job*, af Gary L. Kapp
- Side 242: *Abraham bringer Isak som offer* af Del Parson, © IRI
- Side 248: *Kvinden som rører ved kvasten på Frelserens kappe*, af Judith Mehr
- Side 262: *Kristus helbreder de syge*, af Jeff Hein
- Side 269: *Jesus helbreder den blinde*, af Carl Bloch, gengivet med tilladelse fra Det Nationalhistoriske Museum på Frederiksborg Slot i Hillerød. Kopiering ikke tilladt.
- Side 290: *O velsignede Jesus*, af Walter Rane
- Side 298: *Ord, der ikke kan skrives*, af Gary L. Kapp
- Side 305: *Vær hyrde for mine får*, af Kamille Corry

Indeks

B

Brigham Young Universitys Jerusalem Center for Mellemøstlige Studier, 21-24, 49, 120

Bøn

for at lære Gud at kende, 264-265
i hjemmet, 217, 218-220

Joseph Smiths eksempel på,
74-77

modtag kundskab og vejledning
gennem, 77-78, 80-81
og dagligt skriftstudium, 142-143,
147-148

til alle tider, 78-80

Børn

der er farende, 221-223
forældres ansvar for, 215-224
undervis, i evangeliet, 275
undervis, om templet, 178
undervis, ved eksemplets magt,
273, 275, 281

D

De sidste dage

er en tid med stort håb og begejstring, 68-70

Trofaste hellige skal ikke være bange for prøvelserne i de sidste dage, 66-70

Det første syn, 74-77, 86-87

Det hellige land, 21-24, 37-39

Det Polynesiske Kulturcenter, 19-20

Dåb

den korrekte måde for, 204
Howard W. Hunters fars, 6-7, 171
Jesu, 300

pagter, 125, 164, 168
præsident Howard W. Hunters,
4-5, 191

Dåb for de døde, 178, 184-185

E

Eksempel

forældres, 217
undervis ved, 273, 275, 281

Evangeliet

bring, ud til hele verden, 119-127
efterlevelse af, skaber lykke i
ægteskabet, 207

er den eneste måde, hvorpå verden vil få fred, 51-53, 123, 255

er den guddommelige plan for åndelig vækst, 82

er en handlingsplan, 270

er et budskab om guddommelig kærlighed til alle mennesker, 121

gengivet i sin fylde, 86, 87-88,
113, 184

overvind alt, der forhindrer os i at fortælle andre om, 125-127

undervisning, 219-220, 273-283

verden har brug for, 52, 123, 255

F

Familie

-bøn, 220

er den vigtigste enhed i Kirken og i samfundet, 215-216

forældre er partnere i ledelsen af, 216-218

forældre skal beskytte og elske deres børn, 216-218

- går forud for enhver anden interesse i livet, 215
 -råd, 220
 -studium, 140-141, 142, 143, 144
 velsignes ved tempeltjeneste, 176-179
- Familieaften, 13-14, 219
- Forpligtelse
 Abrahams, 241-243
 er mere end et bidrag, 238-240
 Josvas, 240-241
 levende medlemmer bestræber sig på at forpligte sig fuldt ud, 244-246
 Shadrak, Meshak og Abed-Negos, 238-239
 vis, lige meget hvad andre gør, 240-241
- forsoning. *Se* Jesus Kristus, hans forsoning
- Forældre
 deres partnerskab, 216-218
 skal beskytte og elske deres børn, 216-218
 skal undervise deres børn i evangeliet, 216-220, 305
 til børn, der er faret vild, 221-223
- Fred
 er den eneste vej, hvorved verden vil finde, 51-53, 123, 255
 i urolige tider, 54-57
 Jesus er vores kilde til, 41, 50-57
 kommer, når vi betingelsesløst overgiver os til Frelseren, 52
 templet er et sted med, 3, 173, 179
 udvikl. ved at efterleve evangeliet, 51-53
- Fædre
 deres ansvar, 142, 144, 216-218, 220
Se også Familie; Forældre
- G**
-
- Genealogical Society of Utah, 19, 31, 183
 Gud Faderen. *Se* Vor himmelske Fader
- H**
-
- Helligånden
 giver åndelig kundskab, 77-78, 81, 143
 levendegør seeres åndelige øjne, 91
 undervis med, 277-278
 ærlighed kræves for at have, 233-234
- Hjemmet
 bør være et helligt sted, 223-224
 bør være et sted med kærlighed, bøn og undervisning, 219-220
 forældre bestemmer det åndelige klima i, 217
 forældre er eksempler i, 217
 forældre er partnere i ledelse af, 216-218
 præstedømmet i, 217-218
 retskaffenhed i, 219
 succes i, bør være det, vi stræber mest efter i livet, 224
- Hjemmeundervisning, 6-7, 163-164, 183, 216
- Hunter, Clara »Claire« May Jeffs (første hustru), 8-10, 12, 13, 24-26, 49, 129, 151-152, 201, 203, 213, 215
- Hunter, Dorothy (søster), 3-6, 16
- Hunter, Howard W.
 bliver Eagle Scout, 5
 bliver en ærlig tiendebetaler, 129
 bliver præsident for Kirken, 29-33, 109, 110
 hans barndom, 4-6

- hans besegling til sine forældre, 15-16, 171
 hans død, 33-34
 hans dåb, 4-5, 191
 hans flid, 5, 10, 15
 hans forældre, 3-7, 15-16, 171, 182
 hans fødsel, 3
 hans helbredsproblemer, 23, 25, 27, 33-34
 hans indre fred, 28-29, 49, 50-51, 287
 hans karriere som advokat, 10, 12-13, 18, 34, 237-238, 249
 hans kærlighed til det hellige land, 21-24, 37-39
 hans kærlighed til skrifterne, 139-140
 hans kærlighed til skriftstudium, 8, 139, 261
 hans kærlighed til slægtshistorie, 181, 183
 hans musikalske evner, 6, 7, 9, 213
 hans næstekærlighed, 5-6, 249-250
 hans ordination til Det Aronske Præstedømme, 5, 191
 hans reaktion på en bombetrusel, 28-29, 49, 50
 hans tjeneste i Genealogical Society of Utah, 19, 31, 183
 hans tjeneste som biskop, 10-12
 hans tjeneste som Kirkens historiker, 20-21
 hans tjeneste som leder af Det Polynesiske Kulturcenter, 19-20
 hans tjeneste som medlem af De Tolv Apostles Kvorum, 16-18, 237-238
 hans tjeneste som præsident for De Tolv Apostles Kvorum, 26-29
 hans tjeneste som stavspræsident, 13-16
 hans ydmyghed, 151, 152, 285, 287
 hans ærlighed, 12-13, 227-228
 lærer at bede af sin mor, 4, 73
 og Brigham Young Universitys Jerusalem Center for Mellemøstlige Studier, 22-24, 49, 120
 omdeler og velsigner nadveren, 4-5, 191, 193
 organiserer stave i Mexico City, 24, 32
 som ægtemand, 25-26, 49, 151, 152, 201, 203
 som ægtemand og farfar, 12, 213, 215
 vidnesbyrd, 4, 29, 30-31, 34, 37, 61, 85, 86, 97, 98, 261, 263
 ægteskab med Claire Jeffs, 8-9, 24-26, 151, 152, 201, 203, 213, 215
 ægteskab med Inis Stanton, 27-28, 203
 Hunter, Howard William jun. (Billy) (søn), 9-10, 97
 Hunter, Inis Bernice Egan Stanton (anden hustru), 27-28, 203
 Hunter, John William (Will) (far), 3-4, 6-7, 15-16, 171, 182
 Hunter, Nellie Marie Rasmussen (mor), 3-5, 15-16, 171, 182
- J**
- Jerusalem Center. *Se* Brigham Young Universitys Jerusalem Center for Mellemøstlige Studier
 Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige
 blev genoprettet ved profeten Joseph Smith, 87-88
 bliver vejledt ved åbenbaring, 111, 112, 113-114

har en mission om at forkynde evangeliet for alle lande, 122-124

Jesus Kristus leder, 109, 110

Jesus Kristus

afgørende at kende, 39-40

centrer vores liv om, 1, 44-46

er den eneste sikre vej, 37, 163

er vores eneste sande kilde til håb og lykke, 40-41

er vores kilde til fred, 41, 50-57

følg hans eksempel og lærdomme, 1, 32, 42, 152, 234, 255-256, 299-307

genoprettede sin kirke gennem profeten Joseph Smith, 87-88

gør plads til, 306

hans forsoning, 42, 97, 98-100, 124-125, 197

hans guddommelige mission, 37

hans korsfæstelse, 100

hans kærlighed, 98-99, 249, 256-257, 301-302

hans opstandelse, 42, 97, 98, 100-105, 197

hjælper os, når vi har modgang, 43-46, 50-57, 65-66, 100

indstiftede nadveren, 99, 195-197

leder Kirken, 109, 110

lærere opfordrer elever til at søge, 278-279

påtog sig vore synder, svagheder, kvaler og smerter, 99-100

skriftstudium bringer os nærmere til, 147-148

tro på, 42-46, 52-57, 65-66

viste sig i det første syn, 76, 86-87

Joseph Smith. *Se* Smith, Joseph

K

Kristus. *Se* Jesus Kristus

Kyskhed, 175

Kærlighed

er disciplens probersten, 250-251, 254

er en ypperligere vej, 257-259

i familien, 216-224

i ægteskabet, 204, 207-211

til alle mennesker, 51-52, 120-121, 250-259

til dem, der lider, 253-254

til dem, det måske er svært at elske, 251-253

Se også Næstekærlighed

L

Lydighed

Abrahams, 242-243

hører sammen med tro, 243-244

Josvas, 240-241

og dagligt skriftstudium, 141-142

uanset, hvad andre gør, 240-241

vælg vejen med streng, 241-243

Se også Forpligtelse

Lykke

i vanskelige tider, 65

i ægteskabet, 207, 208

kommer af at overholde budene, 67

kommer af at stræbe efter at kende og følge Jesus Kristus, 37

kommer af at tjene andre, 295

kommer af at være ærlig, 228, 234

upassende sammenligninger kan ødelægge vores, 152-154

Lærere

bør ikke opbygge loyalitet til sig selv, 278-279

hjælper eleverne til at opleve en forandring i hjertet, 282-283

hjælper elever til at stole på skrifterne, 276-277

stræber efter at nå den enkelte, 279-281

- tilskynder eleverne til at søge
 Gud Faderen og Jesus Kristus,
 278-279
- underviser ved eksemplets magt,
 273, 275, 281
- underviser ved Ånden, 277-278
- M**
-
- Mindre aktive medlemmer
 inviteret tilbage til Kirken, 31,
 163-168
- søg efter de mistede får, 164-168
- Missionering
 er en personlig forpligtelse, 124-
 125
- er til alle lande, 120-124
- Herrens hånd i, 119
- Kirkens mission om at udføre,
 122-123
- og forsoningen, 124-125
- overvindelse af forhindringer for
 at udføre, 125-127
- Modgang
 at holde ud i, bringer ægte stor-
 hed, 157-158
- er en del af Guds plan for vores
 fremgang, 61-64
- er en nødvendig del af jordelivet,
 44, 54-55
- er for at vi kan udvikle os og få
 erfaring, 63-64
- forsoningen hjælper os med, 43-
 46, 50-57, 65-66, 100
- kan ydmyge og forædle os, 29,
 61, 63, 78
- som Howard W. Hunter har ople-
 vet, 29, 33-34, 97
- som Joseph Smith har oplevet,
 63-64
- vende sig til Frelseren i, 29, 43-
 46, 53-57, 65-66
- vær optimistisk under, 65
- Mormons Bog, 140, 147-148
- Mødre
 deres ansvar, 142, 144, 216-218
Se også Familie; Forældre
- N**
-
- Nadveren
 forny pagter ved at tage del i,
 125, 197-199
- Howard W. Hunter omdeler og
 velsigner, 4-5, 191, 193
- indstiftet af Frelseren, 99, 195-197
- Nowell, Nancy (tipoldemor), 85
- Næstekærlighed
 bringer os fred, 52
- gå mere beslutsomt på stien af,
 255-256
- Howard W. Hunters, 249-250
- i ægteskabet, 208
- omfatter alle andre guddomme-
 lige dyder, 256
- ophører ikke, 256-257
- verden vil få stor gavn af, 257
- Se også* Kærlighed
- O**
-
- Opstandelsen, 42, 45, 97, 98, 100-
 105, 197
- P**
-
- Profeter
 at adlyde, bringer os åndelig
 overflod, 112-113
- at adlyde, holder os på den rette
 sti, 112-114
- blev udvalgt, før de blev født, 111
- fortsat åbenbaring gennem, 109-
 116
- opretholdelse af, 175
- som Guds talerør i hver uddeling,
 89, 110-111
- som seere, 88-91
- underviser i sandhed, 89
- vejleder os i vore dage, 111-112
- Præstedømmet

i hjemmet, 217-218, 220
 i ægteskabet, 208, 223
 og templet, 183-184, 185-186

Prøvelser. *Se* Modgang

Påskén, 99, 193-197

R

Retskaffenhed

beskytter os mod ondt, hjælper os til at få succes, 232-233
 Howard W. Hunters, 13, 227-228
 Jobs, 232-233
 når vi kommer i templet, 176
 Shadrak, Meshak og Abed-Negos, 238-239

S

Seminarprogrammet, 14

Skrifterne

eksempel på indgående studium, 145-147
 forståelse af, kræver regelmæssigt, bønssomt studium, 142-145
 hjælp andre til at få tillid til, 276-277
 studium af, bringer os nærmere til Kristus, 147-148
 studium af, er det mest udbytterige studium af alle, 140-141
 studium af, hjælper os til at blive undervist fra det høje, 74-77
 studium af, hjælper os til at lære om og adlyde Guds vilje, 141-142
 studium af, i familien, 140-141, 141, 142-143, 144
 undervis ud fra, 278-279

Slægtshistorie

formålet med, 185-187
 Howard W. Hunters kærlighed til, 181, 183
 skal fremskyndes, 31, 187-189

vær tapper med hensyn til at udføre, 187-189

Smith, Joseph

Det første syn, 77-77, 86-87
 hans eksempel med at vende sig til skrifterne, 74-77
 hans eksempel med bøn, 74-77
 hans liv og arbejde, 91-94
 Kirken genoprettet ved, 87-88
 modgang, som han oplevede, 63-64
 tog sig af andre og tjente dem, 155-157
 var profet, seer og åbenbarer, 88-91

Storhed

blev udvist af profeten Joseph Smith, 155-157
 kommer af at holde ud, 157-158
 kommer ved af at tjene på måder, der ofte ikke bliver bemærket, 157-158
 kommer ved at gøre det, som Gud har indstiftet til at være vigtigt, 159-160
 kommer ved en konstant bestræbelse i de små ting, 154-155
 kommer ved små skridt over en lang tidsperiode, 158-159
 verdens definition af, er vildledende, 152-154

T

Templet

arbejdet i, skal fremskyndes, 31, 187-189
 dets ordinancer er nødvendige for at blive frelst, 185-187
 dåb for de døde i, 184-185
 er et fredfyldt sted, 3, 173, 179
 som symbol på vores medlemskab, 1, 31, 171-174
 velsignelserne ved tempeltjeneste, 176-179

- vær et tempelbesøgende folk, 1, 3, 178-179, 187-189
 vær værdig til at få en anbefaling, 1, 174-176
 ægteskab i, 178, 185, 204
- Tiende**
 betaling af, er et privilegium, ikke en byrde, 133-134
 brug af, 133-134
 er både en gave og en forpligtelse, 133-134
 Herrens definition af, 131
 Howard W. Hunter begynder at betale fuld tiende, 129
 -loven er enkel, 131
 -loven har eksisteret fra begyndelsen, 131-132
 velsignelser ved at betale, 135-136
- Tjeneste**
 bringer fred, 53
 bringer lykke, 295
 bringer ægte storhed, 151, 152, 155, 157-158
 er et mål for vores forpligtelse over for Gud, 251
 over for andre, når de har det svært, 253-254
 på små og enkle måder, 287-292
 stille og lidet iøjnefaldende, 285, 287-292, 295-296
 søg muligheder for at yde, 304
 tænk over hvorfor, ikke hvor, 293-295, 304
 vær på vagt over for andres ros i, 295-296
- Tro**
 giver os tillid til det, som ikke kan ses, 266-267
 gør, at vi kan finde Gud og vide, at han lever, 263-265
 hos manden, der var født blind, 267-268
- når vi handler ud fra, fører det os til vidnesbyrd, 269-271
 på Frelseren er det største behov i verden, 42
 på Frelseren i modgang, 43-46, 52-57, 65-66
- U**

- Undervisning
 med Ånden, 277-278
 ved eksemplets magt, 273, 275, 281
 vigtigheden af god, i Kirken, 273-283
- V**

- Velfærdsprojekter, 15
- Vidnesbyrd
 genkendelse af et, 270-271
 hvis man handler ud fra tro, fører det til, 269-271
 sådan får man et, 263-271
- Vor himmelske Fader
 bøn til, 78-81
 det er livets største bedrift af finde, 263-264
 det kræver en indsats, lydighed og bøn at få en kundskab om, 264-265
 forpligtelse over for, 237-246
 hans kærlighed, 98-99, 120-122
 lover at hjælpe og vejlede os, 74
 lærere opfordrer elever til at søge, 278-279
 viste sig i det første syn, 86-87
- Y**

- Ydmyghed
 Howard W. Hunters, 151, 152, 285, 287
 modgang kan hjælpe os til at udvikle, 29, 61, 63, 78

Æ**Ægteskab**

- er en tillært adfærd, 207
- er et partnerskab med Gud, 204
- er indstiftet af Gud og beregnet til at vare evigt, 203-204
- harmon i, 208
- Howard W. Hunters, med Claire Jeffs, 8-9, 24-26, 151, 152, 201, 203, 213, 215
- Howard W. Hunters, med Inis Stanton, 27-28, 203
- ingen værdige personer, der ikke er gift, vil blive nægtet nogen velsignelser, 205-207
- intimitet i, 209-210
- i templet, 178, 185, 204
- kræver de bedste bestræbelser på at efterleve evangeliet, 207
- kærlighed i, 204, 207-211
- lykke i, 207, 208-211

- næstekærlighed i, 208
- råd til dem, der skal beslutte sig for, 204, 205
- styrk båndene i, 208-211
- troskab i, 208-209
- uselviskhed i, 210-211

Ærlighed

- bringer sand glæde, 233-234
- Herrens formaning om, 228-229
- Howard W. Hunters, 12-13, 227-228
- i forhold til andre, 233-234
- i forhold til os selv, 230, 233-234
- i hjemmet, 219
- i personlige og arbejdsmæssige anliggender, 231-232
- når vi kommer i templet, 176
- over for Gud, 233-234
- udvikles i livets små, almindelige ting, 229-230
- Se også* Retskaffenhed

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

